

BUNI COCAR

**SCRIȘI
PE
PĂMÂNT**

Nu uitați !

DR. BUNI COCAR

SCRIȘI PE PĂMÂNT

DR. BUNI COCAR

SCRIȘI PE PĂMÂNT

„Nu-i singur Iuda vinovat ...”

ISBN: 978-973-0-10386-1

*„Să-i măcelăresc, să-i măcelăresc, părinte?“
„Să nu-i măcelărești ...“*

II Regi 6:20-21

„Slobod“

Când n-ai pe nimeni „sus pus“, e zadarnic, dacă nu chiar primejdios, s-aștepți minuni. Dacă o faci, pe lângă faptul că te amăgești singur, mai poți da și în vreo stare care nu cruță.

Minunile, dacă se mai petrec, au nevoie, ca orice lucru, de factori propice.

Cu toată natura lor nepământească, fără o aliniere a „factorilor“ tereștri, miracolele nu se arată. Vorbesc, nu din auzite, ci din propria-mi trăire.

Ce mult mi-am dorit eu o minune, când am fost închis, dar de pușcăria în care mă aflam „factorii“ nu se apropiau, de parc-am fi fost vrăjiți. Nici târcoale nu dădeau. Târziu am înțeles de ce: Nu eram vrednic.

Prins în cleștele legii, mă resemnasem. N-avea sens să-mi fac iluzii, nu făceam parte dintre „aleși“. Acestora, da, li se întâmplă minuni la tot pasul, pe când mie „termenul“ mi-era singura nădejde.

Uneori, în vis, ieșeam și eu mai devreme. Asta era minunea dorită. Seară. La marginea pădurii, se pregătea o furtună. Din când în când scăpa câte-un fulger de avertizare pentru muritori. Lumina-i fosforescentă se oprea o clipă pe fațada pușcăriei din „Poarta Albă“ și, în treacăt, mă privea și pe mine. Destul ca să mă pună în scenă. Fulgerul anonim și efemer, căruia nimeni nu-i știe rostul, părea că-mi spune: Ai o misiune de îndeplinit, un rol de jucat.

Învăluit în niște straie largi, negre, care aduceau a zeghe roasă, încălțat cu bocanci, fără șireturi, păream un dezertor. Așa îmi făceam reintrarea în viață, în a doua mea viață.

N-aveam asupra-mi nimic în afara unui vas conic, de culoare rubinie, care-mi tremura în mâini. În el mi-au fost puse „dreptul“ la libertate și „jugul“ ce aveam să-l port.

Mă străduiam să mă dumiresc cum de am ajuns acolo, cine mi-a dat vasul și ce aveam de făcut.

Odată cu lăsarea întunericului, o pală înșelătoare de vânt mă împingea ușor, ușor sub pământ. Crezusem că-mi bate în pânze, dar el avea o altă agendă.

Aproape instantaneu ajungeam într-o lume cenușie, prăfoasă, fără soare, fără lună, în care cu greu deslușeai contururi umane. Să fie Valea umbrei morții? Nu, era mai rău, era Locuința morților unde lumina era întuneric. Să mi se fi dat drumul doar ca să particip la Congresul morților?

Eram un intrus printre acele fapte și ele mă urau. Așteptaseră pesemne un altfel de „delegat“. Unul de-al lor.

Simțeam cum conspiră împotriva mea și mă străduiam din răspuțeri să mă țin la o parte din calea acelor ființe-umbre care, mânioase, forfoteau peste tot.

Mă gândeam: Acesta să fie singurul drum, din pușcărie în subterană? Ce fel de libertate mai e și asta, să cobori de viu în lumea umbrelor?

Nu departe de închisoare se află podul „Anghel Saligny“ ... Ar putea fi „portita“ de scăpare din nelumea în care am căzut.

În labirintul în care mă aflam cunoștințele de orientare terestră nu foloseau la nimic. Nu sunt repere. Nu stele, nu Biserica, nu mușchi de copaci.

Mergeam prin praf și murmuram frânturi de rugăciuni. Speram să ies undeva pe lângă Dunăre, însă galeriile mă scoteau mereu în fața unor chilii vechi, scobite de mucenicii timpurii în muntele Creta.

În peșterile abandonate de călugări, dădeam peste o inscripție solomoniană: „Memento mori!“.

Mi se făcea frică ..., „mai bine în închisoare“. Un spectru mai dătător de speranțe, mai real. Nu trebuie să te gândești la moarte, când ai viața înaintea, oricum nu în fiecare clipă, cum făceau la vremea lor sihaștrii dobrogeni.

Lac de sudoare și gâfâind de parcă aș fi urcat la cota 105, treaz,

analizam situația:

Nu s-a-ntâmplat nimic rău, doar vis. Între timp a mai trecut o noapte și s-au mai împuținat zilele de pe răbojul ispășirii! Phiui! Din prima zi m-am apucat de numărat. Ceasurile, uneori și clipele. Mereu întrebam: cât mai este ora?

„Străjerule, mai este mult?“

Răspunsul era totdeauna același: „E încă noapte, dar se face dimineată“. Apă proaspătă. Am dezvoltat o curată slăbiciune pentru ceasuri. Intuiam că voi trece Rubiconul cu ele de mână. Au rudele acestea ale lui Cronos o reputație istorică: Aduc mai mult ca anul.

Cu tenacitatea paralticului din pridvoarele „Betezdei“, mă închinam spre difuzor ori de câte ori auzeam: „La al șaselea semnal va fi ora ...“ Pentru mine orologiul trebuia să sune de șapte ori.

În ajunul Crăciunului, am fost trimis la „temnicier“: „Chioru, urgent“. Gardianul cu ordinul a mai adăugat discret:

– Fii cu ochii în patru! Nu-ți spun mai mult. Nu ești obligat să primești. O să vezi.

– Să primesc ce?

– Vorba! Ți-am spus eu ceva? Nimic, ai înțeles?

– Da, s' trăiți!

M-am îndreptat spre birou, pendulând între frică și speranță. Dar dacă? Și dacă nu?

Am bătut la ușă. Înăuntru, doi străini. Ce treabă au ei cu mine sau eu cu ei? O fi vreo confuzie? După salut, am încercat să lămuresc.

– Domnilor, cred că nu pe mine mă ..., eu sunt Lae Chio ...

– Aaa, dumneavoastră sunteți ..., vă așteptam.

S-au ridicat de pe scaune, mi-au întins mâna, m-au poftit să iau loc și, văzîndu-mă derutat, unul mi se adresă împăciuitor: Fiți liniștit. Știm că nu ne cunoașteți, e-n ordine ..., deși ..., s-ar cuveni ..., noi lucrăm pentru ...

– Poftiți?

– S-a terminat. Uff!

– Ce s-a terminat?

– Sunteți liber.

– Cum liber?

– Liber, nu poate fi decât într-un singur fel ..., ca pasărea cerului.

– Ca paaasărea?

Satisfăcut de noua mea perplexitate, necunoscutul care vorbise s-a luminat o clipă, apoi își mută privirea la hârtiile lui, preocupat să bifeze ceva sau să semneze într-un loc anume. Nu l-am urmărit până la capăt, să văd dacă reușește sau nu, era treaba lui. Eu aveam altceva de făcut.

Îmi venise ameteală, deși îmi era bine. Puteam, cu ajutorul ei, să cobor în mine și să savurez clipa, detașat de cei din jur. Așa am și făcut ...

Liber! Eu Lae liber. Tocmai de Crăciun să se întâmple una ca asta! Mie. Nu s-a auzit de nici o grațiere și totuși e ca la carte: „Robia lui s-a sfârșit“.

Văpăi mi s-au aprins pe „cardo“. Îmi frigeau urechile. Tot ce era în jurul meu îmi zâmbea. Un susur blând, venit de nu știu unde mă alinta și el. O stare de transă m-a cuprins și, din tot ce a mai zis acel domn, n-am mai auzit nimic.

După clipe lungi și euforice am întrebat timid:

– Pot să plec?

– Da, bineînțeles că poți.

– Acasă?

– Îndată ce isprăvim cu hârtiile astea.

– Acasă?

– A-ca-să! Păi, ce vorbim aici?

Vorbele acelea, „poți“ și „acasă“, fuseseră până atunci „la index“.

Normal, sunt hrană prea tare pentru „pășările“ nezburătoare.

Cât n-am tânjit eu după cântecul: „Lațul s-a rupt și noi am scăpat“.

Acum, deși n-am voce, pot să mi-l cânt singur ...

„Cine l-a rupt și de ce?“

Bucuria m-a împiedicat să-mi pun întrebări.

Fântâni cu smoală

Adulmecam viața. Trăgeam aer în piept ca un scăpat de la înec. Prin ce-am trecut ... Ce mi-a fost dat să văd ... N-am crezut că-i posibil ..., printre români ...

Când m-au adus la temniță n-aveam nici o nădejde de scăpare. Vedeam numai negru. Agonia devenise meseria mea.

Închis!

Urăsc izolarea. Mi-a fost greu și-n armată. Gardurile, sârma ghimpată, porțile, mă-nnebunesc.

Nu m-a consultat și nu m-a consolat nimeni. Treptat, m-am resemnat. Căutam să înțeleg: De ce trebuie să trec eu pe aici? Ce am făcut așa de rău, încât să ajung să fiu păzit ca un ocnaș? De ce?

Nu era nimic de înțeles. „Nedreptate“, atâta am putut să zic.

Pentru ce am comis eu se dădea cel mult ..., nu mai știu cât, dar, oricum, mai puțin și de multe ori, nimic. Cu fapte mai rele, unii n-au primit nici măcar muștrare.

Când m-am pomenit „împricinat“, mi-am făcut curaj. O să scap! Ce dacă s-a dus la medic? Ce, eu nu pot să scot un certificat? Mă rog, s-a-ntâmpilat, s-a-ntâmpilat și ..., hai, să mi se dea un șase luni, la locul de muncă, o reducere din salariu, dar nu doi ani de pușcărie. N-am omorât pe nimeni, planul de lucru mi l-am făcut, pe cei mari i-am respectat, și, apropo: Unde mi-au fost „prieteni“? Înainte de asta, se laudau: Tov Lae, dac-o să aveți vreodată nevoie, vă servim, cu cea mai mare plăcere ..., care mai de care. Vorbe de vorbit.

Necazul a pornit de la presiunea sub care lucram, numai urgente. Nu isprăveam una că venea alta.

Lucrătorii mei, croitorii, se mai învoiau, se mai prefăceau bolnavi, dar eu n-aveam loc. Muncă și iar muncă.

Singurul om din echipă pe care mă mai bazam era Eftimie. Foarte talentat. Dacă-i dădeam ceva pe mâna, nu mă făcea de râs. Din păcate, specialistul meu bea și nu puțin.

În ziua când a izbucnit scandalul, Eftimie a venit c-o întârziere de trei ceasuri și mort de beat. M-am ispitit singur: „Tocmai acum s-a găsit. Decât așa prieten, mai bine lipsă“. Simțeam că

mi s-a umplut paharul și trebuia golit.

I-am aruncat în față toată frustrarea acumulată, uitând că el nu este acasă și că nu pot vorbi decât cu „chiriașul“. Drept răspuns, Eftimie m-a înjurat. Mai mult, cuprins de o ură, ce n-o bănuiam la el, s-a repezit la mine.

Imobilizat de colegi a început să înjure, să țipe, i-a pomenit și pe părinții mei, pe mama și atât i-a fost. Nu mi-a mai păsat de nimic, nici de prietenie, nici de beție ..., întrecuse măsura. M-am proțăpît în fața lui și, înainte ca el să se dumirească ce vreau, l-am pocnit așa de tare, că s-a răsturnat pe masa de croit. Nici o tobă n-ar fi răsunat mai tare.

S-a lăsat liniștea. O liniște suspectă, rudă cu stupoarea focului pe care arunci benzină.

S-a adevărit. Palma a fost benzina pe focul ce mocnea în sufletele noastre. Ne-a cuprins nebunia. N-a fost unul să nu sară. Unii pentru el, alții pentru mine. Ne-am îmbrâncit, ne-am spurcat ..., ca la balamuc. Până la urmă, cu hainele rupte și cu mândria rănită, ne-am liniștit.

Îmi venea să plâng. Presimțeam. Golul din stomac mă anunța că urmează avalanșa.

Cum de n-am vegheat? Cum de am ajuns eu să cad în fântâna asta cu smoală?

Provin dintr-o familie de protestanți ardeleni și, cu toate că pe

atunci nu practicam nici o religie, colegii „s-au prins“ că-s „vreun pitacostal sau baptistru“. Nu m-am ostenit să-i lămuresc, fiindcă eu însumi nu știam ce sunt.

Tot în acea vreme, la „Consiliu“ fusese numit un primar nou, originar, ca și mine, din Bihor. Trebuia să facă ordine în zona noastră „bântuită de rele“.

Vrând să-și pună o pană la pălărie, primarul a asmuțit organele statului contra mea. Nu știu cine i-a spus lui despre incident sau cine i-a dat ideea să-l trimită pe Eftimie la „urgență“, dar lucrul s-a făcut. Lucrătorul s-a dus după o săptămână, și-a scos „certificat“ și în baza lui am ajuns la tribunal.

Eftimie, în particular, îmi zicea că n-ar fi vrut să-mi facă rău, că alții au pornit lucrurile și că n-are cum să mintă. Se știa tot. Fuseserăm dați și la „Gazeta de perete“, la rubrica „Așa Nu“ ...

Vinovat am fost găsit doar eu. Pe lângă faptul că eram șef și trebuia să fiu un exemplu pentru ceilalți, eu am dat primul, cu pumnul. Vă dați seama tovarăși? În prezența martorilor. Imaginați-vă ce ar fi fost în stare să facă acest individ, dacă n-ar fi intervenit ei.

Despre beție, despre absențe, despre insulte, nimic. Doar purtarea mea s-a judecat. Doar ea a fost condamnată.

N-am găsit nici o milă la nimeni, nici la recurs: „Nu avem legi diferite, unele pentru cetățenii de rând și altele pentru șefii agresivi din cooperatie“.

Cine ia sfat de la mânie plătește.

Ce n-am făcut ca să scap? Ca un pește m-am zbătut , dar numai uși închise. Parcă cineva le-a încuiat pe toate și apoi a aruncat cheile.

Dar cine? Natural ..., cineva care mă urăște ... Cui i-am făcut eu rău? De ce trebuie să plătesc așa de scump o banală „ieșire“?

Groaznic este să vezi cu ochii cum și ultima speranță se ofilește și turnurile Doftanei își fac loc prin ceață. Până la urmă a fost Poarta Albă.

Cine a născocit modul ăsta de pedeapsă n-a stat nici o zi în celulă și n-a privit niciodată „prin gratii de fier“.

Nu degeaba nașterea din nou a francezilor coincide cu Căderea Bastiliei.

Detaliul

Mirosul libertății mă îmbăta, îmi producea vedenii, când un cuvânt viclean mi-a lovit urechile și m-a readus, brutal, la realitate:

– Ne-a scăpat un *detaliu*, zic necunoscuții.

Am înghețat. Urăsc acest cuvânt. Pe strada copilăriei mele s-a iscat odată o ceartă zdravă din cauza lui. Un vecin primise o telegramă în care nu erau decât patru cuvinte: „Primiți scrisoarea răspuns detaliat“. Vecinul, normal, n-a înțeles nimic și a venit cu „hieroglifa“ la Champollioni.

Hărmălaie, răsete, încruntări ..., cu greu am deslușit ce s-a-ntâmplat, deși scena s-a desfășurat, lângă mine, în poarta casei noastre.

Unii ziceau că „detaliat“ înseamnă ceva „de bine“. Alții, că-i vorba de bani. Câțiva o țineau morțiș că „detaliat“ este, „în mod sigur“, un lucru rău. S-a vorbit și de cerneala simpatică, de Hitler și mai ales de spionii sârbi.

Neavând drept de vot, îmi plimbam ochii de la grup la grup, însă, când cei mari au obosit, cu glasul sugrumat m-am trezit vorbind: „Nu se știe, se va lămuri, când vine scrisoarea“. Am fost ignorat de toate taberile. Copil prost. Ce scrisoare să mai vină? N-avem telegrama?

Până la urmă au avut câștig de cauză puținii care susținuseră că-i „negativ“. Scrisoarea a venit, cum spusese eu, dar a adus vești rele.

M-am făcut de răs. Bine că era vacanță, când ai voie să nu știi. Dacă ar fi fost început trimestrul, precis c-ar fi aflat și dascălița „detaliul“ că premiantul clasei habar n-are de lexic.

Malefica vorbă m-a urmărit de atunci ca o obsesie. Mi-a clătinat și crezul în dicționare ...

„Un mic detaliu“. Din miile de cuvinte ale limbii noastre, ei se opresc taman la acesta? Cum să nu te zbârlești?

Precis că e de rău. Asta-i sensul vorbeii. S-a dovedit. În fața realității și sensul dat de filologi e fără putere.

Am întrebat sfiit:

– Ce fel de detaliu ați ..., bun sau rău?

– Cum?

– Detaliul este bun sau ...

– Aaa, detaliul, bun. E vorba de o mică favoare. Avem și noi obligații.

– „O mică favoare“? Numai atât? Poate să fie cât de mare din moment ce ..., vă datorez. Spuneți-mi, ce, nu știu eu cum se operează în statul nostru?

Uitasem de „detaliul“ din tinerețe.

Tovarășii care mi-au adus vestea cea mare erau oficiali grei. Sigur din București. Bronzați, îmbrăcați „de la pachet“, inspirau încredere.

Cel mai în vârstă semăna întrucâtva cu tatăl meu. Același profil, aceeași freză ..., nu putea fi decât bine intenționat.

Ridurile ce-i traversau fața depuneau mărturie că-i umblat, călit, dârz. Conducea discuția cu autoritatea învingătorului. Subalternul lui era mai tânăr și cam la celălalt pol: înalt, șaten, privire deschisă.

Un adevărat Ursus, dar, aparent, netrecut prin cuptoarele de fier.

Nemaintrând nimeni în birou, îmi devenise limpede: Domnii au bătut drumul până la Poarta Albă doar pentru mine.

Cum de am ajuns eu dintr-o dată așa de important?

Ceva nu „știmuie“, totuși, ei îmi deschid porțile.

Să mă fi recomandat cineva? Cine? Să se fi dus maică-mea pe la audiențe, cum mi-a promis? Sau poate și-or fi dat chiar ei seama c-au mers prea departe cu „exemplul“?

Poate, mai știi, l-or fi „rotit“ pe primar și vicele și-a adus aminte că a lăsat pe unul care l-a servit, „un prieten“, să zacă la răcoare.

Nu m-am încumetam să întreb. Nu doream decât să aflu cât mai repede ce se așteaptă de la mine, să plătesc și să-mi văd de viața ce mi-a mai rămas. Ce bine era să fi avut vasul rubiniu cu mine ...

Șeful, perspicace, mi-a ghicit gândul și, calm, a-nceput un discurs decupat din „Scânteia bătrână“:

– Stimate tovarășe ...

– Lae, așa-mi spun toți ...

– Tovarășu' Lae! Suntem siguri că vei aprecia efortul nostru și nu-i vei dezamăgi pe mai marii noștri. Ei s-au gândit la dumneata ..., în spiritul politicii partidului. Omul, cum știi, este capitalul nostru cel mai prețios. Dumneata, ca tânăr, ai viitorul înaintea și poți înfăptui lucruri cu care să ne mândrim. Ne-am gândit să-ți întindem mâna, să-ți dăm o nouă șansă.

– Sunt ...

– Cum ziceam, mai marii ne-au autorizat să te reintroducem în

marea familie a cetățenilor onești, cum, de altfel, se și cuvine. A fost o greșeală ..., se întâmplă și de astea într-un stat de drept, dar, revizuiind cazul, și-au pus obrazul.

– Mulțumesc din inimă.

– Știm că n-a fost ușor. Ne pare rău c-ai trecut pe aici, dar cu justiția ... nu-i de glumit. Cu alte instituții, mai, mai. Ea însă o ține pe a ei.

– Nu se uită decât la „literă“, la „paragraf“. Nu vede omul.

– Legată la ochi.

– Nu numai ea are ochii închiși.

– Dar mai cine?

– Aaaa, nimeni ..., mă refeream ... Eu. Eu n-am fost legat la ochi și tot am buctat.

– Trecutul e trecut, nu-l mai schimbă nici ... Mergi 'nainte. Trebuie să ții pasul, altfel istoria ne calcă-n picioare. Vin alții și ne aruncă la coș. Timpul nu stă, așa că ... „pe cai“. Valabil și pentru dumneata și pentru noi.

– Spuneți! Orice, numai să pot.

– Poți.

– Atunci s-a făcut.

– Bravo! Știam noi.

– Deci?

– Deci, o să te-ntorci la atelierul dumatile. Da?

– Nu mă primesc. Ziceau că nu merit să fac parte din acel minunat colectiv. Că n-am știut să apreciez cinstea ce mi s-a dat. Și nici nu mai vreau. Eu oricum am dorit să fac altceva, nu croitorie. Poate mă reprofilez.

– Pe ce?

– Pe ceva legat de cele sfinte. Un fel de Alioșa ..., m-am gândit și la călugărie. Nu-i imposibil, deși sunt laic... În tinerețe m-am gândit să dau la Seminar.

– Teologic?

– Da, dar din păcate s-a-nchis. Tocmai când îmi venise și mie vremea. N-a mai fost nevoie de el. La altă școală nu se putea. Părinții abia făceau față să-l țină la carte pe fratele meu. Vrând, nevrând, am băut aghiazma.

– Totuși, ați făcut ...

– Nimic. Fratele meu a urmat o școală tehnică. Eu, fiind și mai plăpând, după liceu am rămas pe acasă. Așteptam „tulburarea apei“. Pe nesimțite, am deprins croitoria. De la mama. Îmi plăcea s-o ajut. M-a iubit mult. Pentru ea, ce mi s-a-ntâmpat acum, a fost mai rău ca o lovitură de cuțit. Mai ușor mi-a fost mie aici.

– O să se bucure?

– Nu mă-ntrebați. Când nu prea era de lucru, citeam. Fratele meu mi-aducea cărți de la „Anticariat“. Vechi, dar bune ..., așa am ajuns să ...

– Mda! Așadar, te vei întoarce la locul dumitale.

– Nu v-am spus că nu mă vor?

– Asta a fost atunci. Acum, s-a pus o vorbă.

– Daaa? Atunci n-am ce să mai zic.

– O să te duci și unde ai zis că ți-ar fi plăcut.

– La Seminar?

– Nu, nu la seminar, la Biserică. Pe urmă o să vedem noi. Sunt alte vremuri acum.

– Dumneavoastră le aveți și cu biserica? Credeam că sunteți de la se ..., după ... sau de laaa ...

– Suntem de peste tot și de unde trebuie. De fapt trebuia să ne prezentăm: Sunt maiorul Aurel de la Securitate sau „Secu“, cum zice lumea și tovarășul, tot lucrător în ministerul nostru, locotenentul Coman.

– Să trăiți!

– Și dumneavoastră. Îmi pare ..., eu sunt ...

– Cunoaștem.

– Da, dumneavoastră ... O să mă duc. Oriunde ziceți. Sunt gata de orice.

– La care biserică vrei să te duci?

– La care?

- Sectantă, nu? Adică, pardon, neo-protestantă.
„Sectant“. Toată copilăria numai asta am auzit în jurul meu: sectant! Când a pronunțat maiorul, mi s-a strâns sufletul. Mi s-a părut c-aud: Leprosul. Feriți-vă!
Cât n-aș fi dat ca el ..., dar nu era după mine. Am înghițit în sec și dialogul a continuat, firesc și molcolm ca-n prag de sărbătoare:
– Este singura biserică la care am fost ..., dar nu m-am ținut. Știți ..., serviciul, căsătoria, fată de ofițer, n-aveam voie.
– Cum ai ajuns tu cu fata ofițerului?
– Păi din cauza colectivizării, nu mai era rost de stat acasă. Mi-am căutat de lucru la oraș.
– Tocmai în capitală?
– Nu, la Salonta.
– Și?
– Întâmplarea. Gabriela a venit pe la rude, în vacanță și ..., ea era din București.
– Aha. Deci prin ea ...
– La-nceput nu știam nimic unul despre altul. Când mi-a spus ce-i taică-su, era prea târziu.
– Știm noi cum devine cazul cu cadrele.
– Am renunțat, m-am lăsat, dar la urmă, m-a ajuns.
– Hm. Ciudat. De acum înainte vei merge, cât vrei.
– Sper că nu glumiți.
– Părem cumva de la circ?
– Nu, dar ...
– Ce te surprinde?
– Nu mi-a trecut niciodată prin cap c-o să mi se recomande să merg la biserică. Orice, numai asta nu.
– De ce nu?
– Știam că nu e ..., așa s-a spus ..., ni s-a prelucrat și aici. Să nu-mi spuneți că e lege și că fiecare trebuie ...
– Crezi c-ar fi rău dac-ar fi?
– Nuuu. Cum o să? Hotărârile conducerii sunt cele mai indicate. Zicea și bunică-mea: „fără credință, cum?“
– Eh, bătrânii au prins alte timpuri ..., înțeleg altfel, dar să trecem la oile noastre. Ai auzit de misionari?
– Da. În Africa. Își riscă viața ca să-i învețe pe ăia să nu se mai mănânce între ei. Sunt antropofagi, nu? Mi-a plăcut de unul, am uitat cum îl cheamă, un englez ..., l-a atacat un leu.
– Fiecare cu soarta lui.

- Nu, n-a murit. I-a smuls brațul și tot a scăpat. E ceva să scapi din gura leului, nu?
- Vrei să fii misionar?
- La antropofagi?
- Nu, nu în „Zambezi“, aici pe teritoriul patriei ... Ce, aici nu-i nevoie?
- Ba da.
- Atunci ..., vei fi misionar la o Adunare. N-o să te plictisești, fii sigur.
- Ahaa, dar nu e totuși invers?
- Cum invers?
- Adică Adunările să trimită misionari în lume.
- Așa este. Și?
- Dumneavoastră vreți să mă duc eu la ...
- Vezi dumneata, uneori se mai duce și muntele la Mahomed, nu tot Mahomed la munte.
- Înțeleg Mahomed, el le avea cu religia, dar eu ce treabă am? Poate vreți să merg pe post de păgân?
- Cum vrei. Oricum nu trebuie să faci nimic.
- Atunci?
- Păi de ce se duce omul la munte?
- Aer curat ...
- Nu. Pentru peisaj.
- Vă bateți joc de mine?
- Deloc. Vei observa ce se petrece. Noi vrem să știm ce se face acolo. Sunt multe laturi pe lângă slujbă. Poftim, ți-am spus.
- Faceți-mă să înțeleg.
- O să vezi, o să auzi și de-nțeles o să-nțelegi după aceea. Șefii noștri vor să fie informați. Analizează masele. Tendințele, dorințele ..., trebuie ținut cont.
- Ce anume îi interesează?
- Tot ce se întâmplă.
- În Biserică?
- Și în Biserică. Dușmanul de clasă nu doarme, cum își închipuie unii. Crezi că lui îi convine că noi suntem la putere? Nu. Și atunci ce face? Sapă, sabotează, se ține ascuns. Dacă nu-l vezi, nu trebuie subestimat. Închipuiește-ți că unul dinăștia intră în Biserică.
- Se poate.
- Sigur că se poate. Și apoi ne denigrează țara.
- Nu la Biserică. E prea multă lume. Ziceți că se ascunde.
- Unii se ascund tocmai în aglomerație. Recte, infractorii din

Gara de Nord.

– Hoții.

– Nu-i mai bine să-i știm? Poate reușim să-i oprim. Unde sunt oameni, se iscă păreri și nu totdeauna „kosher“.

– Și eu trebuie să ..., să spionez?

– Nici chiar așa. Asta se face la nivel înalt. Dumneata vei merge acolo, fiindcă vrei. N-ai spus așa?

– Mă gândisem că n-ar fi rău ...

– Ei, te vei integra și vei fi atent. Atât. Așa ne întorci favorul. Nu vei comite nici o ilegalitate și nu vor fi nici un fel de urmări, pentru nimeni. Biserica și statul conlucrează de când lumea. Nu-i nici un secret. Peste tot e la fel. Crezi că prin alte părți își face fiecare de cap? Să fim serioși. În fond noi ajutăm biserica să-și facă slujba fără amestecul celor nechemați. Sunt unii care dau buzna acolo fără să înțeleagă nimic. E nevoie de un om inteligent și experimentat, ca dumneata, care pricepe fenomenul.

– Nu cred că sunt omul potrivit. Trebuie stofă de ..., că mi s-a propus și în armată să rămân, dar nu sunt făcut pentru așa ceva. Eu sunt meseriaș, cum v-am spus. Am vrut să mă fac predicator, n-a mers și am ajuns ...

– Mastru.

– Cu ac și foarfecă.

– Știi dumneata că cel mai bun predicator din țară e un croitor?

– Nu se poate, unde?

– În Timișoara.

– Dacă-i baptist îl știu ...

– Nu-i baptist. E ca Petrache Lupu. Se duce la el lume luminată, deși n-are el chiar atâta har cât avea Petrache ...

– Bravo lui! Cred c-am auzit ceva. Totuși nu înțeleg de ce nu mergeți dumneavoastră? Ce? Vă poate opri cineva?

– Dacă ne-am implica, ne-ar ieși vorbe, că ne amestecăm în treburile lor.

– N-ar îndrăzni.

– „Europa Liberă“ atât așteaptă. Nu. Soluția e una singură. Pe dumneata nu te bănuiește nimeni. Părinții tăi sunt de-ai lor. Asta contează. Nu ești un străin. Vei fi fiul risipitor care se-ntoarce acasă. Tânărul „pierdut“ care-și „vine în fire“.

– Își vine, dar mie mi-e greu să ... spionez în ograda părinților.

– Nu spionezi, tovarășe! Ce suntem în Afganistan? Dumneata mergi acolo ca orice credincios normal și ... nouă ne vei sesiza

doar abuzurile, la un pahar de vorbă. Ce zici?

– Nu beau.

– Așa vine vorba, bei și dumneata acolo un suc și ne dai un mic raport. Doar dacă-s nereguli. În rest nu ne interesează. Cine cântă, cine se roagă, cine crede, treaba voastră sau, mă rog, a lor. Noi nu vrem agitație. Religia este legală în statul nostru.

– Tot nu înțeleg.

– Haideti, tovarășul Lae, că nu-i deloc greu. Nu pentru unul ca dumneavoastră. Gândiți-vă puțin. Cum ziceam adineauri, unuia mai zelos îi dă duhul ghes să-i îndemne la rele.

– Ce fel de rele?

– Să se ridice contra legilor, că nu ne interesează pe noi teologia sau liturghia. Nu se sparg apoi toate oalele?

– Probabil.

– În capul cui?

– Daaa.

– Nu suferă ei toți?

– Nu m-am gândit.

– Nu-i mai bine să-i depistăm înainte? Cu ceilalți n-avem treabă. Sunt printre ei oameni serioși. Dar, ca-n orice pădure, uscăturile trebuie ..., e nevoie de secu ... Vezi cum vine vorba?

– Da.

– Recuperăm ce se poate. Ce nu ..., la revedere. Bunăoară în cazul dumitale, dacă n-am fi noi, cine știe ce s-ar mai întâmpla. Cu norocul dumitale ... Înțelegei acum?

Pricepusem de la început, nu era vreo „integrală“ și n-am trăit nici eu sub vreun clopot de sticlă. Făceam pe prostu, fiindcă oferta nu era pe gustul meu. Dar puteam s-o ignor? Eram la mâna lor.

Maiorul, da, era amabil, dar dacă-l refuzam, mai rămânea la fel? Cei de la putere nu-s ca noi. Nu te pui. Din senin li se năzare ceva și atât ți-a fost. Dacă nu-i știu eu, cine-i mai știe ...

Oferta dumnealor e ca a lui „Don Vito Corleone“: Imposibil de refuzat.

Derulam în minte: În ce dilemă m-a băgat mila tovarășilor! De ce au ei nevoie tocmai de mine? Mai bine mă lăsau în durerea mea. Așa, sunt dator vândut.

Aș putea să nu primesc, mi-a zis și gardianul ... Dar sunt încă în incintă ..., într-o clipă pot revoca ordinul ... Trebuie să accept. Nu-i loc de întors. Sunt nevoit să le răsplătesc bunăvoința și ce-oi avea eu în sufletul meu nu va ști nimeni. În fond nu voi fi eu primul care se joacă cu focul.

Din familie știu că omul trebuie să facă numai fapte bune. Pe acestea Dumnezeu le scrie pe niște pietre prețioase din care apoi se confecționează coroana lui Isus. Scrie undeva lucrul ăsta, dar nu știu unde anume ...

O piatră din această cunună i se dă credinciosului ..., după moarte ... Ce scrie pe acea piatră nu știe nimeni ..., doar primitorul.

Așa mi s-a spus când eram copil.

O să-l întreb pe tata, dacă mai e ceva. El știe. La el, în privința asta, totul e clar.

El, în locul meu, n-ar fi acceptat niciodată târgul cu „filantropii“.

În veci n-ar aproba înțelegerea mea cu ei. Parcă-l aud:

– Cum poți tu să-ți vinzi sufletul, ca nu mai spun cine, că știi! La părintele meu, exemplele sunt scoase din Biblie. Ce aș putea să-i răspund?

– N-o fac din convingere, tată. Știu că nu e bine, dar sper că într-o zi voi fi înțeles și ... iertat.

– Crezi că „omul cu punga“ a fost?

– Nu, normal că nu, dar el a trădat „la vârf“.

– Pruncu' tatii, trădarea-i trădare, chiar dacă-l trădezi pe portarul parcului.

– Sunt alte vremuri acum.

– Tu nu știi ce faci.

– Dumitale ți-ar fi plăcut să mai stau acolo? Nu-ți pare bine că mă bucur și eu de libertate?

– Nu despre libertatea ta e vorba. Te-ai așezat la o troacă și știi ce pățesc cei ce se amestecă ...

– Ce?

– Te rup „colegii“, că nu-i troaca ta.

La chestii de astea, tata e mai dur ca diamantul. Pentru el, „tovarășii“ nu sunt progresiști, ci, nici mai mult, nici mai puțin decât „anticriști“:

– De ce crezi că-s „anti?”

– Păi nu se laudă ei cu ateismul?

– Da, concepția lor despre lume este materialistă, dar nu înseamnă că ești neapărat anticrist, dacă nu ești creștin.

– Dar când persecuți creștini, ce ești?

– Nici ...

– Asta încerci tu, „nici, nici“, dar nu se poate. Este ori, ori. Ori ești pentru El, ori, dacă nu ești „pentru“, ești împotriva ..., toată ziua. Nu te învăț eu pe tine. Ateu înseamnă fără nici un Dumnezeu.

Dialogul repetat de nenumărate ori în mintea mea nu s-a materializat. N-am avut curaj să-i vorbesc tatii despre misiunea mea sau despre dubla mea „calitate“. Am urmat sfatul tovarășilor: Să nu știe nici pământul ... Mergi „incognito“. Îți faci slujba și ești liber să crezi ce vrei. Pe noi nu ne interesează ce gândește omul. Ți se pare greu?

– Nuuuu.

– În fond, nu faci nici un rău.

– Desigur.

– Batem palma?

Dreapta unui „Don“ nu poți decât s-o săruți.

„Omul din Damasc“

Mă consolam. M-am depărtat de tata, e drept, dar cel puțin sunt atașat de un om mare, puternic, cu cuvânt greu. Când spune el ceva, așa este. Ce dovadă mai bună poate fi decât faptul că sunt liber.

Cu primul tren am zburat spre cuibul meu. Până-n Gara de Nord am dormit buștean. Emoțiile zilei mă dărâmaseră. Din gară, ca să mă dezmeticesc și să pun puțină ordine în emoții, am luat tramvaiul. Pentru cei din mijlocul de transport eram un pasager oarecare. Doar mie mi se părea că sunt diferit.

Am ajuns în sânul familiei odată cu colindătorii. Gabriela, când m-a văzut, s-a crucit. N-a scos o vorbă și nu s-a clintit din loc. I se muiaseră picioarele. Copiii au țipat și pentru ea.

Nici primul Crăciun n-a fost mai frumos. Betleemul, steaua și darurile s-au mutat în casa noastră.

La serviciu, de asemenea, veselie. Se uitau la mine ca la altă minune. Mă-ntrebau dacă nu vin din „răsărit“? M-au încadrat în grabă de parcă s-ar fi temut de mine. Programul era mai lejer cum nu se poate. Aproape „de voie“ și cu răspundere minimă.

Puteai să juri că mi-a pus Dumnezeu mâna-n cap. Mă și felicitam: Las să-mi mai fie și mie bine, că de rău m-am săturat.

Știam c-o să plătesc pentru luxul ăsta, dar ce-i gratis pe lume? Locuiam la doi pași de o Adunare. Noroc, coincidență, „semn“? Dumnezeu știe. Oricum, potrivire mai mare nici că se putea, fiindcă tocmai acolo mi-a cerut „Don Aurel“ să mă integrez.

Gabrielei îi spusese din timp că la „prizon“ m-am gândit să mai dau și eu pe la vreo biserică, să mă pun bine cu El.

– Cred că ce am pățit n-a fost întâmplător. Precis, El a vrut să-mi spună ceva.

– Ce să-ți spună?

– Nu știu sigur, dar nu vreau să mai trec prin ce am trecut.

– Bate în lemn.

– Nu te teme, nu poate fi rău. Eu așa am fost crescut și știu. Îmi lipsește. Am auzit chiar și în pușcărie pe un bătrân zicând: „dacă știi de învățătura lui Isus, ai răspunderi. Nu ești ca unul care n-are habar de El“.

– Se poate.

– Eu cred că e adevărat, ești dator. Și când ești dator, trebuie

să-ți plătești datoria. Nu crezi și tu așa?

– Nu pricep. Despre ce datorie e vorba?

– Nu știu ..., simți așa, ca o „presiune“ ..., sper să mă lămuresc ce este. Mai de mult, credeam c-am înțeles, dar la maturitate altfel judeci.

– Știi măcar ce-ți lipsește?

– Atmosfera de Adunare. Să fii acolo.

– Dacă așa simți tu, eu nu mă opun. Ți-am spus încă de la început, ți-amintești?

– Da ...

– Omul e liber să creadă ce vrea. Gândurile nu se cenzurează.

Trecusem de primul hop. Gabriela m-a aprobat fără să bănuiască nimic. Ba m-a și surprins cu o mărturisire pe care n-o prevăzusem.

– Și eu am fost acolo..

– Tu acolo?

– Da, cât ai lipsit, am umblat pe la tot felul de locuri. Intram și prin biserici. Când aveam timp. Mai ales în asta, că-i o forfotă Duminica ...

– Totdeauna a fost.

– Nu ca acum. Juri că-i meci ori că se dă ceva de pomană. Așa aleargă lumea.

– Chiar așa?

– Da, vine un profesor. Ține prelegeri ...

– Predici li se spune.

– Nu, nu predici. Știu eu. El ține un fel de conferințe. Mă și mir că-l lasă ai noștri, că dumnealui îi cam combate.

– Ce combate?

– Tot. Evoluția, idealul uman, vorbește și despre destin ..., mai cu perdea, mai pe șleau, dar de zis le zice. Mai glumește uneori, mai plânge. E un actor. Are însă dreptate. Nici eu n-am putut să accept teoria lui Darwin. Inepție.

– Just. Dar ..., nu este ea temelia ideologiei?

– Păi de ce ți-am zis eu că mă mir.

– Spune-mi acum, dar cinstit, ceva rău, adică ceva nereguli, ai văzut?

– Rău? Nu. Ce poate să fie rău? Mă simțeam aproape de tine.

- Mă refer la ceva subversiv.
- Doamne ferește!
- Trebuie să mă duc și eu.

Imprevizibile mai sunt femeile! Mie-mi era teamă să-i spun, să n-o supăr și ea mă-ndeamnă. Acuși n-o să mă mai mir de nimic.

Duminica n-a venit destul de repede. Cum s-a crăpat de ziuă, m-am ras și „gata“ am fost. Intram în acțiune. Cât un purice mi-era inima. Oamenii veneau să audă cuvântul vorbit de pastor, iar eu mă duceam să-i ascult pe ei, să trag cu urechea. Nu m-a bănuit nimeni. Spășenia de pe chipul meu a fost luată drept pocăință și mi s-a zâmbit încurajator. Fețele lor mă asigurau.

- Ai nimerit bine. De acum înainte totul se va aranja.
- Să vă audă Cel de Sus.
- Aude.
- Dacă se va adevăra, voi face ceva ...

Nu sunt vreun chipeș, dar atunci arătam rău. Slab, nu-mi crescuse nici părul, cu hainele atârând și cu aerul unui speriat de bombe, nu făceam impresie. Întreaga „fotografie“, în ciuda retușării, striga: acestui om nu i-a mers deloc bine.

După slujbă, câțiva consilieri, alertați de „S.O.S.ul“ făpturii mele, m-au asaltat: „De unde-i fratele?“, „Cu ce ocazie pe la noi?“ Din clipa în care au luat la cunoștință de unde vin și ce-am pățit, mă priveau ca pe un erou. M-au dus în biroul pastorului, unde am fost încurajat să revin.

În lumea lor, sistemul comunist era pe dos. „Ce poți să ceri de la niște atei?“

Ai făcut pușcărie în socialism? Nu-i vina ta, e a lor. Tu nu poți fi decât victimă.

Pe loc, așa cum a prezis Don Aurel, am devenit fiul risipitor. Fost risipitor. Mă puteam numi chiar „fiul norocos“. Pentru mine, „frații cei mari“, spre deosebire de invidiosul din para-

bolă, au fost gata să taie „vițelul cel îngrășat“ și nu numai. Tăierile fiind interzise, mi-au dat doar ce era legal: haina, inelul și sandalele. Singur nu le-aș fi luat niciodată, nu eram vrednic, dar frații m-au silit, mai ales cu haina.

Roba albă, simbol al iertării maxime.

Ceremonia cufundării în apa unui baptistier a completat „cununia“ mea cu crucea și cu taina Galileianului. Am declarat în fața tuturor, „din toată inima cred“ și „voi fi credincios până la moarte“. Vorbe mari, din păcate doar vorbe. „Pactul“ meu cu Don Aurel făcea noul act nul.

Robă au purtat în ziua aceea mai mulți, vreo 30. Fiecare dintre noi era un caz. Fiecare avea o „testimonie“, dar pentru părinții mei și pentru mulți alții, vedeta evenimentului eu am fost. Nu tinerii, nu bătrânii, nu magdalenele pocăite, nu: Fratele pușcăriaș!

Mă priveau ca pe un viitor evanghelist care „ar avea ce spune“, „cât l-a mai iubit Domnul și de unde l-a scos“. Un braț de flori mi-au dat.

La scurt timp după ceremonia cufundării în „moarte“, m-am trezit ales în comitetul Adunării. Inspiram încredere. Eram dezidentul călit care nu va da niciodată mâna cu inamicul. ...

Don Aurel se dovedea mai tare ca „Ulise“. Cu ochi de „ciulei“ m-a distribuit în rolul calului grecesc. Era convins că istoria se poate repeta. Când m-a văzut în „cetate“, s-a flatat singur: Mama n-a crescut un prost.

M-a încurajat: Bravo! Dușmanii poporului se ascund în

comitete. Acolo nu-i bănuiește nimeni. Biserica îi ocrotește, în timp ce ei sapă groapa sistemului clădit cu sânge.

Trădătorii ăștia trebuie stârpiți. Strică reputația cultului și din cauza lor pierdem și clauza. De asta ești în comitet.

Clauza trebuia menținută. Știam. Era statutul de nație favorizată în comerțul cu americanii. O dădeau țărilor sărace drept compensație pentru buna purtare a autorităților față de minorități și ai noștri țineau morțiș ca omenirea să știe că ei se poartă cu „mănuși“.

Protestanții, vis-a-vis de clauză, erau ambivalenți. Pe de o parte, ar fi vrut s-o avem și, pe de alta, voiau să se știe că în țară era criză de mai multe și în special de mănuși.

Negăsind capetele nodului gordian, înfrânți, au decis să plece din țară. În orice țară în care se fabricau mănuși.

Un adevărat Exod s-a declanșat. Orice punct de pe glob devenise Canaanul românilor.

Don Aurel a fost descumpănit. N-a prevăzut asta.

– Ce se întâmplă?

– Vor toți să emigreze, în frunte cu pastorul.

– Ești sigur? Cum ți-ai dat seama?

– Păi, unul a primit aprobare, altul o așteaptă și ceilalți întrebă „cum se procedează“?

– Pe față discută ei asta?

– Nu-i pe ordinea de zi a comitetului, dar, în pauze, n-au alt subiect.

– Se feresc de tine?

– Nici vorbă, m-au adoptat total. Mă îndeamnă să-mi depun și eu formularele și să m-apuc de engleză. Cică am șanse mari, ca „persecutat“.

– E vreunul acolo doar datorită religiei?

– Toți le au și cu religia.

– Și cum se împacă emigrarea cu religia?

– Ei cred că foarte bine. Dincolo vor fi mai buni creștini, așa promit.

– Dac-o să-i lase cineva.

– Se bazează pe acordul de la Helsinki.

– Hel-sanchi.

– O să vedeți că vor pleca.

– Mda. E mai bine pentru noi dacă se duc. Nu ne mai fac

necazuri, memorii ...

– Știu la cine vă referiți.

– La cine?

– Nu la Irimia.

– Dar?

– La diaconul Vasile.

– Da domnule. Țsta a lucrat la noi și deodată a turbat.

– Mă simpatizează.

– Dă-te pe lângă el.

– Suntem prieteni deja. Nu știi ce vrea să afle de la mine.

– Fii prudent.

– Nu înțeleg ...

– Știm noi.

Ingrată meserie mai avea și Don Aurel. Nu-mi plăcea să fiu partenerul lui, dar el era binefăcătorul meu. Datorită lui sunt liber, datorită lui am serviciu și, tot datorită lui ..., fac parte din comitet.

Nu e chiar cum am visat, dar cel puțin sunt în Biserică unde îmi retrăiesc copilăria. Mă și întreb uneori dacă mă găsesc în ea de voie sau de nevoie.

Predicatorii, în ciuda „reputației“ că propovăduiesc doar altora, pot fi captivanți. Erau acolo vreo doi laici care-l băgau în buzunar și pe pastorul Irimia.

Unul, Fănel vorbea numai în transă. Simțeau că Cineva „de dincolo“ îți dă un ultim avertisment. Te făceau mic, te lipeai de bancă, dispăreai.

Celălalt, diaconul Vasile nu era „mistic“, dar de subtil n-avea pereche. Te invita, ca-ntr-o doară la plimbare prin Scriptură. Și interpretări și profunzimi, să te ții. Te durea capul.

Când povestea cum s-a convertit, te făcea să râzi cu lacrimi și în același timp să te feliți că stai în compania unui astfel de om. După momentele de veselie, schimba registrul și te pune în fața morții, a judecății finale. Pasul următor poate fi în iad ... sau în rai. Nu mai e mult până atunci. E ultima ta șansă. Tu decizi. Puteai sta „neutru?“ Ești muritor doar. Acolo, în fața amvonului trebuia să alegi cu cine vei petrece veșnicia. Te obliga. Insista

de parcă te-ar fi cunoscut de undeva și știa cu precizie temerile ce le aveai în suflet ... Am văzut pe mulți hotărându-se să petreacă veșnicia în prezența unui Dumnezeu bun, cât mai departe de un diavol bătrân și rău.

Devenisem invidios pe succesul predicatorilor și am hotărât să mă pun și eu la punct cu Biblia, cu doctrinele, cu noutățile. Nu suportam să fie cineva mai documentat ca mine.

Vasile m-a ajutat și cu sfaturi și cu broșuri. Le-am devorat. Le știam pe din afară. Am ajuns să citesc până și „Sistematica“ doctorului Gill.

Păcat că învățăturile acestui profesor nu sunt cunoscute. Crezul protestant nu e, cum își închipuie lumea, un set de aberații produs de niște fanatici. Nu, el acoperă tot ce este esențial în viață, oferă soluții și te dumirește și asupra vieții de dincolo, dacă crezi bineînțeles. Dacă nu crezi, n-are rost să-l citești, e chineza veche.

Tot Vasile, impresionat de progresele mele, m-a propus să predau lecții biblice în Adunare! Am ajuns apreciat. Nu puțini credincioși vedeau în mine un om de viitor. Diacon chiar. De ce nu? Fratele Vasile tot pleacă ...

Nu de puține ori, enoriași, aflați la ananghie, m-au consultat pe mine și nu pe pastorul Irimia. Când i s-a spus, nu s-a bucurat, dar nu era vina mea. Dacă voia să știe cine este răspunzător, putea să se uite frumușel în oglindă.

Ca toți pastorii, Irimia, convins că are multe daruri, s-a angajat pe multe fronturi. Dacă veneau străini în Adunare, se străduia să-i traducă, deși, la limbi străine, talentul nu-l scotea din casă.

Dacă plecau tinerii cu colindul, ținea să dirijeze grupul, deși muzica nu i-a gădilat niciodată urechile. Pe deasupra, îi plăcea să participe la tot felul de evenimente și lipsea des din Adunare. În locul lui îl puneau să ne predice un pastor maghiar ..., spiritual, dar „la cuțite“ cu limba română.

O dată mi-am permis să-l atenționez.

– Frate Irimie, nu neglija Biserica.

– Ce să fac, dacă sunt solicitat?

– Mai trimite și pe alții, când și unde se poate. Eu unul mă ofer. Nu sunt vreun versat, dar trei idei principale dintr-un text tot scot. De dumneata e nevoie aici.

– O să încerc, deși frații mă vor pe mine.

Odată m-a trimis să predic la Ploiești și, când a aflat că m-am descurcat, m-a tăiat de pe „listă“. Definitiv.

L-am îndemnat să-și pregătească și el mai bine predicile, fiindcă, în ciuda talentului, era cam haotic. N-a primit:

– Vorbesc așa cum sunt călăuzit, așa cum simt.

– Simți tu așa, nimic de zis, dar bătrânii sunt nemulțumiți, nu te pot urmări, zic că n-ai „puncte“.

– N-am și?

– Se plâng.

– Ei sunt încă legați de pastorul de dinainte.

– Cel de la „Europa Libera“?

– Homiletician de mâna-ntâi, profesor la Seminar. Și puncte ...

Nici Spurgeon nu era mai meticulos, dar mesaj: zero. Brambureală de vorbe liturgice.

– Lor le-a plăcut.

– Habar n-au ce vorbesc. Cum să-ți placă un bombastic de la care nu rămânea nimeni cu nimic. Traducea din engleză și nu-nțelegea ce citește ...

– Am observat că toți traduc.

– Așa-i acum. Nu știi engleza sau o limbă străină, rămâi de căruță.

– Nu înseamnă asta plagiat?

– Nu, că nu te „inspiri“ de la un singur autor. Când consulți mai mulți, se numește altfel.

– Mie-mi place cum predici. Îmbini vechiul cu noul, spui versuri ...

– Mulțumesc. Sunt alte vremuri acum, trebuie să dăm învățătură, nu mai suntem la ilustrațiile cu trenul și fata orfană ... Știi de ce „prind“ predicile „profesorului“ în popor?

– În țara orbilor ...

– Nu. Dau învățătură.

– Eu, cum ți-am spus, sunt de partea ta și mă edific la predicile tale. Voi vorbi cu ei să fie mai înțeleghători.

– Frate Lae!

Irimia era un manierat. Diplomația l-a ajutat să urce în vârful ierarhiei cultice. Chiar Secu îl aprecia și faptul c-avea un unchi

procuror nu putea să-i dăuneze.

Treptat și în urma dezertării multor lideri, Adunarea a început să vadă în mine pe pastorul laic. După „Irimia“, numele „Lae“ era cel mai pomenit.

Irimia mi-a spus o dată că dacă ne-am pune la vot „pentru postul meu, ai câștiga: Ai priză la popor“.

Aveam, fiindcă eram socotit curat ca un fluier, pe când pe el începuseră să-l suspecteze c-ar fi dat mâna cu Cezarul. Că, deh, manierat, manierat, dar cine ajunge sus fără pile?

Don Aurel nu-i făcea necazuri și asta a născut nedumeriri: De ce nu-i face? Sunt frați care zac pe la Aiud, pe la Gherla ... și el „de când a venit, doar urcă. Așa tânăr și e în vârf. Cu ce merite? Ce, alții nu mai sunt? Mâine, poimâine ajunge la Lausanne“.

Aprecierea de care se bucura „fratele Lae“ avea o sursă lugubră: Decesele. Irimia mă delega să officiez toate înmormântările și să țin toate priveghiurile.

Le țineam, dar „fratele Lae“? Poate vitreg. Mai „frate“ era spionul evreu Elie Cohn cu sirienii decât eu cu protestanții ... Pe Elie, toată suflarea siriană îl credea sirian, musulman și, mai ales, extremist.

Știa „Coranul“, se ținea de stâlpii islamici, era filantrop. Dacă s-ar fi dus și la Mecca ar fi devenit chiar „hagi“.

Toți îi cautau bunăvoința.

Sionistul jurat era, pentru damaschini, patriotul înflăcărat, Tabet. L-au promovat consilier al guvernului, „sfetnic“ al cuplului prezidențial și i se pregătea un înalt post în armată.

Cohn nu era decât un spion care-și făcea bine meseria. Un evreu detașat cu serviciul în Siria. Toate demnitățile cu care l-au împodobit sirienii erau, ca globurile de pe pomul de Crăciun, false.

Lui nu-i păsa decât de misiunea lui. Israelul era în război cu arabii și el făcea tot ce i se cerea ca ai lui să nu piardă.

Până la urmă l-au prins. „Dubla“ calitate i-a fost fatală. „Sfetnicul“ a fost spânzurat. La Sud de Damasc însă, spionul a fos declarat erou. Post mortem.

Bună viață era la noi. Nu tu război, nu arabi, nu sioniști ..., cu puțin noroc, urma să împușc doi iepuri c-un cartuș.

Soția mea s-a convertit. Pe bune. Promiteau și cei trei băieți.

Frații din jurul meu jubilau, numai eu mă gândeam la Elie ...,

dacă se vor „prinde“ și alții? Ce? Ce-o să-mi facă? N-au ce să-mi

ia, poate caii de la bicicletă.

Norul din pustie

„Hop“ n-ai voie să zici niciodată. Nici după ce ai sărit șanțul. „Hopul“ e mai înșelător ca detaliul.

Deși superstițios, mă pregăteam totuși să pronunț vorba succesului. În fond, cine mai era ca mine? Peste tot văzut bine. Și la stânga și la dreapta. Eram omul care a găsit secretul reușitei. Prieten cu toți, dușman cu nimeni ...

Dar n-am mai apucat. Traiul meu cel bun, speriat de o mică Adunare din vestul capitalei, și-a luat tălpășița.

Această „Alesă Doamnă“ s-a trezit, tam-nesam, să-și aducă un pastor din Transilvania, cică s-o îndrume întru cele creștinești. Câtă vreme a avut pastor, se plângea pe toate drumurile că n-o scapă nimeni de el, că-i omul tovarășilor, c-o terorizează ...

După ce omul s-a retras la pensie, și-a dat seama că fără „rău“ e mult mai rău. Fără mână de „stăpân“ s-a ajuns la anarhie. Fiecare făcea ce-i plăcea și nimeni nu cruța turma.

Disperați, câțiva enoriași, cu de la sine putere, au chemat un păstor tânăr să preia Biserica. Spre uimirea lor, omul a primit fără să clipească. Nu le-a pus nici o condiție, nici o întrebare.

Era și el disperat. Absolvise Seminarul și cu chiu cu vai, fusese ordonat într-o Adunare din Ardeal. Din nefericire, în nici doi ani și-a pierdut postul. Nu l-a mai vrut Adunarea și a ajuns pe drumuri. Nu știu precis ce s-a ntâmplat acolo, dar nimeni nu era dat afară din vreo biserică decât ca „necorespunzător“.

La-nceput „mutarea“ n-a deranjat pe nimeni: Un anonim. Gestul simbolic al câtorva speriați aflați în căutare de alibi pentru falimentul lor. Zadarnic ...

Adunarea din Bobești era pe tobogan. Vorbele lui Tobias „dacă se va sui o vulpe le va dărâma zidul de piatră“ i se potriveau mai bine ca oricui. Ani de zile creștinii s-au luptat între ei și acum smulgeau înfrângerea dintre fălcile victoriei.

Nu se vorbea despre ei decât cu lehamite. Aveau o poveste tristă pe care, și dacă voiai s-o spui, nu găseai ascultători. Tocmai la ei mi-a cerut Don Aurel să mă transfer. Să mă fi picat

cu ceară și nu înțelegeam de ce.

– Lumea pleacă de acolo. Nu-i nici o perspectivă de viitor. Am fost de câteva ori, e jale sau cum zicea chiar unul dintre ei: „E moartea-n oală“.

– Nu mai e cum a fost. E altceva.

– Ce nevoie este de mine acolo? Aici e un vad bun .., tineri, musafiri ..., desidenți.

– Dumnezeu mai întâi te duci și, de vorbit, vorbim pe urmă. O să ne dai dreptate.

– Ne pierdem vremea. Nu e nici un pericol acolo decât pentru ei.

– Au pastor. Neautorizat, dar au.

– Se scufundă. Sunt un purice în pădure. Doar numele a mai rămas din ei. Dacă-mi permiteți o observație ...

– S-auzim.

– Biserica protestantă din România este slăbiciunea întruchipată. Statistic, raportați la masa de ortodocși, „nu există“. De la Suceava la Craiova, îi numeri pe degete.

– Puțini da, dar ce gălăgie fac!

– Vorbesc ca să se încurajeze. Foarte puțini, că, deh, cine s-a pocăit? Cei fără stare, fără școală ... Și cine să-i urmeze pe ei? Doar unii ca părinții mei, care nici ei n-ar fi făcut-o, dacă nu visau.

– Cum adică, „visau“

– Li s-a spus într-un vis să se atașeze de ei.

– Serios?

– Doar câțiva sunt autentici. Cei mai mulți se prefac, „poate, pică ceva de la americani“. Vă spun, acesta-i motivul.

– Pui bine problema, nici nu m-așteptam, dar de dus trebuie să te duci.

Mi-am bătut gura de pomană, m-am și umilit, dar ... căile Secului erau mai neînțelese ca ale Domnului.

Rebelul

Ordinul se execută peste tot, dar nicăieri ca la români. La noi, a fi sub autoritate e atât o tradiție, cât și o voluptate. Tot așa de veche ca Sarmisegetuza.

Ca bun pământean, m-am conformat dispoziției, deși aveam destule îndoieli. Să părăsesc eu Adunarea mamă, ca să-mi continui misiunea, unde? Într-un loc mai îndepărtat ca Adis Abeba ...

Infinita înțelepciune a lui Don Aurel m-a distribuit de astă dată într-un rol de „compoziție“: Umbră a tânărului pastor.

Don Aurel, mai în glumă, mai în serios, l-a botezat „rebelul“, dar numele lui, dat de părinți, era David. David Blagu.

Voioșia ce o afișa Don Aurel, când mi-a dat ordinul, nu m-a convins. Era cam forțată și masca o îngrijorare pe care n-o văzusem niciodată la el. L-am descusut, sperând să-l „ajut“, ca să ... mă ajute.

– Da cine-i ăsta Don ..., tovarășe?

– Stai lipit de el, vezi ce face, ce zice, cu cine are relații.

– Asta nu va fi greu, dar nu-ți ține interesul ..., pentru un neica nimeni. Credeam că-i rezervat pentru cei ca Irimia, diaconul Vasile, Pavel, oameni de calibru greu.

– A creat numai probleme pe unde a fost. Să nu te lași indus în eroare de mutra lui de adormit. E foarte șiret.

– Cred că-l confundați.

– N-a vrut nici să audă de colaborarea cu noi. A refuzat să-și dea raportul de Luni dimineața. Inspectorul cultic crede că e nebun. Dar nu e, joacă o carte.

– Mai mult ca sigur că-i nebun. Ce carte poate el să joace? Și despre „raport“ mai sunt și alții care nu-l dau. E „facultativ“, după câte înțeleg.

– Nu.

– Nu mai sunt și alții care ...?

– Nu?

– Nici unul?

– Nici. Acum înțelegi?

– Încă nu.

Nici Gabriela n-a-nțeles nimic, când i-am spus să facă „bagajele“. După obiceiul ei vechi, s-a crucit. Ba m-a și repezit.

– Ia ascultă, Lae. Tu nu crezi că mergi prea departe cu râvna asta a ta? Vezi că atâția au luat-o razna cu religia. Nu zice nimeni să nu crezi, dar tu sari calul. Cine-ți cere ție așa ceva?

– Nimeni. Eu însumi. Sunt curios să mai cunosc și alte adunări, nu vreau să ne plafonăm într-una singură.

– Să ne? Să ne, ai zis? Ia mai repetă o dată „musiu“.

– Da, să ne. Va trebui să mă-nsoțești.

– Bineeee, de acord. Ca să-ți arăt ce soție supusă ai, mergem o dată. Vezi, auzi și te lămurești. Nu cred că e mare deosebire între ele. Am auzit pe unii zicând că Adunarea asta a noastră e cea mai bună din țară ... Nu spuneași și tu că e o singură Biblie?

– Este una, dar, de mers, trebuie să mergem de mai multe ori, că ce înțelegi dintr-una?

– Dar câte slujbe îți mai trebuie ție, mă rog frumos? Nu uita, ieri ziceai că ți-ai aflat locul, că te simți ca un nou născut și azi, ce zici? Știi cât ai ținut să vin cu tine aici și acum, când îmi place și mie, când am intrat și-n cor, zbang! Tu nu mai vrei. Ei uite acum nu mai vreau eu, e bine? Eiii ...

– Ai dreptate. Poate, până la urmă o să fie cum vrei tu. Vom vedea. Să știi că eu aș vrea să fie cum zici tu, dar dacă nu vrea ...

– Cine nu vrea?

– Dumnezeu, cine?

– Poftim?

– Da.

– De ce să nu vrea? Ce, e mai bine pentru El să mergem la capătul pământului, când noi avem Biserica vis-a-vis de bloc?

– Ai „puțintică ...“

– Nu mai am deloc, că m-ai scos din toate răbdările. Ai uitat ce ți-a spus doctorul: „impulsiv, personalitate demonstrativă“. Și-ai văzut ce-ai pățit? Du-te singur. Poate-i iar vreun impuls de asta de al tău și nu-ți cere nici un Dumnezeu nimic.

– Poate, dar ... ce vor zice frații când ne vor vedea pe unul hăis și pe altul cea?

– Nu-mi pasă de nici un frate. E clar? Auzi, „ce vor zice frații“? Ce treabă au ei? Îmi dau ei să mănânc?

- Stai calmă.
- Ce, suntem în mafia?
- Nu.
- Atunci de ce te temi de ei?
- Nu mă tem, dar ei sunt „Vox populi, vox ...
- Vox derbedeii.
- Trebuie să ținem cont.
- De niște mutre? ăștia, care nu-și văd de treburile lor. Păcat de cei care trăiesc ce scrie. Ceilalți ... Nu i-am angajat să-mi poarte grija. Și nici nu mai pot eu de ei. Dacă n-aș fi creștină, le-aș zice ceva.
- Ce?
- Abuzează de „frăție“ și nu-s decât niște zgârie-brânză.
- Zi-le!
- Nu, că nu vreau să-mi aud vorbe, dar să mă lase. Mă duc unde vreau și stau unde am chef.

Fier era logica Gabrielei. Păcat doar că vorbea ca Ioan „în pustiu“. N-avea nici toate elementele. Dacă ar fi știut ea ce ascunde curiozitatea mea, n-ar mai fi țipat așa. Asta e sigur. Ce-ar fi făcut atunci?

Răsuțeam și eu problema pe toate fețele. Oare de ce-i pasă atâta lui Don Aurel de „adunătura“ aia? De ce-l preocupă atâta acest pastor?

Să fie el chiar un rebel?

Imposibil. Aiurea rebel, e un nimeni! Un copil cu caș la gură. Totuși Secu se agită. Să știe ei ceva ce eu nu știu?

N-au ce.

Să fiu în locul lui Don Aurel l-aș pune pe „vlăjgan“ să-l ia de o aripă și cu primul tren ... adio și n-am cuvinte. Sub escortă, la nevoie. Așa merită cine-și închipuie că-n țara asta face fiecare ce vrea. Eu cum ascult?

Eram săcâit. L-am enervat și pe Don Aurel, sperând că, dacă va „înțelege“, va renunța la ideea transferului meu.

– Dacă deranjează, de ce nu-l goniți? S-ar rezolva toate.

– Nu se poate acum. Mai târziu, vedem noi.

– De ce nu acum?

– N-ai auzit de drepturile omului ..., de Goma ... n-auzi? Nu ascuți „radioșant“?

– Nu ...

– Că facem numai persecuții ..., ca și cum ei ... Chiar n-ai auzit?

– Nuuu. Nu pot să risc. Totuși, din cât se vorbește, Paul Goma e scriitor, e o valoare. ăsta-i o nulitate.

– Nu-i sigur.

– Ce, e și el poet?

– Dacă-i român ...

– Vă spun eu exact ce este. Un țăran cu fumuri, asta este. Vrea să arăte că poate și el ceva prin București. Nu știe nici în care mână se ține furculița.

– Nu trebuie subestimat. Știi povestea cu iepurele?

– Care?

– Sare de unde nu te aștepți. Uite, nici Goma nu-i vreun Saharov și vezi câte necazuri face?

– Înțeleg, dar, dacă și un pârlit ca ăsta reușește ..., atunci oricine își poate imagina că-i merge. Se duce totul de râpă.

– Așa gândim și noi, dar trebuie să se convingă și alții. Pân-atunci, ține aproape.

– Țin, bineînțeles că țin, dar de plătit o să plătească el.

– Fii fără grijă. N-am stat nici noi cu mâinile încrucișate. Am pregătit scrisorile.

– Scrisorile?

– De discreditare.

– De discreditare?

– Nu-s pentru tine.

– Dar?

- Pentru rebel.
- Păi ce să mai discredităm la el? Școală n-are.
- Teologie ...
- Seminarul nu e școală
- Păi ziceai c-ai fi vrut să dai ...
- Ziceam. Dar m-a convins soacră-mea: „E școala lu' mielul, băiete“.
- Au ieșit oameni deosebiți de acolo.
- Fiindcă aveau ei „stofă“, dar asta? Ce are? Ambiție? Mulțam. Asta poate să aibă oricine.
- Nu știm ce are, de asta am pregătit scrisorile. Știi, la unii se prinde pe loc și dacă perseverăm, cu vremea, mai convingem.
- Pot să văd și eu una?
- Ia-le toate.
- Mda ..., hmm. Săracu ... Bănuiam eu. Acuma e clar.
- Ce e așa de clar?
- Grandomanie ..., suferă. Ce proiecte în mintea lui! Edificare, evanghelizare ... Cine se crede el și unde crede el că trăiește, în Alaska? Ce, e pe moșia lui tac-su? Un exaltat. Am vorbit și cu Irimia.
- Ce zice?
- Este convins că n-au nici o șansă. Cu sau fără David, zero șanse. Îl cunoaște pe rebel. N-are o părere tocmai proastă despre el. Zice că ar avea chiar ceva „carismă“, dar se teme că lucrează cu dumneavoastră. Altfel, nu îndrăznește să vină, de capul lui, în București.
- Ce crede că urmărim?
- Zâzanie ...
- Gândește bine. Citește „printre“. Bravo lui! Ne place. Așa trebuie să fie un lider, precaut. Dumneata ce crezi, e David omul nostru?
- Toți suntem ai dumneavoastră, dar, diversiune ori ba, dacă nu suferi de bolile capului, nu te înhami acolo.
- E îndrăzneț. Vine dintr-o familie de „chemăți“, dar îi știm noi și pe ăștia ... Încep cu: „doar o colibă mie mi-ajunge“ și mintenaș schimbă tonul și o dau pe „vilă la țară și nevasta profesoară“. Enoriașii ar trebui să știe.
- E un fals.
- Scrisorile? Normal.
- Nu, nu scrisorile, David. Nu poate fi ce pretinde el că este.

Nimeni nu poate. De scrisori ..., nu cred că enoriașii or să fie prea încântați să primească anonime. Răvașele astea nu prind. Sunt sătui. Și tocmai acum, când apar eu, s-ar putea să bănuiască ceva ...

— Fii calm. Sunt semnate în stilul lor: „un grup de frați îngrijorați“. Beton. Am vrut să scriem „mâhniți“, dar e prea devreme.

— Știți și limba lor?

— Nu-i „limba Canaanului“? Vezi? La Brănești se face carte.

— Deci studiați și dumneavoastră?

— Nu-i neștiința o pagubă pentru om?

— Ar putea lua exemplu și alții.

— Așadar, faci s-ajungă la cei nemulțumiți. Poți să le plasezi și în cutiile poștale, pe șest. Dacă unuia nu-i place, o distruge, dacă-i place ...

— O multiplică.

— Așa e peste tot. Câțiva sunt pro pastor, restul contra.

— Eu nu-i înțeleg pe ăștia, pe „Gică contra“. De ce nu merg ei Duminica la birt sau la meci? De ce se duc acolo? Ce câștigă ei? Nervii?

— Le place să se bată între ei și e foarte bine. Omul e născut să fie erou. Indirect ne ajută, dar noi avem oameni și acolo.

— Chiar și la capelă?

— Cum ți-am spus.

— Cine? Sunt curios, că toți par niște speriați.

— „Nea Mitică“.

- Omniprezentul Mitică ... Nu mi-am închipuit, dar, dacă stau și mă gândesc bine, era de așteptat.
- De ce?
- Păi știți ce-o mai face ăsta pe sfântul!
- Și?
- Își dă ochii peste cap, vorbește în alte limbi.
- E dreptul lui să se exprime.
- Exagerează. Ei sunt oricum evanghelici, nu tremurici.
- Pe noi nu ne deranjează.
- Dacă își face meseria, normal.
- Mai e și inginerul Măciucă. Te poți bizui pe el.
- Măciucă? Îl știu și pe el. Morocănos tip. Mereu îi plouă. Citește și în timpul slujbei, credeam că-i „roza“.
- O fi și „roza“, dar el n-a fost nici la tinerete altfel. Se „hrănește singur“. La-nceput a fost evanghelist. Pe urmă, scârbit de „sectă“ și mânat de gânduri negre, a venit la noi. Ne-a cerut să-i interzicem. Acum s-a mai potolit.
- E c-un picior în groapă.
- Când se apropie clipa, toți o lăsăm mai încet.
- Am auzit c-a făcut un scandal când cu arondarea ...
- Da, prin 1960, s-a certat cu președintele cultului, s-a supărat pe religie ...
- Dumneavoastră ați prins și vremea lui Dej?
- După eliberare i-am prins pe toți.
- Demnă de cascadorii râsului.
- Poftim?
- Ziceam de Măciucă, a confundat marfa cu ambalajul.
- Da, voia să-l dea în judecată pe Dănilă.
- Șuveț?
- Dacă „nu respectă statutul“? Ha, ha.
- Blasfemie! Dănilă este venerat și acum. Am auzit c-a fost singurul lider autentic.
- Mă rog. A trebuit să intervenim, să facem pace între ei.
- Ziceați că-i bine, dacă se luptă între ei.
- Nu totdeauna. Așa l-am recuperat pe Măciucă.
- Recuperați mereu.
- Fără noi, n-ar mai fi dat pe acolo.
- Înțeleg.
- Nu i-a avut niciodată la inimă.
- Știu că nevastă-sa e credincioasă.

– Poate.

– Și dacă „trădează“ din nou?

– Pe noi adică? Nu s-a născut omul. A-ncercat unul și i-am

acordat tot sprijinul: Rahova, Aiud, Canal ...

Capela

O figură mai preocupată de cele spirituale ca a mea n-a avut nimeni în seara când m-am înființat la capelă. Eram cu adevărat curios să văd ce se întâmplă. Speram să înțeleg motivul real al detașării mele și, bineînțeles, să-l cunosc pe omul care umbla fără „umbră“.

Am ajuns devreme. În curte, pastorul și încă vreo șase-șapte inși ascultau povestea unui tânăr care intrase la facultate. Așteptau să mai vină lume.

Diaconul, fratele Stânjenică, de cum m-a văzut, s-a luminat la față de parc-aș fi fost vreun apostol trimis să-i botez. Pe un ton serios m-a întrebat dacă vin să le dau o mână de ajutor sau tot „în vizită“, pe la rudele sărace. I-am răspuns evaziv: Nu se știe niciodată. Nu dispun eu, ci Tata.

M-a prezentat pastorului: „Colaboratorul nostru din vremuri grele. A pus și umărul. A lucrat ca un salahor când am reamenajat sanctuarul“.

Maurul și-a făcut datoria.

Am profitat de recomandare și i-am șoptit pastorului că am auzit numai lucruri bune despre familia lui. S-a mirat și m-a lăsat să continui, ceea ce am și făcut: tatăl tău a fost foarte respectat în casa noastră.

— Mulțumesc, nu m-așteptam să fie așa de cunoscut.

— Tata l-a cunoscut la congresul tineretului, de la Reșița, în '47. Din păcate, eu n-am avut onoarea. Mă bucur însă să-i cunosc vlăstarul.

— Tatăl meu n-a fost la Reșița, poate unchiul meu.

— Păi nu ești tu fiul lui Mladin?

— E fratele tatălui.

— Atunci despre el era vorba.

N-am brodit-o, dar n-a ieșit chiar rău. M-a invitat la amvon, unde am spus câteva vorbe introductive. I-am mai lăudat o dată familia și l-am recomandat pe el: Acest tânăr stă în fața noastră, fiindcă din zorii vieții s-a predat Domnului. Nu-i același lucru să te consacri la 15 ani sau la 75.

Călcasem cu dreptul.

Spre casă, c-aveam același drum, am continuat cu laudele. Învășasem că muștele nu se prind cu oțet.

Pentru ceilalți pastori din oraș n-aveam decât imputări. Le-am

criticat „domnia“, lipsa de curaj, le-am pus în spinare responsabilitatea pentru înghețul din Biserici ...

M-a ascultat fără răbdare. Neastâmpărul lui mi-a spus că voia să discutăm altceva. Am virat spre ce mă ardea pe mine și mai ales pe Don Aurel. Nici acest subiect nu părea să fie pe placul lui, dar a acceptat.

– Mă uit la tine și te admir. Sincer.

– De ce?

– Sunt surprins și vreau să aflu de la tine.

– Ascult.

– Cum de te-ai hotărât tu să sari de bună voie în groapa leilor? Ești tânăr totuși.

– Nu văd nici un leu.

– Umblă deghizați ...

– În piei de oi?

– Este teritoriul lor. Capitală, oameni pretențioși ..., nu prea duși la Biserică ... Nu-i ca-n Ardeal.

– Îmi place aici. Simt că mi-am găsit locul.

– Nu ți-e frică de eșec?

– Deloc. Ce, e lucrarea mea? Nici vorbă, e a Lui toată ziua.

– Totuși ...

– Dacă vrea El să reușesc, reușesc. Dacă nu, asta e. Nu-i supărare. Dar știi că El vrea. E cel mai interesat în izbânda mea. Și, cum El n-a pierdut nici o luptă, sunt asigurat. Succesul, oricum, are mai multe fațete.

– Ce-i succesul?

– Datoria.

– Datoria?

– Da, dar făcută „la meserie“. Independent de orice și de oricine. Chiar dacă asta înseamnă, ca în cazul înaintașilor, să te pui contra Cezarului.

– Apropos, ție nu ți-e frică de „Cezar“?

– Mă-ncred în Dumnezeu. Cum o să mă tem de altcineva? Ce, am voie?

– N-ai voie să te temi?

– Nu. Dacă m-aș teme, ar însemna să-L ignor pe El. Nu se poate.

În țara fricii, David vorbea de parc-ar fi trăit în America. Avea planuri de viitor și nu părea să-i pese că „în țară domnea Atalia“.

... De asta m-a trimis șefu aici? El nu știe ce-i frica? Trebuie urmărit! Ochii lui, negri ca mura, trădează totuși ceva, ceva cunoscut da, dar nu frică. „Diagnosticul“ apropiat ar fi încrâncenare sau determinare. Starea tipică la cei ce au polițe de plătit și căroră brusc li s-a ivit ocazia.

David pare hotărât să demonstreze că și în groapa cu lei se poate trăi. Asta cred că e ambiția sau agenda lui.

Nesigur pe „evaluarea“ mea, l-am ispitit mai departe.

– Cum, nu ți-e teamă nici măcar așa, puțin? Eu cunosc mulți pastori grei, care evită orașele mari.

– Știi ce spune „psaltul“? De câte ori mă tem, mă încred în Tine.

– Deci te temi totuși?

– Da și de asta mă-ncred mai tare. E cea mai bună apărare.

– Iartă-mă că insist.

– Degeaba. N-am alt răspuns. Avea și Luther o vorbă.

– Despre frică?

– Da, spunea: „Nu mă tem de papa, nici de cardinalii lui, doar de mine“.

– Aha, dar el era ...

– Călugăr catolic în plină metamorfoză. „Omenește“, avea motive să se teamă de papa și mai ales de inchiziție.

– Da. Nu discutau cu ereticii.

– Eu nu-s amenințat de nimeni. Port totuși o frică, de fapt, mai mult o strângere de inimă.

– Care?

– Biserica.

– De biserică te temi tu?

– Da. Ea mă poate opri.

– În ce fel?

– Tradiționalismul, închistarea în forme, cozile de topor ...

– Cam așa e.

– Altfel, nu văd de cine să mă tem.

– Hm, mai sunt în umbră ..., dar mai bine să nu vorbim de umbre.

Deci, tu te crezi pregătit să iei boul de coarne, oriunde ar fi el, da?

– Asta mi-e chemarea.

– Dacă ți-e totuna unde lucrezi, cum de ai aterizat tocmai aici?

N-ai găsit ceva mai ușor în Transilvania noastră?

– Nu m-a solicitat nimeni. Eram privit ca un rebut.

– Hm! Deci acolo nu erai bun pentru nimeni și crezi c-o să fii aici?

– Vorbeam de percepție.

- Mda. Aici toți au eșuat. Lucrarea merge ca melcul, ca să nu zic ca racul.
- Se mai stagnează ...
- Nici n-ai voie să faci prozelitism. E ilegal.
- Crezi că la țară e voie? Puterea face numai legi pe placul ei.
- Ești limitat să predici la coriști. Dar la voi, nu-i nici cor.
- O să vedem.
- Ești tu pregătit să gestionezi o afacere falimentară?
- Nu. Și n-o voi face. Dacă veneam de capul meu, așa ar fi fost. Știu că omul caută să distrugă tot ce este diferit de el. Am înțeles de pe vremea seminarului că aici suntem priviți ca niște marțieni. Fără să ne cunoască, lumea ne detestă. De fapt, lumea iubește numai ce este al ei. Cum încerci ceva diferit, ești sectant. Nu-i floare la ureche să fii „sectant“. Înjurat de toți și respectat de nimeni.
- Nu te deranjează?
- Ba da, dar mă reculeg. N-au fost tratați așa și primii creștini? Ei aveau adevărul și lumea i-a urât.
- Se întâmplă.
- Și nu s-au bucurat ei când au fost ocărâți și bătuti? N-ar trebui să fim și noi ca ei? În ciuda opoziției, Evanghelia a străbătut. Ba aș putea adăuga că a mers cel mai bine când a dat peste adversari înverșunați. Nu ți se pare paradoxal?
- Într-adevăr, e uimitor cum o Carte a biruit atâtea națiuni.
- Dacă n-ar fi fost ajutorul de Sus, evanghelizarea ar fi fost un fiasco.
- Acum e altfel. Țara este creștină. De două mii de ani. N-ai cum s-o mai faci pe misionarul aici.
- Țara creștină! Cine zice? Țara zace. Zace „turcită“, cum spunea „Mateiu“, și ... trebuie trezită.
- N-ai voie. N-ai tu idee câți evangheliști, care au avut același vis, lustruiesc acum băncile adunărilor. Pe unii cred că-i știi. În provincie ar fi zmei, aici sunt neica nimeni.
- Eu n-am venit aici, fiindcă-s mai în stare decât cei ce lustruiesc mobilierul. Nu, din contră, eu seamăn cu un coleg ...
- Cu cine?
- Lasă-mă să-ți spun. Un coleg de seminar, la instalarea ca pastor într-o biserică, după ce l-au lăudat ca pe un viitor Billy Graham, în cuvântul lui a precizat: „Vă Mulțumesc pentru încredere, dar să știți: eu nu sunt Alexa“.
- Adică?

- Nu sunt un mare predicator.
- Așa zici și tu, că nu ești mare predicator?
- Mai rău. Nu sunt predicator deloc. Nici nu vreau să fiu. Cred c-am luat-o pe miriște cu predicatoria asta. E un fel de boală, toți ne credem oratori, „prinții predicatorilor“, „clopoței de argint“, doar premiul Oscar ne mai lipsește. Am auzit că americanii au ajuns să premieze „cea mai bună predică a anului“.
- Serios?
- Da, am și citit-o.
- Nu ți-a plăcut?
- Splendidă, dar e o eroare.
- Cum eroare?
- Păi dacă i-a dat-o Dumnezeu, El ar merita premiul. Dacă nu i-a dat-o ..., mai bine tăcea. Modelul meu este Amos: „plugar și culegător de smochine“. Dacă-mi dă Domnul un cuvânt, bine, dacă nu, n-am.
- Atunci, dacă așa crezi, de ce ai venit aici unde poleiala se caută cu lumânarea?
- Cred că aici mi-e locul, pur și simplu de asta.
- Hodoronc-tronc, locul meu e în Capitală? Ai simțit asta sau așa ai vrut?
- Nu, nici una, nici alta.
- Atunci?
- O bătrână din sat ...
- Te ascult.
- Mi-a proorocit să merg departe.
- Și departe pentru tine e Bucureștiul, nu?
- Așa cred.
- O bătrână ți-a proorocit și tu pe vorba ei ai venit? Corect?
- Da, pe vorba ei. Se potrivește cu tradiția Testamentului: „Robul este din țara depărtată“.
- Nu înțeleg ce-i cu „robul“, dar știu că tu ai făcut școală. Acum aflu că tu crezi în vorbele unei ..., nu că mă amestec, ferească sfântul, e treaba ta, dar întreb, fiindcă vreau să pricep.
- Stai liniștit, îți spun tot. Mai întâi, n-am făcut multă școală și, chiar dac-aș fi făcut, de crezut trebuia să cred. Nu vād ce legătura este între școală și credință. Nu se exclud, dacă asta vrei să zici. Și, dacă-mi dai voie, fără școală o mai scoți la capăt, dar fără credință, „nu stăm în picioare“.
- Puțini mai cred astăzi.

– Liber. Eu am decis să cred. Mă bazez pe credință și pe această mână de oameni. Pentru mine ei sunt oameni-credință. Așa simt. Așa mi-a fost dat, să cred. Mi-o fi fost scris așa. Simt că mor fără credință. De n-o aveam, rămâneam acasă și toată viața m-aș fi luptat cu îndoiala din suflet.

– Ce ți-a spus?

– Nu vrei să știi, cine mi-a spus.

– Cineva cu renume?

– Aș. O ilustră necunoscută, care nici măcar nu m-a văzut cu ochi buni pân-atunci.

– Pe tine nu te vede cineva bine, mă mir.

– Ho, hoo, să fii ‘neatale sănătos, câți. Am fost coleg, în primară, cu nepotul ei și el nu era deloc bun la carte, clei. Bătrâna mi s-a părut cam invidioasă.

– Tu ai fost bun la carte.

– Lângă tămâie.

– Normal.

– Eram într-o vacanță și, după un vechi obicei, seara, ședeam pe o bancă la stradă. Se discutau evenimente ... Fuseseră mai mulți, dar ca la comandă, deodată, au plecat toți și m-am pomenit singur cu Năvenca.

– Năvenca?

– Sârboaică. Voiam să mă retrag și eu, când bătrâna a început să-mi vorbească. Am înlemnit. Parcă descinsesem în lumea califului Harun Al Rașid din mia de nopți. Bătrâna devenise o zână misterioasă.

– Ce s-a-ntâmplat?

– A intrat cineva în pielea ei, altcum nu-mi explic. Fii atent ce zice: „Davide, ce vorbești tu aici în Adunare, eu n-am mai auzit niciodată. De abia acum înțeleg eu credința. Tu m-ai lămurit de ce se întâmplă lucrurile pe pământ“.

„Imposibil“, i-am răspuns. Eu încă nu știu „de ce“ se întâmplă lucrurile. Și-apoi, toți vorbesc bine despre Liviu, despre fratele Gheorghe, dar nimeni nu mă vede așa pe mine.

– Nu-ți spun mai mult, zice Năvenca. „Tu ai ceva ce ei n-au. Tu știi ceva, ce ei nu știu, și-s oameni bătrâni. Nu știu de unde le ai, dar le ai“.

– Oprți-vă. Nu mai spuneți asta nimănui. Dacă v-ar auzi uica Iva, ar povesti la tot satul și ar avea lumea de ce să râdă. Nu dă nimeni doi bani pe mine.

– N-ar trebui să fie așa, dar așa-i aici. Sat de batjocoritori. Lumea nu-nțelege, dar și când or să priceapă, o să vezi ce o să fie.

Brusc, așa cum s-a pornit, așa s-a și oprit. Ne uitam unul la altul. Lung. Mirați. Porumbelul zburase. Ne-am uitat în gol, am așteptat să continue, nimic. „Konetz filma“.

– N-a mai zis nimic?

– Nimic. Și după clipele de ezitare, în care s-a auzit musca, Năvenca a dispărut.

– A zburat?

– Da „pe mătură“. Nu, frate, a intrat în casă.

– Credeam că ... și tu?

– Ce era? Mă întrebam de n-o fi intrat în „anul morții“. N-am îndrăznit să cred ce a zis, nu eram obișnuit cu credința și veștile erau prea mari pentru umerii mei.

– Ți-a spus ceva concret, adică, unde este acel „departe“ sau când vei ajunge acolo, amănunte?

– Nu. ți-am relatat toată conversația. Trebuia să-i cer detalii, dar n-am fost pregătit pentru acel moment și după aceea n-am mai avut ocazia. N-am mai văzut-o niciodată.

– Păi nu erați vecini?

– Am fost, dar eu am părăsit satul ..., școală, însurătoare și, incredibil, tocmai în ziua când eu am avut nunta, ea a avut înmormântarea.

– Se întâmplă.

– Just. Întâmplare, dar ciudată. Aș fi vrut să fiu la înmormântarea ei, dar am aflat prea târziu. De atunci, proorocia îmi tot sună în urechi: „Să te duci departe. Tu ai ceva de zis și ar fi păcat să se

piardă. Locul tău nu-i aici. Ține minte“.

– Tu crezi în „profeții“ de astea? Dacă te-ar auzi unii pe care-i știu eu, precis s-ar distra. Mai bine uită chestia asta și găsește-ți altă poveste.

– „Povestea“ e adevărată, de ce mi-aș căuta alta? Să nu fiu de râsul poporului?

– Omul mai are și rațiune.

– Nu-i rău că are, dar fără credință, ce-i omul? Credința îl ridică. Știi „Evrei unșpe“? Totul acolo s-a făcut „prin credință“.

– E un lucru interesant credința și funcționează pentru unii, dar nu e logică, dac-ar fi, ar crede toată lumea.

– Este logică, dar dacă tu crezi altfel, n-o să mă cert cu tine. În ochii mei, un credincios, vorbesc despre un creștin autentic, este un om care știe cam tot ce știe un om „rațional“. În plus, știe și ceva pe deasupra. Ceva „de deasupra“.

Credința este conectată cu supranaturalul, cu „Marele Anonim“, pe când rațiunea, este contra Lui. Mai poate fi rațiunea logică atunci când Îl neagă pe Autor? Când spune că ochiul omului s-a format prin frecarea pielii cu mâna în timp ce bătea și Soarele.

– Tu crezi că necredincioșii sunt proști?

– Nu, nici vorbă, sunt mai înțelepți ca fiii luminii.

– Atunci?

– Sunt înțelepți în trebile vieții acesteia, dar singurul Înțelept din cosmos e Dumnezeu. Trage ce concluzie vrei.

– Deci nu e cum îmi închipuiam eu.

– Nu înțeleg.

– Pe tine nu Adunarea din Bobești te-a convins să vii aici. Corect?

– După episodul „Năvenca“ am avut un vis în care mi se spunea prin niște tablouri sugestive: „Cu cât te vei depărta mai mult de casă, cu atât apa va fi mai adâncă“.

– Crezi și-n vise?

– Mai ales în ele.

– Știi să le și interpretezi?

– Pe cele clare.

- Știi ce înseamnă apă adâncă?
- În cazul meu, slujire însoțită de manifestarea lui Dumnezeu. Aș putea zice chiar Raiul în miniatură.
- Să rămânem pe pământ.
- Dacă-ți place mai mult.
- Deci n-aveai nevoie neapărat de oamenii de aici?
- Nici chiar așa. Astă iarnă m-am întâlnit cu Stânjenică. Întâmplător. Am stat de vorbă și mi s-a plâns de dezastrul care s-a instalat în Bobești.
- Toată lumea știe.
- Zicea că nu mai rezistă. Voia să se mute la Adunarea de pe bulevard ... Nu l-am încurajat. M-a ntrebat atunci dac-aș vrea să-i vizitez..
- Și?
- Am avut un scurt dialog cu el. Nu prea ne cunoșteam. El mă știa „din vedere“. I-am spus:
- Dacă mă invitați, vin. Fără ezitare mi-a replicat:
- Ești invitat.
- Când?
- Duminică.
- Pace.

M-am retras în fugă, aveam tren de prins. Abia în compartiment mi-am dat seama ce am făcut. Nu m-așteptam să iasă ceva din acea banală conversație cu un necunoscut, dar ca să fiu sigur că nu mă înșel, în următoarea Duminecă am răspuns „prezent“ la apelul din Bobești.

S-a aflat că-s disponibil și câțiva dintre ei m-au întrebat dacă n-aș fi interesat să-i păstoresc. Am primit. După o lună, cu chiu cu vai, am fost ales și acum „implementez“ programul din „campania electorală“.

- Foarte bine. Ai nevoie de ceva sau de cineva care să te ajute?
- Nu, dar trebuie să intru în casă că-i târziu. Aoleu, e trecut de miezul nopții. Sunt așteptat.
- La ora asta toți dorm.
- La noi e lumină. Vezi? E mama în vizită ..., ea m-așteaptă și până dimineață ... Stăm mai bine de vorbă când copiii dorm. Măine am de mers la Buzău, la niște bolnavi.
- Singur?
- Cu Domnul.

– Pot să te însoțesc, tot n-am văzut niciodată Buzăul.

– Păi n-ai serviciu?

– Mâine-s liber.

– Bine, ne vedem în gară, „la ceas“.

Haine străine

Nicăieri nu se putea vorbi mai în voie ca pe culoarul vagonului. Nu te oprea nimeni. Strigai cât te țineau plămâni și nu te auzea nici vecinul. Abia prin gări, când se mai stinge „glasul roților de tren“, mai prindeai câte-o vorbă:

– Ziceai aseară că te temi de biserică ...

– Ce spui?

– Că ți-e frică de biserică. N-am înțeles bine. Aminteai de cozi de topor sau ce?

– Aaa, da, ziceam în general că ea te poate opri. Invidia, ți-amintești de fratele și sora lui Moise?

– Mda.

– Mai e și „duhul Izabelei“.

– Nu pricep.

– Sunt și astăzi indivizi care nu vor nimic altceva să facă decât să-i domine pe slujitorii lui Dumnezeu.

– În Biserică?

– Sigur.

– Și nu poți scăpa de ei?

– Par cei mai de treabă din toți, până-și dau arama pe față.

– Te-ai confruntat și tu cu vreunul?

– Oh, nu. Eu sunt scutit.

– Glumești?

– Fii pe pace, aici e mai ușor.

– Ce?

– Nu simt că mă vrea Adunarea. A fost un concurs de împrăjurări.

– Ce concurs?

– De împrăjurări.

– Concurs de care ai profitat.

– Profitat? Nu e nici un profit. Nici nu caut vreunul. Mi s-a deschis o ușă și am intrat.

– Și de ce zici că-i mai ușor aici?

– Nu sunt dator să le cânt în strună.

– Strungă?

– Nu, strună.

– David, nu crezi că-i mai bine să intrăm înăuntru? N-aud nimic

și-i păcat să irosim timpul.

– Da, s-a deschis și ușa compartimentului.

– E semn sau ce?

– Nu știi, dar mă întreb mereu, „ușa“ din Bobești cine a deschis-o?

– Nu-mi dau seama.

– Eu am crezut că nu un om, dar o să aflăm exact.

– Ce o să aflăm exact?

– Dacă a fost El sau dacă a născocit Năvenca ...

– O ții cu Năvenca asta ca neamțu cu tărăraiu.

– Pentru mine este esențială.

– Mă uit la tine și tot nu-mi vine să cred. Un om „de perspectivă“ umblă prin lume după vorbele și după toanele unei bătrâne ... Dacă n-ar fi vorba despre tine, nu ți s-ar părea și ție ciudat? Azi-noapte n-am dormit un minut din cauza asta. M-am tot frământat.

– Nici eu n-am dormit. Am vorbit cu mama până după două. Am depănat amintiri. Am vorbit de tata. Nu se plânge, dar îi era mai bine înainte. Asta-i viața ... Tu ziceai ..., despre ce vorbeam? Da, despre Năvenca ...

– Mai spune-mi o dată. Tu crezi că bătrâna a fost prooroacă?

– Sigur nu. În copilăria mea, era rea. L-a stins pe nepotul ei în bătaie.

– De ce, n-a avut mamă?

– Ea era șefa casei, aducea banii. Lucra pentru Biserică.

– Și?

– Într-o zi a citit „Răscoala argintarului din Efes“.

– E din Biblie, nu?

– Da, și ea a înțeles atunci că este soră cu argintarul ..., nu cu Pavel. Asta a convins-o să-L caute pe Dumnezeu. A devenit o ființă nouă, iar în ziua aceea, pur și simplu, era insufletă. Nu pot să zic altfel. Ceva a fost.

– Dacă a fost, a fost. A mai făcut și alte proorociri?

– N-am idee. Mie nu.

– Deci oricine poate fi prooroc ..., câteodată?

– Dacă vrea Dumnezeu, sigur.

– După ce aud de la tine, sunt mult mai mulți prooroci decât am crezut eu.

– E nevoie de ei, deși nimeni nu-i iubește.

– De ce nu?

- Sunt incomozi și din păcate prea mulți falși. Raportul dintre autentici și falși e cel de pe „Carmel“. Unu bun și 850 mincinoși.
- Aproape unu la mie.
- Dar acel unu a însemnat cât o armată. Poate fi la fel și azi.
- Eu nu înțeleg mare lucru din proorocii, mă refer la cele scrise în Biblie. Nu e niciodată clar, la cine se referă.
- Multe sunt clare ca lumina zilei. Dacă știi și puțină istorie, nu strică.
- Am încercat. Și, când să zic c-am prins firul, pac, se rupe și mă trezesc c-am în mână o minciună.
- Fii atent. Aproape orice proorocie are trei nivele: Evreii, Isus și Mireasa.
- Deci, o proorocie împlinită pentru evrei se mai poate împlini din nou, pentru creștini?
- Puțin altfel.
- Rămâne activă, cu alte cuvinte?
- Cu aceleași cuvinte, doar c-o interpretare diferită. Sunt cuvinte vii.
- Evreii nu mai cred. Oare de ce? S-au luminat? Nu-ți dă de gândit faptul că sunt în fruntea mișcării ateiste? Cred că și comunismul a fost opera lor.
- Am auzit atâtea despre ei ..., ba c-ar fi zis că totul e o cacealma, ba că s-ar fi dus la papa cu o căruță de aur, ba că la Mahomed, ba că la Luther ... Eu cred cu batrânul Pavel, parafrazez: „Neamul meu a căzut într-o împietrire pentru ca neamurile să fie mântuite“.
- Crezi că ei se vor încreștina?
- La ora și la minutul lor. „Cum au zis proorocii“.
- Am auzit. Totuși, nu crezi că bătrâna putea să aibă și vreun interes personal? Se întâmplă și de astea, nu?
- Prea des.
- Vezi?
- N-a fost cazul.
- Nu cumva voia să te știe cât mai departe de nepotul ei? Poate a fost vreo fată la mijloc, mai știi?
- El era însurat și deja „departe“. Șofer pe autobuz. S-a ajuns, e un om cu bani. Are tot ce și-a dorit.
- Toți vrem bani.
- Nu chiar.
- Ți-au mai proorocit și alții?

- După ea, au mai fost câțiva. Chiar și în Bobești mi-a proorocit cineva.
- Cine?
- Sora cea care a fost artistă, Iboica.
- Nemaipomenit. Păi, asta de abia a început să umble la Adunare. O știi bine. Acum șase luni era străină de tot și de toate. Venise la Adunare fiindcă i se-mbolnavise cineva din familie ..., și acum, gata, și-a găsit și ea „vocația“. Nu pricep. Nici nu știe românește.
- Ce argument mai e și ăsta?
- Să nu-mi spui că tu o crezi. Până ieri cânta la nunți și acum-i Isaia. Să mă scutească. Ce-i biserica voastră? Eu știam că, și așa susține și doctorul Gill, vremea proorocilor a trecut, dar mă rog, tu crezi altfel. Nu te contrazic, poate să mai fie vreunul, dar chiar oricine?
- Habar n-am ce a fost sau ce a făcut ea pân-acum și ... nici nu-mi pasă ... Mi-a mers la inimă ce a zis și am primit tot.
- Adică?
- Fii atent. Ne rugam în apartamentul ei, când deodată a-nceput, așa cum începeau proorocii penticostali.
- Adică?
- Tonul ridicat și accentul cam neromânesc.
- Ea-i unguroaică și nu-i penticostală sau a trecut la ei?
- Nu. De asta am și ciulit urechile: „mă îndreapt către tine, bărbatule, așa vorbește Doomnul“.
- Ți-a vorbit în limbi?
- Nu, dragă, românește.
- Și?
- M-am cam speriat la-nceput. Mă temeam să nu mă stropșească cu vreo muștrare, dar nu, a zis numai de bine, deși nu sunt sigur.
- Nu mă fierbe, zi.
- Ascultă numai: „Te-am adus aici ca să-mi proslăvesc Numele prin tine. Voi fi sfințit prin tine. Voi înălța Cuvântul Meu prin tine“.
- Și tu o crezi?
- Cum să n-o cred? Păi aici e o revelație, n-o vezi?
- Nu.
- Da. N-ai cum să știi.
- Ce ar trebui să știi?

- Pân-acum, eu credeam că-i destul să-i îmbărbătez pe unii și să-i evanghelizez pe alții, dar se cere mai mult. El cere mult mai mult și i-a descoperit ei acest lucru: proslăvirea Fiului. „Dați cinste Fiului, ca să nu pieriți pe căile voastre“. Nu-i fantastic? Mă întrebi dacă cred? Ți-am mai spus: „n-am curajul să mă îndoiesc“.
- Mare-i grădina. Și n-ai nici un fel de dubii? Măcar așa de precauție?
- Dubii? Doamne, fer!
- Nu m-am exprimat eu bine, am vrut să spun că te bazezi pe credință și pe vorbele a două femei.
- Și pe ce ar trebui să mă bazez?
- Nu știu.
- Nu, frate, eu n-am decât două lucruri în suflet: credință și credință.
- Totuși e vorba de două ..., cel puțin chanteuza sau actrița e dezaxată rău.
- N-are importanță cum e ea. Prin ea mi s-a confirmat ce a zis Năvenca și, prin Năvenca, eu am fost convertit la supranatural. La creștinismul nominal aparțineam, prin naștere. O să ți se pară ciudat ce o să-ți spun acum ...
- Încep să mă obișnuiesc.
- Fără să știu pic de teologie, fără s-am habar despre dispensații sau despre „cesaii“, eu dintotdeauna mi-am dorit minuni. Tânjeam după ele. Nu știu nici până-n zi de azi de ce, dar m-au atras. Singura explicație ce mi-o dau este că El Însuși mă voia convertit la miraculos. Mi-a vorbit încă de la vârsta de trei ani și mi-a dat o sumedenie de revelații.
- Nu se poate, El se descoperă doar adulților. Așa cred toți protestanții.
- Adulți precum Iosif, Samuel, Ieremia ... Copii, frate. Dumnezeu se coboară la nivelul pruncilor.
- Straniu. Păi nu zic protestanții că nu poți fi mântuit înainte de 18 ani?
- Nu tot ce-i protestant zboară. Luther spre exemplu a rămas la botezul copiilor mici. Mulți dintre noi am rămas la Luther ...
- Chiar că ești eretic.
- Nu uita proverbul, „cine râde la urmă“.
- Râde mai bine?
- Deci ține-ți lacrimile. Pentru El nu era destul ca eu să cred într-un

trecut îmbibat cu supranatural sau într-o Biblie saturată cu miracole. Nu, El voia ca eu însumi să trăiesc în domeniul ceresc.

– Ești sigur că-i așa?

– Dacă nu-i așa, cine mi-a dat foamea după miraculos și împreună cu ea a pus în mine și certitudinea că El vrea să facă minuni. Și nota bene, asta în contextul în care însemnați teologi susțineau că vremea minunilor a trecut. Cum îți spuneam, mult înainte de prevestirile surorilor, eu am avut intuiția că ele există.

– Ele? Cine ele?

– Întâmplările biblice.

– Aa, s-au petrecut, normal.

– Și se mai petrec. Și, fiindcă mi s-a descoperit asta, vreau să le trăiesc și eu.

– Altceva nu mai vrei?

– Nu.

– Nu crezi că vrei prea mult?

– Tu crezi că sunt rezervate doar pentru unii?

– Da.

– Atunci de ce mi-a dat și mie foamea după ele?

– Încearcă să faci altceva.

– Nu mi-e foame de altceva. Politica sau ambițiile cultice nu mă preocupă câtuși de puțin.

– Nu?

– Deloc.

– Mulți aleargă după ele.

– Mulți dintre cei ce au terminat-o cu Dumnezeu.

– Doar minunile te preocupă?

– Manifestarea lui Dumnezeu.

– Ce-nseamnă asta?

– Înseamnă că El poate să se manifeste prin mine. Stau la dispoziția Lui. Să facă tot ce-I place. De aceea m-a mântuit.

– Și, dacă ești într-o funcție de conducere, nu mai poți vedea minuni?

– Trebuie să fii un om mare pentru astfel de funcții.

– Sau un trepăduș.

– Repet, nu-s pentru mine și nici eu nu-s pentru ele.

– Și dacă într-o bună zi te trezești c-ai alergat după himere?

N-o să-ți pară rau?

– El nu Se schimbă. Dacă El S-a schimbat și dacă nu se mai

întâmplă nimic ca-n Carte, suntem pierduți.

– Poate că și suntem.

– Nu, nu suntem. Atâta timp cât El mai vorbește cu noi, nu suntem. E Cineva la capătul firului.

– Ai vorbit tu cu El?

– Da, de mai multe ori.

– Pe bune?

– Ce te miri așa?

– Cum se face, că eu aud asta mereu, dar nu pot să cred? Toți care se laudă cu asta sunt cam într-o ureche.

– Mulți se roagă.

– Just, dar îi aude cineva? Le răspunde cineva?

– Absolut.

– Dacă ți-a vorbit, spune. L-ai văzut?

– O dată L-am văzut, dar, de regulă, Îi aud vocea. Cel puțin așa cred eu, că-L aud.

– Detalii, dă-mi detalii.

– Este la fel ca atunci când îți vorbește o ființă umană, un prieten.

– Și ce-ți spune?

– Îmi descoperă lucruri pe care nu le știu și care apoi se confirmă în câteva ceasuri. Alteori în câteva zile.

– Nu te-ai înșelat niciodată?

– O, ba da. N-am înțeles ce-mi spunea. Nici acum nu prea înțeleg multe. El vorbește permanent ...

– De unde știi că e Dumnezeu?

– Cine altul, diavolul?

- Nu știi, dar poate fi oricine. Universul e misterios, nu?
- De acord, dar de ce ar fi diavolul preocupat în mântuire sau în vindecare?
- Mă cam depășește întrebarea.
- Încearcă.
- Tu doar de acestea ești preocupat, nu?
- Doar de mântuire.
- Ciudat ..., lumea care te ascultă, crede altfel, că te interesează senzaționalul.
- Nici vorbă.
- Deci nu poate fi amestecul „altcuiva“?
- Ar vrea el, sunt sigur.
- Eu nu știu prea multe despre diavol.
- Nu-s prea multe informații. Ezechiel zice c-a fost un heruvim care conducea închinarea în univers. Apoi că s-a găsit răutate în el.
- Cum așa?
- A vrut să fie ca Dumnezeu și a fost lepădat tocmai în zona pământului. Mai târziu aici a fost așezat omul.
- Crezi că diavolul știe ce gândim?
- Știe multe, dar nu știe gândurile noastre.
- Dar Dumnezeu știe?
- Absolut: „Tu știi când stau jos și când mă scol și ... îmi pătrunzi gândul“.
- Și poți și tu să știi tot ce vrei?
- Cred că da, dacă întreb.
- Și întrebi?
- Din păcate, nu prea. Știu că-i păcat de moarte și totuși ...
- Păcat de moarte?
- Da. Din cauza asta au murit regele Saul, regele Asa, regele Ahazia și câți alții! N-au întrebat pe Domnul.
- Oribil.
- Grăitor.
- De ce nu întrebi atunci?
- Sunt comod și mă cam încred în „gabaoniți“. Mă încred în ce-mi spune omul. Am plătit asta de multe ori și încă plătesc. Până acum n-am murit, dar sabia este lustruită, o știu. Sunt în primejdie. Am și botezat aiurea.
- Cum așa?
- M-am pripit. Odată m-a păcălit o „bandă de hoți“ și, de mai multe ori, „cetele de sfinți“.

- Chiar nu ți-ai dat seama că nu-s „întorși“, mă refer la hoți ?
- Ba da, mi-am dat, în ultima clipă, era prea târziu. Când am realizat că-s falși, erau îmbrăcați de botez și, în loc să-i opresc, m-am mințit pe mine.
- Ce s-a-ntâmplat după aceea?
- Au fost prinși furând în țara Hațegului. La tribunal s-a discutat cel mai mult apartenența lor la „sectă“, nu furtul. Secta i-a învățat să fure ..., normal. Mi-a fost rușine! ...
- Și cu „sfinții“?
- Sunt prea mulți ..., doar un caz ..., poate două.
- Bine.
- Am fost îngâmfat. Asta e, fudul fără pereche. Tu ai auzit de Traian Dorz?
- Poetul?
- Da, „șeful“ ostașilor.
- Ei? Doar n-o să-mi spui că Traian Dorz ...
- Fratele Traian mi-a transmis un mesaj pe care l-am ignorat.
- Ce fel?
- Uite cum, unul din tabăra lui s-a alipit de Adunarea în care am lucrat înainte de a veni în Bobești.
- Și?
- M-am bucurat enorm. Insul părea un om icoană. Știa Biblie, avea relații, revelații, o familie deosebită ... Tocmai despre acest om s-a găsit Dorz să-mi spună că este un Alexandru Căldăraru: „Mi-a făcut mult rău și o să-ți facă și dumitale“.
- N-ai crezut, așa-i?
- Mai rău, am certat persoana care mi-a dat mesajul. Nu m-am trezit nici când mi-a zis: „Frate, eu îl cunosc pe Dorz. N-are obicei să vorbească pe nimeni de rău. Dacă o face acum, înseamnă că are motive serioase și ține la dumneata“.
- Și cum ai plătit?
- L-am iertat pe om și nu pot zice mai multe. Pe Pavel solul Satanei l-a pălmuit.
- Hm. Așa ai pățit și tu?
- Eu nu-s Pavel.
- Și El de ce nu te-a protejat?
- M-a avertizat. Ce trebuia să facă mai mult? Vinovat pentru ce am pățit n-a fost El.
- Ai pățit-o, fiindcă nu L-ai întrebat?
- Sigur. Dacă nu ceri, nu capeți.

- Deși știe și are.
- Da.
- Poți dovedi asta?
- Depinde de credință.
- Mai dă-mi o mostră, te rog.
- Despre greșelile mele sau despre Harul Lui?
- Oricare.
- Fie. Într-o seară eram flămând și tare singur. E rău să fii singur.
- Mie-mi spui?
- Am încercat să vorbesc cu El.
- Te-ai rugat?
- Am vrut să conversez.
- Și ți-a adus cineva de mâncare, nu?
- Nici o fărâmă, în schimb mi-a vorbit.
- L-ai auzit?
- Nu chiar.
- Atunci cum?
- Am deschis Biblia și printr-un verset mi-a spus cam așa: „vei avea un viitor fericit și îi voi sili pe vrăjmașii tăi să te roage la vreme de necaz“.
- Însemnând?
- Că am dușmani, dar că nu mă vor distruge. Mai înseamnă și că am viitorul asigurat.
- Absurd, tu-ți zidești o biografie bazată pe un verset care a fost, în mod sigur, adresat altcuiva.
- Nu chiar. Tu uiți că o lume întreagă se mântuie cu un verset: Ioan 3:16: „Oricine crede în El are viața veșnică.“ Acest verset i-a fost adresat parlamentarului Nicodim, nu lui Traian Dorz, dar de mântuit s-au mântuit amândoi și multe alte milioane.
- Ce făceai dacă-ți pica alt text?
- Nu mi-a picat.
- Deci, tu crezi că pasajul biblic a fost scris pentru tine?
- Exact. Dacă socoți că așa fi bun de internare, n-ai decât. Eu așa simt. Dacă l-aș fi ignorat, atunci chiar că trebuia să chemi ambulanța: „Îi vorbește Dumnezeu și el nu ia seama“. Puteai să adaugi și: „Caz grav“.
- Ai mai văzut pe cineva care să trateze așa versetele?
- Miriade.
- Totuși, nu vezi că poate fi o problemă? Vine un „nea Ion“,

citește și el un verset, îi place, și-l însușește și după aceea nu te mai înțelegi cu el. Se crede Ioan Botezătorul.

– E liber.

– Să fie greșit?

– Mulți sunt. Îi privește. Pot să se declare și Oral Roberts. Eu știu ce știu. Și mi s-a și adevărit, cel puțin vis-a-vis de dușmani.

– Adică?

– Mulți dintre ei și-au cerut iertare, așa, din senin. Despre unii nici nu știam că-mi sunt inamici sau că mi-au fost. Mă și amuză.

– Coincidență sau ce?

– Împlinirea promisiunii și semn că-i valabilă și cea legată de viitor.

– Ești sigur că ai voie să „citești“ așa versetele? Unde scrie asta?

– Iov: Dumnezeu vorbește când într-un fel, când într-altul.

– Ce crezi c-ar zice un neurolog, dacă i-ai povesti tu chestiile astea?

– Cred c-ar da din umeri sau ar căuta prin dicționare. Am trecut odată pe la unul, după un accident. Mi-a plăcut foarte mult de el.

– Ți-a prescris ceva?

– Când a aflat că mă preocupă teologia, mi-a solicitat opinia despre crezul lui. Avea omul o vârstă și se pregătea de veșnicie. N-a lipsit mult și-mi cerea să-i scriu o rețetă.

– Constat că nu prea-ți pasă de opiniile lor.

– Nu pot să mă dezic de ce știu. Atât.

– Am înțeles. Ce altceva ți-a spus.

– Doctorul sau El?

– Nu doctorul, El.

– Mă mustră mereu, când greșesc. Mă ceartă în fel și chip.

– Tu greșești?

– Des.

– Înseamnă că ești păcătos.

– Mare, de fapt, cel mai mare.

– Te joci cu vorbele?

– Ar fi bine.

– Atunci prin ce ești diferit?

– Prin nimic sau poate prin faptul că El mă mustră.

– Hm. Tu nu crezi chiar nimic din ce ai învățat la școală?

– Când e vorba de credință, n-am ce. Păcat. Agenda școlii a fost să combată credința, nu s-o promoveze.

– Așa cerea programa școlară.

- „Programa“ o pune să ne mintă?
- La „Roma“, faci ca romanii.
- Nu eram la Roma. Eram la orele de „Științe naturale“ și, chiar acolo, în numele științei, școala ne inducea în eroare. Pot s-o mai cred? Mă tem că nici doi cu doi nu mai fac patru..
- Exagerezi.
- Când smintești copiii, când le blochezi mintea și sufletul cu tot felul de filtre, n-ar fi mai bine, cum zice Cartea, „să i se lege o piatră de moară de gât și să fie aruncat în mare“?
- E altă lume acum. Religia nu mai are puterea de altă dată. S-a civilizat lumea de când s-a dovedit că nu e așa cum spuneau popii.
- Ce s-a dovedit? Că nu este rai sau că nu e iad? Că nu e Dumnezeu? Ce? Spune! Nu s-a dovedit nimic. De când este urletul de la tribună dovadă?
- Nu e numai omul de la tribună, mai sunt și savanții. Noi credem că există, totuși, cum convingi pe cineva că savanții n-au dreptate? Școala la ei se uită, nu la catiheți. Ce argumente ai tu, când ei vin cu probe, cu măsurători ..., cu concluzii de laborator ...
- Eu cred ce-au scris proorocii. „Cred într-un Dumnezeu, Tatăl Atotștiutorul, Făcătorul cerului și al pământului și al tuturor celor văzute și nevăzute“.
- Credința nu se pune la socoteală.
- Dar necredința se pune? Chiar Einstein a spus că El există. Einstein! Albert, dacă-ți place mai mult. Nu că asta ar face vreo diferență.
- Savanții actuali susțin că religia este o chestiune de psihologie, de predispoziție și în final o decizie personală, fără o bază în realitate.
- Îi privește ce susțin, dar te întreb, sunt ei savanți în Scriptură? Sunt ei savanți în post? Ce vor?
- Religia le-a dat mereu peste nas și încă le dă.
- Și vor revanșa?
- Poate.
- Vor să fie noii papi și habar n-au de epistola lui Iacov, capitolul unu, versetul 25, ca să nu mai zic nimic despre unu Cronici doi cu 55.
- Nu pricep.
- Savanții ar trebui să știe, dar știe vreunul? Tabula rasa.
- Am impresia că-ți bați joc de mine, fiindcă nici eu nu știu. Ce-i aia unu, cu doi cu 55?

- Între cetele cărturarilor apar și tireatiții.
- Cine?
- Oameni din Tir.
- Cetatea dispărută?
- Da, orașul s-a scufundat, dar spiritul Tirului nu s-a-necat. Ca la Gadara ..., doar porcii au pierit, duhurile, nu.
- Și ce treabă au tireatiții cu cărturarii?
- Domnul i-a numit pui de năpârci ..., înțelegi?
- Ca prin ceață.
- De obicei Domnul a fost milos cu păcătoșii, dar nu și cu aceștia ...

- Deci tu nu vrei să fii decât credincios.
- Vreau să fiu argatul lui Dumnezeu, fără să uit o clipă că sunt fiul Lui.
- Și nu te preocupă deloc ce zice știința?
- E o chestiune delicată. Nu-s eu chemat să dau cu barda în nimeni. Lumea are nevoie de descoperirile ei.

- N-am putut să cred că rebelul a avut timp să gândească toate lucrurile pe care încercam eu să le aflu. N-a avut nici timp și nici de la cine. Zicea că visează răspunsuri, dar n-am crezut. Îi bănuiam pe părinții lui. Poate că într-adevăr ei au fost niște „chemați“, cum zicea și Don Aurel. Trebuia să aflu sursa:
- Tu te-ai molipsit de la părinții tăi, nu?
 - Nu în mod conștient.
 - Ca fiu de predicator, n-aveai de ales.
 - Ei n-aveam. Aveam.
 - Și cum de ai urmat tocmai drumul lor?
 - A vrut El.
 - Mulți vorbesc despre moștenirile spirituale. E ceva adevărat sau imaginație pe linie?
 - Capitolul „moștenirilor“ este înțeles folcloric. Unii se cred blestemați datorită părinților, alții sunt siguri că poartă haruri datorită strămoșilor.

- Și nu-i așa?
- Nu tocmai. Când primești domnia lui Isus în viața ta, puterea blestemelor se frânge.
- La fel e și cu harurile, nu sunt nici ele trase la indigo. Dacă tata a avut o „manta“, nu înseamnă că și fiul o va purta. Din neînțelegerea asta „fiii proorocilor“ sunt tare oropsiți.
- Nu înțeleg.
- Se răzvrătesc, fiindcă toți așteaptă ca ei să fie predicatori sau sfinți.
- Da, sunt cei mai răi.
- Nu sunt cei mai răi, dar așteptările absurde ale părinților și Adunărilor îi împing spre rebeliune. Era s-o pătesc și eu. Dacă ar fi fost după mama, praful s-alegea.
- Cum așa?
- Ea ar fi vrut ca la 12 ani să-i confrunt pe saducheii în templu, pe la 33 să fiu răstignit și după trei zile să ies din groapă. Noroc cu tata.
- El ce voia să fii?
- Nimic sau orice aș fi vrut eu. Singura lui dorință a fost să stau cât mai departe de amvon.
- Dar el a fost predicator ...
- A fost, deși nu-i plăcea teologia. Muzica era viața lui.
- Nu înțeleg.
- Zicea că teologia i-a distrus pe mulți. Pretenția de a fi unicul deținător al întregului adevăr o găsea tragică. Cred că nu greșea. Până și Pavel zicea că știm „în parte“.
- Dar merele nu cad departe de pom.
- Adevărat.
- Totuși de unde atâta pasiune pe capul tău?
- Aici mama a avut un rol.
- Ziceai că praful ...
- Ea m-a închinat Domnului.
- Și?
- Dacă ești închinat „din pânțece“, ești al Lui. Dacă te sustragi ești mort.
- Chiar?
- Nu zicea așa și Apostolul?
- De asta ai tu atâta râvnă?
- Trebuie s-o am, altfel se alege cenușa.
- Sunt mulți creștini excepționali care n-au atâta zel. Ce, ei

nu-s creștini?

– Nu-i treaba mea să judec pe nimeni. Dar când e vorba de El, poți fi căldicel? Clocotul meu este pentru El, nu pentru „teologie“ sau pentru cult. Râvna cultică mi se pare suspectă, indiferent de religie, pe când pasiunea pentru Isus o găsesc normală. El nu e o religie, e o Persoană. Nimic nu se poate compara cu El.

– Nici viața?

– Nu-i mai importantă ca El.

– Și ești în stare să-ți pui pielea la saramură pentru crezul tău?

– O pun. Ține de personalitate. Dacă m-am molipsit de la cineva sau m-am născut așa, nu știu. Ca o „scuză“ pot adăuga : El a coborât până în iad, ca să-și isprăvească lucrarea. Asta numesc eu pasiune.

– Dacă te referi la Isus, El s-a dus în Rai. Mai precis, s-a suit în Rai. De unde tot scoți tu ideile astea? Auzi, în iad? Nu ți-a spus nimeni că deviezi?

– Lasă, măi, știu eu ce spun. După răstignire s-a coborât în Locuința Morților și, abia pe urmă ..., scrie în „Petru“, poți să citești.

– Dacă insiști, nu mă pun, dar de ce în iad?

– Îți citez dintr-un teolog: „Ca să anuleze rezervarea ce-o făcusem eu pentru acel loc“.

– Ai făcut tu așa ceva?

– Toți am făcut. El s-a coborât acolo, ca să desființeze una din „Porți“. Sectorul numit „Sânul lui Avraam“ sau Paradisul. De acolo i-a strămutat pe sfinți la slavă.

– Nu-nțeleg. Cum adică a desființat Paradisul, păi nu acolo căutam să ajungem? Nu-s toate cântările noastre despre Paradis?

– Sunt și nu-i greșit să le cântăm, însă Paradisul a fost mutat la Cer. Când cântăm trebuie să ținem cont că i s-a schimbat adresa. Lazăr și bogatul nu mai sunt vecini. Ți se pare corect așa?

– Te cred și eu.

– Credincioșii care au murit în perioada de la Adam până la Isus, aveau nevoie de o jertfă autentică pentru a putea fi strămutați la Slavă. Era nevoie de un legământ solid bazat pe un sânge fără cusur. Altfel, nu s-ar fi dat niciodată iertare.

– Așa scrie.

– Când a început mutarea sau golirea Paradisului, Doamne, ce

șoc a fost! Cosmic. Știi tu cât s-a luptat Lucifer să rețină măcar un singur sfânt acolo?

– Cu cine s-a luptat, cu Isus?

– Cu arhanghelul Mihail.

– De unde știi tu aceste lucruri, din apocrife?

– Scriptura, frate. Sola Scriptura. Vrei textul?

– Nu, te cred.

– Diavolul s-a dat de ceasul morții ca să păstreze trupul lui Moise.

– De ce tocmai Moise?

– A fost cel mai semnificativ din economia talionului.

– Și l-a reținut?

– Dacă reușea, Isus nu mai învia.

– Dar a-nviat.

– Acuma înțelegeți de unde vine entuziasmul?

– Cam ...

– Judecă și tu, poți sta nepăsător? Întrebarea ar putea fi alta: poate avea cineva prea mult patos? Mă tem că n-am destul, că n-am destul „foc“. În fond, cine este destul pentru așa ceva?

– Destul?

– Da. Nici un entuziasm omenesc, nici un sacrificiu nu pot fi puse alături cu determinarea Domnului Isus.

„Rebelul“ era pierdut. În plin secol douăzeci, pe el îl preocupau poveștile din antichitate. Cred că s-a născut prea târziu.

În vremea noastră, unul ca el n-avea cum să ajungă departe. Nu cu astfel de idei. Te interferezi cu ideologia oficială, cu doctrinele progresiste ale partidului. Un astfel de „bruiaj“ era interzis.

Unul dintre voi ...

Mă mir cum de nu m-a suspectat. Pe alții îi „citea“ pe loc, pe mine, nu. Făceam zilnic pe avocatul diavolului și n-am fost depistat.

Observa că am lacune, vedea deosebirile doctrinare, dar nu vedea prin mine. Nu i se aprindea becul. Să-și fi deconectat „sistemul de alarmă“? Știu că ținea la mine, fiindcă am fost închis ... Orice ar fi fost în sufletul lui, sunt sigur că urmărea ceva.

Ca și mine ...

„Ține aproape“ mi s-a spus.

Pentru a elimina orice distanță dintre noi, într-o seară, i-am înmănat lui David cererea de primire la Capelă. M-am scuzat că n-am făcut-o mai de mult:

– Am ezitat ca să nu fiu interpretat că urmăresc ceva.

– Sper să nu regreti că te unești cu noi.

– Sunt sigur de asta. Tu știi că nu am nici o pretenție și nu vin să sap pe nimeni. Nu vreau decât să văd ce se alege de prevestirea bătrânei.

– Nu-i totuși prea departe pentru tine? Știu că stai vis-a-vis de Eclesia.

– Am vrut să te întreb: Ce crezi despre Eclesia?

– Grozavă. A adunat tot ce-i mai bun în oraș. E un adevărat „fanion“ național.

– Mie îmi place aici. Se întâmplă ceva. Multe biserici sunt moarte, nu Eclesia. Acolo e prea multă tradiție. Totu-i previzibil. La șapte, cântare comună, la șapte și cinci, rugăciune, la șapte și zece, îndemnuri ... La tine nu-i așa. Ești spontan, imprevizibil ...

A fost încântat. În sfârșit eram „frați plini“. După „primire“ n-a fost musafir la masa lui pe care să nu-l fi cunoscut și eu. Eram „sosben“.

Soția lui, sora Esty, a fost surprinsă de vizitele mele, dar, înainte ca să ajungă ea la vreo încheiere, am reușit să-i alung îndoielile. Am avut o „inspirație“ de care acum mi-e rușine ... Băiatul unui prieten și-a fracturat mâna. Era convalescent și „în ghips“, când l-am convins să vină cu mine la David. Puștiul nu înțelegea de ce, dar l-am câștigat cu argumentele maturilor, bani.

A consimțit ca David să se roage pentru vindecarea lui ...

Petreceam mult timp cu David, îi știam toate mișcările, dar nu prea aveam ce raporta. Frânturile de conversație, numele pastorilor care-l vizitau nu erau mulțumitoare pentru Don Aurel. Nici pe departe.

– Bazaconii! Ce ne pasă nouă ce gândește el despre Biblie sau ce zice el în public. Astea sunt perdea de fum. Îmbrobodirea neofitiilor. Adevăratele lui intenții sunt mascate. Știm asta. Fii mai vigilent! S-ar putea să ai noroc.

– Am scormonit cât s-a putut. Sunt toată ziua-n casa lui ...

– Și?

– N-are intenții dușmănoase.

– Curând o să vezi altfel.

– M-aș mira.

– Noi nu.

Don Aurel n-avea numai un cuvânt cu greutate, el avea totdeauna și ultimul cuvânt. Era convins că nimeni în afara lui nu mai are dreptate.

Orice i-aș fi spus despre David nu prezenta interes, atâta timp cât nu atingea părțile esențiale: „ce urmărește în realitate“ și „cine-l susține?“

Avea „certitudinea“ că protestanții sunt în corpore spioni ai Vestului și, ca atare, aștepta dovezi care să-i confirme crezul: Portbagaje cu dolari, conspirații, răpiri de minori, dame cu pistoale ... Bine că nu și păr de cloșcă.

Îi plăcea să se mintă că doar „sectele“ au mai rămas pe baricada anticomunistă și i se aprindea imaginația, când se „vedea“ pe sine ca demolator al „ultimei“ stavile din calea socialismului. Traseul parcurs de șeful statului de la atelierul de cizmărie la palatul Cotroceni îi încălzea inima.

Revista „Pentru Patrie“ a Ministerului de Interne îi dădea apă la moară. Nu apărea un număr fără o „poveste“ cu sectanții pe post de infractori. Nici „Crimă și pedeapsă“ nu-ți oprea respirația ca ele. Raskolnikov pe lângă sectanți era un diletant. Criminalii perfecți nu-i putea produce decât secta ...

În meseria lui Don Aurel nu era loc pentru altă viziune. Dacă ar

fi fost, ce s-ar fi făcut partidul sau președintele țării fără nici un dușman? Împotriva cui mai luptau ei?

Mie, care nu lipseam de la nici o slujbă, mi s-a părut normal ce făcea rebelul, normal în cadrul meseriei lui. A venit în capitală pe baza mesajului primit de la vecina lui. A crezut că-i glasul lui Dumnezeu și n-a avut curajul să se îndoiască. Nu toți dau cu piciorul în țepuș. A fost naiv? Sigur, dar naivitatea n-a fost scoasă în afara legii. De aici până la conspirator contra orânduirii sau spion anglo-american era cale lungă.

Don Aurel mai credea că David umblă cu farmece.

- Lae, se pare că tu ai căzut în plasa lui.
- Nici vorbă, dar ce este, este și ce nu e, nu e.
- Dacă nu e spion, ce caută în București?
- N-a avut curajul să mai rămână într-un loc pentru care nu avea „acoperire“. „Mandatul“ lui este pentru aceste locuri, așa zice.
- Și ce urmărește, te-ai întrebat?
- Ce să urmărească? Ca fiecare popă: enoriași, să crească Biserica. O să mai verific.
- Așa să faci!

Nici porumbeii voiajori nu colportau mai multe mesaje ca mine. Contam pe răbdarea lui David. Un altul m-ar fi repezit de mult.

– David, nu te supăra, poți să-mi spui ce urmărești tu dincolo de ce se vede? (N-avea sens să modific întrebarea).

– Nu este nimic dincolo de ce se vede. Nu urmăresc nimic ascuns, chiar dacă nu „detaliez“ mereu. Ar fi prea lung procesul, omul mai citește și printre rânduri, mai citește și în sulul cărții. În rest, am și eu o viață ca fiecare și caut s-o trăiesc cum se cuvine.

- Și „cum se cuvine“?
- Ți-am mai spus, trebuie să faci ce ți se cere.
- Cine-ți cere și ce?
- Mai întâi ceri tu și bați până ți se deschide ...
- Poți fi concret.
- În cazul meu este slujirea cu o Evanghelie deplină. Asta mi

s-a cerut.

– Altceva?

– Să fiu la locul meu, ca Agar din cartea Genezei.

– Egipteanca?

– Ea. Femeia asta, când a dat de greu în casa lui Avraam, a fugit mâncând pământul. Era cât pe aci s-o mănânce pustia. De nu se-ndura Domnul de ea ..., dar i-a răsărit Îngerul în cale.

– Super.

Acesta i-a „deschis“ mintea, i-a făcut promisiuni și a trimis-o înapoi la stăpâna ei.

Împlinirea făgăduințelor ținea de supunere și de rămânerea la locul ei

– Just.

N-aveam cum să nu-i dau dreptate. Nu vorbea chiar și șeful statului numai despre asta? „Omul potrivit, la locul potrivit“. Zilnic. Concepția secretarului general era că numai așa se putea construi societatea comunistă.

Credincios „directivelor“ primite, David aborda în prelegerile lui mântuirea sufletului, a trupului, a finanțelor, Învierea lui Isus. Teme biblice și vechi de când lumea.

Să fie acestea „perdea de fum“? Nici pe departe. Orice-ar spune Don Aurel, sunt și au fost „pâinea și untul“ bisericii de la-nceputul începutului..

David, ce-i drept, avea și unele „exagerațiuni“. Pomenea toată ziua de vindecare și de bunăstare. La el, „prin credință“ se rezolva tot ce ține de viață. Motto-ul lui nu era: „Crede și nu cerceta“, ci „crede și se rezolvă“. Nimic nu-i prea greu pentru credință.

L-am confruntat. Nu pentru Don Aurel, ci pentru mine însumi. Nu eram doar o marionetă. Știam deosebirea dintre Paște și Crăciun, devorasem biblioteci întregi și, peste toate, mă preocupa teologia.

– De ce vorbești tu atâta despre tămăduiri și despre propășire materială? Știi că nimeni în România nu le acceptă. Suflarea creștină este cu totul contra lor.

– Ascultă frate, de ce nu te-ai făcut tu ziarist? Zilnic mă pisezi cu cele mai tupeiste întrebări.

– Credeam că te bucuri.

– Mă bucur dacă-mi spui că vorbești și tu cu alții, transmiți ce primești.

– Ho ho, am colegi care mă așteaptă ca pe un cireș copt.

– Așa trebuie să fie. Spuneai că suflarea creștină e contra tămăduirilor și a bunăstării.

– Este.

– Și ce-i nou sub soare? Omul este mereu împotriva lucrării pe care o face Duhul Sfânt. Orice natură ar avea lucrarea. E atât de comun faptul acesta încât suntem tentați să-l declarăm „normal“.

– Isus nu este detestat, doar manifestările și cuvântările extremiste.

– Și cine L-a trimis pe Duhul Sfânt? Și să nu uităm că atunci când a fost „dispensația Fiului“, Domnul Isus a stârnit mai multă ură împotriva Sa decât oricare om din istorie ... Nu L-au atârnat pe lemn?

– S-a greșit.

– Și crezi că noi, generația noastră, suntem imuni la greșală? Prin alte părți, „suflarea“ a îmbrățișat Evanghelia deplină și n-o duce rău.

– Tu deranjezi, când exagerezi.

– Nu contează. Important este să se facă lucrul lui Dumnezeu și să aibă la bază un suport biblic.

– Pierzi, dacă te încăpățânezi.

– Păi n-a murit Domnul Isus pentru posibilitatea lucrării spirituale? Nu și-a dat El Sângele pentru asta? Și, după Înviere, nu S-a suit El Sus, n-a făcut El robia roabă și n-a dat El daruri oamenilor? Nu cred că e indicat să-ți vinzi dreptul de întâi născut pentru o ciorbă de linte.

Ce crezi că zice Domnul despre noi când vede că nu ne pasă de darurile pentru care El a murit? Nu zice El că le nesocotim? Nu cumva Îl nesocotim și pe El când îi refuzăm darurile? În plus omul are nevoie de o Evanghelie deplină ieșită din gura lui Isus. Când bolnavul sau nevoiașul sunt „în ziua necazului“, caută binecuvântările. Pentru acești oameni nu pot să renunț la darurile Duhului. Și, recunosc, mai e și o „șmecherie“ de a mea la mijloc.

– Ce șmecherie, cum șmecherie, frate, la biserică? Dăm apă la moara detractorilor?

– Dăm, ce să facem? N-avem încotro. Ce, vrei să li se închidă moara?

- Nu pricep nimic din ce vrei să zici și, vorba aia, am albit în „credință“?
- N-ai auzit niciodată expresia „pâine și pește“?
- Cum să nu? ăștia-s profitorii!
- Just, dar știi tu câți L-au urmat pe Domnul Isus din pricina celor două elemente?
- Mai toți, dar nu i-a certat El pentru asta?
- I-a certat, zici bine, dar cine a fost Cel Care le-a dat lor pâinea și peștele? Nu El? Și nu doar o dată.
- Atunci de ce i-a mai muștrat?
- Pâinea și peștele nu erau scopuri în ele însele, ci mijloace. Trebuia înțeles sensul profetic.
- Care este?
- Pâinea frântă sau jertfa Mielului e poarta spre lumea supranaturală. Coșurile cu fărâmituri, cele 12 și cele șapte, vorbesc despre destinatarii mântuirii.
- Care sunt aceștia?
- Evreii și restul lumii.
- Deci vindecarea bolnavilor sau propășirea materială nu sunt țeluri.
- Pot fi și țeluri pentru bolnavi sau pentru săraci, dar pentru mine sunt punți. Căi spre altceva.
- Căi spre ce?
- Spre voia lui Dumnezeu care ne dă pâinea și peștele, fiindcă noi avem nevoie de ele, dar prin aceasta El mai face ceva.
- Anume?
- Ne deschide ochii asupra nevoile Lui.
- El n-are nevoi.
- În ce ne privește pe noi, are. Noi am „uitat“ cine suntem și de ce ne-a pus El pe planetă.
- De ce ne-a pus? Spune-mi că vreau să știu.
- În nici un caz ca să facem o cură de pește.
- Dar?
- Să fim în legământ cu El, să devenim ca El, să ne hrănim cu Cuvântul Lui, nu doar cu pâinea Lui.
- Nu-i rău.
- E chiar bine.
- De ce nu mai cred oamenii de azi în minuni?
- Am fost îndoctrinați rău. Dascălii noștri ne-au spus că nu se mai fac. Când „prinzi“ răul de mic, nu e ușor să-l scoți.

- De ce au făcut asta?
- Așa au învățat și ei ... și papagalicește au repetat: Ba că le-ar fi trecut vremea, ba că ar fi fost înlocuite ...
- Eu zic că se mai fac, dar nu așa de multe și nici nu așa de mari.
- Mulți „învățători“ din aceștia, chiar și când văd o minune, o tăgăduiesc.
- De ce?
- În numele „teologiei“ lor.
- Păi dacă nu crezi, n-ai cum să vezi.
- Multe minuni se petrec nu ca rezultat al credinței, ci tocmai pentru a produce credință.
- Unii ar vrea să vadă și nu reușesc. Ai vreo explicație?
- Sunt reguli de care nu se ține cont.
- Ce fel?
- E ceva mai complicat. N-am nici eu răspunsurile la degetul mic. Dar, să încercăm „socratic“. De ce crezi tu c-au crezut înaintașii? Pavel, Petru, Barnaba, Silvan?
- Spune, dacă știi.
- Crezi c-au fost niscai neștiutori?
- Nici vorbă.
- Nu crezi c-au primit Harul ca să creadă?
- Absolut.
- Au fost născuți de Sus. Asta-i cheia. La noi, din păcate, e încă multă confuzie. Nu știm Scripturile. Nu mai vorbesc despre interpretarea lor. Mai suntem și raționali până-n pânzele albe ..., deși, după atâtea secole de credință, ar fi trebuit să ne obișnuim.
- Să ne obișnuim cu ce?
- Cu credința, cu minunile. Măcar în măsura în care ne-am obișnuit cu doctorii și cu piramidonul. Știi că nici atunci n-ar fi drept, El trebuie să aibă întâietatea, nu aspirina. N-am avea decât de câștigat. Te întreb eu, ce fel de creștinism este acela care neagă supranaturalul? Tot ce ține de creștinism trebuie să fie supranatural.
- Tot?
- Aproape tot.
- Dar nu spui chiar tu că în predicarea ta e „șmecherie“?
- Spun.
- Mai e ceva real pe lumea asta? Nu cumva religia chiar este „opiu pentru popor“, cum zicea Lenin?
- Lasă-l pe Lenin ... O să fiu cât se poate de deschis cu tine și o

să mă spovedesc. Am făcut o singură dată un „aranjament“ care poate fi numit „trucaj“.

– Sunt curios.

– Într-o Sâmbătă m-a căutat un tânăr, voia să-l botez. N-aveam voie, trebuia să-l trec prin câteva examinări. Știi cum e, comitet, vot, catichează ... A fost tare dezamăgit.

– Și trucajul?

– Păi, i-am spus că a doua zi voi face o chemare în timpul botezului și, dacă se va ridica în fața Adunării, îl voi boteza.

– Și ai reușit?

– Cu greu. Nu aveam decât două haine disponibile și au sărit vreo patru inși să fie botezați spontan ..., l-am favorizat pe el. A fost tare fericit și s-a dovedit a fi un om credincios.

– Nu-nțeleg unde-i greșeala.

– N-a fost cinstit față de Adunare. Ei credeau că omul s-a hotărât pe loc, când, de fapt, n-a fost așa. Am fost imatur.

– Nu e mare șmecherie.

– Întoarcerea lui a fost reală.

– Vreau să-mi spui trucul.

– Ai răbdare.

– Deci Lenin a greșit sau nu?

– Cred că a greșit „cu voia“. Și nu pot spune despre tovarășul Ilici că n-a fost un manipulator.

– A făcut bine, a dezrobit Rusia.

– Istoria va judeca asta. Referitor la ce ne interesează acum: Principiile cărții rămân valabile și după sfârșitul lumii. Când Biblia zice că am fost vindecați prin jertfa Domnului Isus, așa este. Când eu susțin ce afirmă Biblia, nu sunt ipocrit, doar credincios și ascultător. Dacă însă mă laud că sunt creștin și nu mărturisesc ce zice Biblia, atunci, da, sunt ipocrit.

– Deci creștinii „adevărați“ nu sunt bolnavi?

– Sunt și se pot îmbolnăvi, ca să se arăte lucrările lui Dumnezeu în ei.

– Cum adică?

– Sunt obligați să se vindece „prin rănile Lui“. El n-a purtat bolile noastre degeaba. Pe cruce El s-a făcut medicament pentru toate bolile noastre și soluție pentru toate trebuințele noastre. Farmacie și clinică ...

– Teorie, frăție. La o adică, tot omul cheamă „Salvarea“, inclusiv credincioșii cei mai tari.

- De chemat pot s-o cheme, dar, că-s „cei mai tari“ ..., lasă-mă. Poate tari la telefonie.
- Tu ce faci, de pildă?
- Cuvântul este contractul nostru cu Dumnezeu, scris și parafat de El.
- Asta-i corect.
- Corect. Și circumstanțele nu-s.
- Crezi că împrejurările sunt false?
- Nu mă interesează, Cuvântul este Adevărul. Asta trebuie să mărturisească gura mea. Să zicem că mă simt slab în putere. Ce fac eu atunci? Marturisesc ce simt eu sau ce zice Cuvântul?
- Probabil Cuvântul fiindcă ...
- Te îndeamnă să declari: „Când sunt slab atunci sunt tare“ și „cel slab să zică sunt tare“.
- Și, dacă-i adevărat ce susții tu, te poți și îmbogăți, „prin credință“, așa cum te „mântuiești“ doar crezând?
- Nu te mântuiești doar crezând.
- Păi, eu numai așa ceva aud prin adunări sau n-aud bine?
- Ba auzi, dar n-auzi tot, ori poate că nu se spune tot. Te mântuiești prin credința în Domnul Isus Care a înviat.
- Deși ne îndepărtăm, poți să-mi spui, dar pas cu pas, cum se mântuiește cineva?
- Sunt multe teorii.
- O vreau pe a ta. Te cunosc și am încredere. Oricum nu pot fi toate adevărate.
- Cred că înțelegerea mea o știi deja.
- Totuși, mai bine măsoară de două ori și tai o dată. Nu uita că sunt croitor.
- Voi întâi tăiați și dup-aia măsurați sau invers?
- Nu-i timp de glume.
- Înțeleg. Deci, omul la naștere, din punct de vedere spiritual, este mort. Copil născut mort. Viu, fără-ndoială, pentru lumea terestră, dar mort pentru Dumnezeu. Trist?
- Bineînțeles.
- În cartea Adevărului situația lui e clară.
- Mie nu mi se pare clară deloc.
- Până când nu este născut din Duhul lui Dumnezeu sau nu este atins de Har, omul rămâne așa, mort. Poți să-i zici orb, surd și tot ce e caracteristic pentru un mort.
- Și Duhul naște pe cine vrea El, nu? Adică pe unii îi naște și pe

alții îi lasă morți. Corect?

– Îi naște pe toți.

– Pe toți? Atunci, toată lumea merge în Paradis?

– Nu cred asta, deși nu sunt puțini adepții acestei teorii.

– Păi, dacă-s născuți „din nou“, de ce nu merg toți în Împărăție? Nu-i asta tot ce se cere?

– Nu. Ești născut din nou, ca să-ți alegi calea pe care vrei să mergi și Împărăția căreia vrei să-i aparții. Doar când ești născut din nou poți lua decizia pentru viață sau pentru moarte. Câtă vreme ești mort sau nenăscut spiritual, n-ai cum să alegi. Morții nu aleg nimic.

– Toți vor să trăiască, nu cred că este ceva pe lume care, născut fiind, să vrea imediat să moară. Mai ales că i se deschide o perspectivă fabuloasă, veșnicia.

– Mulți din cei născuți din nou nu-L vor pe Isus, Care este Viața. De fapt, Îl vor și pe El ca ajutor, ca vindecător, ca Sursă de bunuri, dar nu ca Domn. Și, dacă nu-L aleg pe Isus ca Domn, mor înapoi. Numai când Isus este Domnul nostru putem visa la mântuire.

– Nu crezi că se moare și se învie cam prea des în teologia ta?

– Nu și nu-i a mea. Gândește-te la vasul olarului.

– Hm. Oamenii totuși cred în Dumnezeu, cel puțin la noi în țară, toți.

– Da, cred că există Dumnezeu.

– Și nu-i destul?

– Apă de ploaie. Omul trăiește, la toate capitolele, prin

Dumnezeu, prin mila Lui. De la Dumnezeu îi vin toate, și grâul, și mustul, și untdelemnul. Cu toate acestea omul refuză să trăiască pentru Dumnezeu.

– Corect, nu se sfințește, dar tot crede. Ar trebui să primească ceva pentru asta, nu?

– Ce numim noi credință e vorbă goală. În fapt, într-o singură ipostază dăm de credință în om: când, în viața acestuia, Isus este Domn. Nu poți să trăiești prin credință, dacă Isus nu este Domnul tău. Te minți singur. Dumnezeu a decis așa: Mântuitorul este Domnul. Dacă Isus nu este Domnul nostru, nu e nici Mântuitorul. Cât privește sfințirea sau consacrarea prea puțini o fac. De asta e și creștinismul diluat, fiindcă e numai pe hârtie.

– Deci, pruu, ne cam ..., pfiu, băiete, ne ... paște iadul.

– Sper să fie mai multe șanse pentru fiecare, dar nu știu.

– E groaznic ce spui.

– Noi alegem.

– Nu-mi place ce aud. Păi, dacă-i ca tine, vor fi foarte puțini oameni în Rai.

– Vor fi mai mulți ca-n iad.

– Mai bine vorbește-mi despre avere. Te poți îmbogăți prin credință?

– Da și nu. Bogăția nu este nou-testamentală. A fost „la putere“ în vechea economie.

– Creștinii sunt săraci, nu?

– Nu neapărat, deși, dacă ne uităm în istorie, între sfinții Ierusalimului din veacul apostolic n-au fost puțini săraci.

– Deci tu nu ești pentru prosperitate?

– Eu aș fi, dar Biblia nu e.

– Atunci de ce n-are dreptate poporul nostru, când zice că sfinții trebuie să fie lipsiți?

– N-are dreptate, nu știe decât jumătate de adevăr și asta-i totdeauna un pericol. E cunoașterea lumii, sincretică. Nu zice apostolul că n-avem voie să mai cunoaștem pe nimeni în felul lumii?

– Bine, bine, și cum ar arăta adevărul întreg?

– Nici săraci, nici bogați.

- Precum clasa muncitoare? Nu ești și tu cumva vreun comunist care se ascunde prin biserică?
- Nici ca glumă nu-i bună. Ideal este ca omul să nu ducă lipsă. Asta-i starea normală. Așa a fost după Rusalii și aceasta-i regula împărăției.
- Dacă tu așa crezi, de ce-i înveți pe enoriașii tăi să caute bogăție?
- N-ai înțeles încă? tactică. Sau, dacă-ți place mai mult, strategie misionară.
- Iar începi ..., în ce scop?
- „Șmecheria“ frate.
- Da, despre ea vorbim. Cum arată?
- Nimic senzațional. Îi stârnesc să-L caute.
- Atâta tot?
- Nu-i destul? Când cineva Îl apelează înseamnă că are credință, chiar dacă adaugă, „ajută necredinței mele“. Nu puțini sunt cei ce caută bogăția. Chiar pe calea „evlaviei“.
- Și ajung bogăți?
- Unii ajung.
- N-ar fi mai cinstit să-i descurajezi?
- Din contră. Îi „oblig“ s-o ceară. S-o ceară de la Sursă. În felul acesta se ajunge la El și ce se întâmplă după aceea nu poate fi decât bun.
- Totuși, dacă recurgi la „șmecherii“ nu crezi că miroase a lozincă de tipul „scopul scuză mijloacele“?
- Asta-i norma în politică, în lumea banului. Acolo se trece peste cadavre. Se zice că banii abia în a treia generație sunt „albi“. În prima sunt roșii ca steagul tovarășilor. Scopul nu scuză răul. Însă, când îl cauți pe El, te-ai depărtat de Machiavelli ... Mobilul e să ajungi să cumperi Mărgăritarul. Să dai de El și, când dai, să nu te oprești.
- Cum adică „să nu te oprești“?
- De obicei, lumea când îl găsește, Îl contemplă și atât. Se uită la el ca la o vitrină împodobită și atât. Nu-i destul. Trebuie să-l cumpere, oricât ar fi de mare prețul, fiindcă oricum e chilipir.
- Și dacă-l cumperi ...
- Întâi pierzi tot ce ai și apoi, paradoxal, te îmbogățești ...
- Îți place să râzi de mine?
- Nu mă face să plâng.

Limite

„Îmbrăcat în mântuire și dând învățătură“, așa este prezentat omul altarului în Cartea Mărturiei. Un astfel de om conduce poporul spre fericire. Asta dorea și David să facă pentru Adunarea din Bobești.

Nu-și făcea slujba ca un tradițional emisar al Porții de Sus și nu amenința pe nimeni cu urgiile Deuteronomului. În schimb, el se purta ca un avocat al părții vinovate.

Enoriașii au fost dezamăgiți. Se uitau unii la alți perplecși: Ce mai e și asta? Ce, Dumnezeu ne iubește?

Ei se așteptau ca în predici să fie biciuit răul, răstignit păcatul, zugrăvit iadul, el nimic. Nestingherit, David împărțea invitații la nunți: Nunta fiului risipitor și Nunta Mielului. Două nunți și o singură invitație.

Nu le-a plăcut: „Ce face, ne leagă? Ce, suntem copii de vrea să ne adoarmă? E frumos ce zice, dar nu poate fi așa. De ce nu predică și alții ca el? E clar că nu știe ce vorbește“.

Li se spusese pân-atunci că nici iadul nu-l merită, că nici de judecata de apoi nu-s vrednici ...: „Dumnezeu n-are timp de pierdut cu noroaie ca voi. Ar trebui să vă socotiți fericiți, dacă Dumnezeu vă va condamna la chin veșnic. Vă face o imensă favoare“.

Aceste predici le puteau crede, dar să fie invitați la nunta lui Isus era prea de tot. Acolo nu merg decât îngerii. Picior de bobeștean nu calcă acolo ...

După ce m-am consultat cu vreo doi-trei inși din „sinedriu“ și după ce ne-am convins că David nu ne vrea binele, l-am luat tare.

– Am băgat de seamă că tu nu predici niciodată contra păcatului. O ții întruna cu nunțile. Nunta fiului risipitor, nunta ... Nu e obligația păstorului să combată viciile și, dacă este, de ce tu o ignori? Vrei să batem pasul pe loc?

– Păcatul e păcătos.

– Atunci de ce nu te ridici împotriva lui?

– Sunt contra lui, dar nu dau cu piatra. Lucrarea spirituală nu e brutală. Nu țipă, nu-l strivește pe om. E balsamică. Botezătorul, la Iordan, a văzut un porumbel coborându-se peste Isus, nu un uliu sau o bufniță. Leacul alinător nu e șmirghel.

Eu prezint idealul biblic și subliniez faptul că nu ne-am ridicat

la nivelul revelației, nu-i destul?

– Mi se pare că te abați. Ce este păcatul de fapt?

– Reinventăm roata? Păcatul este separarea de Dumnezeu și implicit separarea de viață. Spus pe șleau, este moarte. Până la convertire ești mort în păcat. Apoi, în urma regenerării, trăiești.

– Și dacă păcătuiești după convertire, mori?

– Dacă nu te pocăiești.

– Dacă nu te pocăiești ce, mori, spune?

– Dumnezeu încă înviază morți.

– Deci, tu ești împotriva păcatului ... Mă temeam că și aici faci vreo șmecherie.

– Prin definiție creștinul este împotriva răului. Fiul Însuși S-a arătat ca să nimicească răul, dar lumea te interpretează cum vrea. Zilele trecute mi-a spus cineva exact ce mi-ai zis tu acum.

– Cine?

– N-ar trebui să-ți spun, dar nu mai e un secret, din moment ce și el vorbea în numele unui „grup“ ...

– Cine?

– Fratele Haș.

– Dezertorul?

– El. Și mi s-a confirmat, o dată în plus, că omul este cu atât mai intransigent cu greșelile altora, cu cât are mai multe în propria viață. Cred că vrea să abată atenția de la el spre alții.

– „Titihăș“ a venit aici ca „exclus“, de la Alexandria.

– I-am anulat excluderea.

– Aveai voie?

– Da, fiindcă Biserica este autonomă, cunoșteam cazul, dar era mai bine dacă mă consultam ce cei din Alexandria.

– Ei n-ar fi fost de acord.

– Am fi găsit o soluție.

– Regreți că l-ai primit?

– În cazul lui, nu.

– Apropos, tu ai exclus vreodată pe cineva?

– Da și-mi pare rău și astăzi.

– Pe cine?

– Nu aici ..., în altă parte, o tânără orfană, n-ai cum s-o știi.

– Bănuiesc pentru ce ...

– Nu. S-a îndrăgostit de un băiat și au decis să se căsătorească. El nu era evanghelic.

– N-aveai ce face. Legea-i lege.

- Le-am stricat viitorul.
- Și-au făcut-o singuri.
- Ea a înțeles și s-a retras fără comentarii, demnă. El, în schimb, când și-a dat seama cât suferă ea, mi-a cerut socoteală.
- Adică?
- Iritat, mi-a reproșat: „Domnule pastor, fata asta este un înger, cum puteți s-o excludeți?”
- Mi-a fost milă de amândoi ..., am plâns, când ne-am despărțit.
- Ai exclus-o, fiindcă ...
- S-a măritat „în lume”.
- De ce n-ai apărut-o?
- Eram prea slab. La comitet m-am dus hotărât s-o apăr, dar mi-am dat seama că puteam să zbor și eu.
- Titiaș a fost exclus la 70 de ani.
- Pentru „păcate” făcute la 20. L-au pedepsit retroactiv, când li s-a spovedit ... Ce au făcut ei e mai grav decât ce a făcut el. I s-a aplicat „slova” și ea n-a cruțat pe nimeni. Cum s-or fi simțit cei care l-au votat „afară”? El fondase Biserica și, în seara când l-au exclus, se aflau practic în casa lui ...
- Văd că știi tot despre Titi.
- Îmi place de el. E plin de râvnă și mai generos ca macedonenii. Că se mai supără și el câteodată, cine-i perfect?
- Dacă n-ar fi așa de cicălitior ..., dar, dacă ți-a spus și el, care știe ce-nseamnă să fii victimă, e bine să iei aminte. Predicatorul trebuie să fie aspru. Isus a criticat pe față tarele și a dat tonul, ca să zic așa. Tu, orice ai spune, la acest capitol, ești corigent. Ești ori prea civilizată, ori ți-e frică de cineva!?
- Nici una, nici alta. Adevărul este că n-am destulă dragoste pentru asta și nici nu sunt desăvârșit, ca să dau cu piatra. Când voi fi fără vină, vom vedea. Până atunci n-am dreptul. E prea fariseic.
- Asta-i tot ce ai de zis? Insist, fiindcă am observat că nu spui tot.
- Da, asta-i tot. Poate că în „subcoștient” mai este ceva. Mi-am amintit de o poveste.
- Ce poveste?
- Un misionar puritan ajuns pe o insulă din Pacific ...
- Ce-i cu el?
- A tras la casa unui creștin și nu mică i-a fost supărarea, când a zărit chiar lângă casa acestuia un idol. O piatră la care se închinau localnicii. Cuprins de zel, misionarul a pus mâna pe un târnăcop și a pornit să distrugă „altarul”. În clipa în care se

pregătea să lovească a fost îmbrâncit de creștin cât colo. Nu i-a

venit să creadă. Confuz, l-a-ntrebat:

– Nu crezi și tu că este un lucru rău?

– Ba da, i-a răspuns omul.

– Și atunci de ce nu m-ai lăsat să-l distrug?

– Nu noi trebuie să facem asta, ei.

Copil la minte?

Se șoptea despre el că-i confuz, că-i neinstruit, că nu se ține de vechile cărări, dar, un lucru uitau să spună detractorii, omul avea un dar: darul credinței. Copilărește credea. Chiar în fața imposibilului evident, el credea. Te și amuza. L-am testat în fel și chip și totdeauna am dat de credință. Dacă era chemat să se roage pentru un pacient muribund ..., David credea. Credea în tămăduire. De fapt, el credea și în învierea morților. A spus-o, dar trebuia s-o comenteze.

După o slujbă de înmormântare la cimitirul „Ghencea“, am prins prilejul și pe platforma tramvaiului l-am rugat să-și comenteze predica: „Cel neprihănit, chiar și la moarte, trage nădejde“:

- Tu crezi în ce spui, dar cu asta cred că se bat câmpii.
- Este temelia credinței noastre. Dacă crezi asta, le crezi pe toate. Dacă nu crezi asta, nu crezi nimic. Aceasta ne e toată speranța.
- Înțeleg teoria, dar cum se face? Dacă stai să te gândești, este ...
- Imposibil pentru om. Natural, este un capitol tragic. Moartea nu trebuia lăsată să intre. De atunci taie și spânzură. I-a îngrozit ...
- Pe toți.
- Nu chiar pe toți. Nu pe patriarhi. Ei, când mureau, erau „adăugați la poporul lor“. Se retrăgeau în pace, se așezau încrezători pe sub pietre.
- Aștia-s puțini.
- M-ai întrebat însă dacă învie morții, nu?
- Te-am încercat.
- Iar am sentimentul că mă examinezi sau îți place ție să pisezi omul cu întrebări încuietore? Nu ți-a zis nimeni că ești pisălog?
- Nu, eu vreau să învăț, dar despre învierea morților e clar.
- Nu e clar deloc, deși ar trebui să fie.
- Anume?
- Eu cred că morții înviază și nu doar la înviere, în ziua de apoi, ci acum. Cel puțin așa scrie la Carte. Am mai și auzit de câte unul înviat ...
- Povești.
- Nu știi, dar știu că nu ni s-a poruncit doar: predicați predici, fiți buni oratori și dați milostenie din ce nu mai încapе în

hambarul vostru. Nu.

– Ce altceva?

– Inviați morții și curățiți leproșii! Asta poruncă.

– Crezi că mai e actuală?

– Mai actuală ca ziarul „România Liberă“ de azi dimineață.

– Înviați morții? Tu crezi ce spui?

– Bineînțeles. Este scris. Dar tu de ce crezi că s-a abrogat? Arată-mi decretul de anulare. Habar n-am pe unde vom scoate cămașa, când ni se va cere raportul despre morții lăsați să moară prematur sau despre leproșii pe care nici nu i-am băgat în seamă. Știi că proorocii mincinoși prin asta se deosebeau de Elisei, să zicem.

– Prin ce?

– Ucideau suflete care nu trebuiau să moară și lăsați să trăiască suflete care n-ar fi trebuit.

– Aveau ei așa putere?

– Cuvântul lor avea. Noi suntem mai slabi și decât aceștia. Suntem „tabula rasa“ la aceste capitole, dar, în schimb, cine-i ca noi? Suntem mari predicatori. Maeștrii! Halal, ne jucăm cu vorbele. Nu vreau să grăiesc de rău activitățile noastre curente, dar e clar c-am abandonat „dragostea dintâi“.

– Ce implică dragostea dintâi?

– Curățirea leproșilor, scoaterea dracilor și, ai înțeles, învierea morților.

– Fuși de aci. Dacă tu crezi și asta, chiar că ești dus cu pluta. Morții nu învie, fiule. Nu acum. Poate, pe lumea cealaltă. Acum în nici un caz. Este lucru știut.

– Hristos a-nviat!

– Adevărat c-a înviat.

– Vezi? E dovedit. Și Hristos a-nviat în lumea aceasta, nu în cea viitoare.

– Despre asta nu încapă discuție.

– Încapă pe lângă asta și încă multă.

– Ascult.

– Ascultă ..., recent m-a chemat cineva să-i înviez o rudă.

– Pof-tim?

– Un bărbat tânăr plecat prea devreme.

– Mare ț-e grădina ... Și ce ai făcut? Ai refuzat, normal.

– Am pierdut dreptul acesta.

– Ce ai pierdut?

- Dreptul de a sta nepăsător.
- Chiar nu pricep.
- Fii atent! Nu de mult am fost la înmormântarea a doi tineri, loviți de trăsnet. Tragic. Jale în comună, dar reușită înmormântare. Fanfară, necroloage, tot dichisul. Predica mea a mișcat și geamurile. M-am felicitat singur. Îmi ziceam, un predicator e bun dacă-i tare la înmormântări.
- La câteva zile după funeralii, i-am visat pe cei doi tineri.
- Morții?
- Da. Veniseră să-mi mulțumească ... Surprins, m-am uitat atent la ei, și, pe lângă decența impecabilă din atitudinea lor, am citit o mare tristețe în ochii lor. Groaznic de triști. N-am văzut așa tristețe nici la bolnavii psihici. Am sărit din pat convins că ei au așteptat altceva de la mine. Atunci m-am simțit complice cu trăsnetul.
- N-am mai auzit așa ceva.
- Da, mă simt uneori complice cu boala, cu cancerul, uneori chiar și cu ..., nu-ți mai spun, că-i teribil. Nu-i floare la ureche să fii evanghelist.
- Nu ești nici un fel de complice, dar îți place ție să complici lucrurile.
- Spune ce vrei, dar „vizita“ lor, privirile lor, mi-au răpit dreptul de a refuza mâna de ajutor când mi se cere. Acesta a fost păcatul Sodomei, refuzau să sprijinească nevoiașii și trăiau în crasă nepăsare.
- Eu cred c-a fost altul, dar nu asta contează acum. Doar n-o să-mi spui că „sodomii“ trebuia să învieze pe cineva!?
- Nu asta voiam să-ți spun. Discutam despre indiferența lor.
- Și, până la urmă te-ai dus?
- Am cerut acordul familiei, înainte de a face deplasarea, fiindcă nu erau din București.
- Și l-ai avut ..., sigur, la disperare omul crede orice, nu?
- Nu. Nu ni l-au dat.
- De ce nu? Asta chiar că-i ceva, ce aveau ei de pierdut?
- N-au vrut nici să audă. Ziceau c-au făcut totul pentru decedat, înainte de moarte: rugăciuni, posturi, ungere cu untdelemn. Pentru ei, cazul era închis. Nu voiau decât o înmormântare frumoasă. Se temeau să nu se facă de râs.
- Nu crezi c-aveau dreptate? Eu îi înțeleg.
- Poate c-aveau.
- Și tu ai scăpat ușor și totul s-a petrecut normal.

- Mă tem că nu. Nu crezi că e vina noastră că oamenii nu mai cred în înviere? Nu crezi că ne-am nesocotit moștenirea? Nu știi că cine nu-și face datoria este frate cu nimicitorul? Frate cu Moartea?
- Dar tu nu crezi că există o limită chiar și pentru credință?
- Nu. De aia-i credință. N-are limită. Dumnezeu e limita ei. Noi îi tot punem stavile, ba c-așa a zis Augustin, ba c-așa a zis Justin, ba c-așa au pățit cei ce au crezut, ba că branhamiștii s-au făcut de râs ..., dar n-avem dreptul acesta. Singurul citabil este Cuvântul Lui. Mâna Lui nu este prea scurtă, ca să învie morții. Așa a făcut El în Iudea, în Galileia ... Biserica trebuie să fie ca El, să învie morți și să alunge lepra.
- El a fost Fiul.
- Ilie n-a fost „Fiul“. Elisei n-a fost nici el, ba mai mult erau ca și noi și înviau morți și alungau lepra ... Știi ce a spus văduva după ce i-a fost înviat fiul?
- Nu.
- Cunosc acum că ești omul lui Dumnezeu. Ea trăia zilnic prin minune, făina din oală și uleiul din ulcior nu se împutinau, dar abia la învierea propriului fiu cunoaște. Noi ne iluzionăm că dacă traducem din germană sau din engleză niscai predici, lumea Îl va cunoaște pe Dumnezeu. Tristă amăgire. Acum câțiva ani un profesor m-a făcut praf pentru credința mea în minuni. Zicea că-i absurdă. Orice argument aș fi adus îmi închidea gura.
- Vezi?
- Nu înseamnă c-avea dreptate. I l-am citat pe Pavel care îl lăuda pe Avraam pentru credința în învierea morților. „Caz unic“, zice el. I-am amintit că ni se poruncește s-avem credința lui Dumnezeu. El, adică Dumnezeu, cheamă lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi. „E Atotputernic“, zice el.
- Sunt de acord cu el.
- N-am ajuns la votare. La scurt timp i-a paralizat copilul. Știi cine a devenit cel mai mare „suporter“ al minunilor?
- Profesorul.
- Exact. Așadar, când e vorba de Dumnezeu și de credință, jos limitele!
- Greu lucru.
- Dificil, bineînțeles, dar dificil nu este sinonim cu imposibil.
- Dacă ne aude cineva ce vorbim, te arestează.
- Prea târziu. M-a auzit deja cineva.

- Cine?
- Nu contează.
- Ce-a zis?
- „Doamne ferește“ ...
- Era credincios, credincioasă?
- Sigur, dar avea „experiență“ doar cu cei vii.

David nu era normal. N-o spuneam doar eu, vorbele lui îl dădeau de gol. Se visa în primul secol al erei, se imagina coleg cu apostolii ...

Din fericire, nu era agresiv. De la niște accidente suferite în copilărie i s-a tras. Mi-a spus c-a văzut moartea cu ochii. A dat în boală, în boala credinței.

Când te uitai la el, nu vedeai nimic anormal, nu ticuri, nu priviri cețoase, nimic. În schimb când, deschidea gura, îți puneai mâinile-n cap.

Am avut dubii în privința lui, până am vorbit despre înviere. Să susții că învie morții ..., la revedere. Poți să-l mai scuzi? Poți să-i mai acorzi circumstanțe atenuante?

Din câte boli bântuie lumea asta, de el s-a lipit tocmai boala credinței. Putea fi mai rău. La urma urmei, nici nu era grav. Boala credinței e ca boala boierească ...

Dar dacă nu-i boală și omul are dreptate? Textele îi cam dau dreptate. În fond, nici părinții mei nu sunt prea diferiți. Și ei cred până dincolo de absurd, deși nu chiar ca el. Nu sunt la fel de informați, altfel cred că n-ar fi nici o deosebire.

L-am rugat pe David să-mi explice „boala lui“, dar, așa ... , „ca unui copil“.

S-a-nvoit, deși nu era de acord cu formularea și nici nu credea că are ceva să-mi adauge:

- Pavel se numea nebun întru Hristos.
- Da, fiindcă ceilalți erau înțelepții pământului.
- Tu ai prins ceva ce mie mi-a scăpat. Mai arată-mi, te rog, încă o dată, ce trebuie să creadă omul.
- Lae, n-am nimic neobișnuit de zis. Eu cred tot ce scrie în Biblie și aproape numai ce scrie în ea.

- Wurmbrand zicea că se teme de omul care a citit o singură carte, chiar dacă ea se numește Biblia.
- „Nenea Rihard“!
- L-ai cunoscut?
- Nu, n-am avut onoarea, dar așa-i spun cei cel cunosc, „nenea Rihard“. Mi-ar fi plăcut să-l întâlnesc. E o legendă. I-am ascultat câteva predici la magnetofon.
- Ești de acord cu el?
- „În parte“. Doar Biblia-i infailibilă.
- Continuă te rog.
- Deci, cred Biblia.
- Spune-mi ce nu știi.
- Cred tot ce-au scris proorocii și tot ce a făcut și a grăit Domnul Isus. Tot. Poți să zici că sunt bătut în cap, dar nu am aflat nici o alternativă la cuvintele Domnului Isus. Recunosc, nu înțeleg toate detaliile cuprinse în Scripturi, dar de crezut, cred tot. E decizia mea.
- Toți o credem, dar tu mai ai ceva, ceva ce nu spui nimănui. Asta aș vrea eu să prind.
- N-am nimic.
- Ești sigur că n-ai?
- Sigur.
- Dacă n-ai nimic, atunci cum îți explici atâtea întâmplări neobișnuite pe care le povestești, joi după joi?
- Aa, sunt acte providențiale.
- Și cine le face pe aceste „acte“?
- Cum cine, nu știi nici atâta lucru? El le face.
- El ...
- Când te întorci la El, ești tratat ca Fiul risipitor. El te îmbracă în roba Lui, El îți pune inelul autorității Lui și tot El te încălță cu sandalele Lui. Apoi minunile curg.
- Nu pentru mine. Mie nu mi se întâmplă un „act“ din asta, nici dacă mi-aș da o mână sau un picior ...
- Întâmplările la care te referi mi se dau. Eu doar le văd. Orice om care are ochi, le vede. Tot timpul văd câte ceva ...
- Și eu am ochi și nu văd nimic.
- Uită-te mai atent și o să vezi. El nu are favoriți. Dacă ești mântuit, ai acces la tot ce are El.
- Hai s-o mai luăm o dată de la ... Adam, vrei?
- Și de la Eva lui.
- Crezi povestea cu mărul?

- N-a fost neapărat un măr.
- Dar ce a fost?
- Tradiția evreiască vorbește de rodii. De știut, nu știe nimeni. Mai sunt și taine. Istoria protopărinților însă o cred din toată inima, e-n Biblie doar.
- Deci, Adam a fost om ca și noi, nu?
- N-a fost ca noi. A fost un pic altfel, un uriaș fizic și un gigant spiritual. Din păcate a căzut. Tragedia tragediilor.
- Și a devenit cam ce suntem noi, corect?
- Cam așa.
- Păi noi suntem niște „pierduți în spațiu“, fără hartă, fără busolă. Zic bine?
- Mai poți să adaugi, „Mânați de vânt încoace și încolo“ ...
- Așa era Adam?
- Nu era chiar debusolat, știa de unde vine, știa ce a pierdut, n-a uitat nimic, dar, nu se mai putea întoarce înapoi. I s-a interzis. De aceea a venit Domnul Isus, ca să-i ridice interdicția.
- De ce i se zice lui Isus, Hristos?
- El n-a permis să I se zică așa decât în ultima săptămână. Hristos este un titlu unic pe care El L-a câștigat când a făcut împăcarea cu Dumnezeu.
- Din păcate, pentru Adam a venit prea târziu.
- N-a venit prea târziu. A ajuns la „plinirea vremii“ sau la timp pentru toți.
- Spune-mi mai mult.
- El a fost aruncat în luptă ca să repare prostia primului Adam. A intrat în „spărtură“.
- Mai clar te rog.
- Suntem căzuți toți datorită lui Adam și, prin „biografia“ lui Isus, ni se oferă tuturor restaurarea.
- Restaurarea? Una-două, mă introduci în bucătăria teoloagă, vrei să mă pierzi? Nu uita, eu n-am făcut teologie.
- Da, dar cât ai lustruit tu băncile Adunărilor!
- Asta nu se pune.
- Fie. Așadar, datorită Domnului Isus, omul se poate întâlni și poate umbla cu Dumnezeu ca pe vremea edenică. I se oferă harul să intre în legământ și în „Grădina bucuriei“.
- Așa cum e căsătoria, legământ?
- Mult mai solid.
- Omul și Dumnezeu se pot ține din nou de mână? Incredibil!

Și, fără moartea lui Isus, nu puteau?

– Nu.

– Păi, Avraam, Ilie și alți sfinți dinaintea erei noastre n-au umblat?

– Au umblat. A umblat și Moise și David, dar toți au avut harul de împrumut. Din milă, Părintele de Sus i-a împrumutat. A fost o soluție necesară, dar temporară. A funcționat o vreme, cum se întâmplă și în societatea oamenilor. Te poți împrumuta, când ești la ananghie, însă, într-o zi, trebuie să plătești.

Moise, Ilie și ceilalți au fost binecuvântați „pe credit.“ N-a fost rău pentru ei, însă a venit vremea „scadenței“ ... Cu ce plătești? În punga lor bătea vântul ...

– Și atunci?

– Planul a fost făcut încă înainte de întemeierea lumii. Când toți își țineau respirația, S-a prezentat Domnul Isus să plătească totul. Și datoria lor și contul pe care ni l-a deschis și nouă. Totul a fost plătit în monedă forte: Sângele Lui.

Primul Adam a clacat la ascultare și prin asta noi, descendenții lui, am intrat în lumea pălămidei, a războaielor, a bolilor și a morții. Răzvrătirea, care lui Adam i s-a părut atât de insignifiantă, a produs o pagubă incalculabilă.

Ultimul Adam, Isus, a mers pe un alt drum și a izbutit să învingă moartea, „cu moartea pe moarte călcând“.

– Sună frumos, dar ...

– Nu-i plata neascultării de Dumnezeu moartea?

– Ba da.

– La fel, plata obedienței este învierea și înălțarea. El a nimic

moartea și s-a făcut Mântuitor.

– Cum a nimicit-o, când oamenii încă mor pe capete?

– Mor cei ce vor să moară. Ceilalți se duc să-și capete răsplata. E drept, noi vedem că toți mor, dar din perspectivă biblică e o diferență între „morți“. Relația cu El face deosebirea. Un credincios este promovat la glorie când moare, pe când un necredincios este de două ori mort.

Dacă ne-am încrede în Domnul Isus, am fi asigurați. Și pentru timp și pentru eternitate. Din păcate, omul n-are curajul acesta.

– De ce nu?

– Domnul Isus apare multora ca un perdant neputincios.

– Imposibil.

– Da, fiindcă s-a lăsat omorât ? În lumea în care doar puterea are trecere, „slăbiciunea“ Lui este o piatră de poticnire. Omenirea preferă „adevărurile“ căi, născocite de mintea umană.

– În ce fel este Isus soluție, dar mai concret, mai pe-nțeleșul tuturor.

– Este panaceu universal. Real, dar, pentru logică, paradoxal. Este ca șarpele făcut de Moise în pustie. Cei mușcați se uitau la el și se vindeau. Cuvântul de ordine prin tabără era: „Ochii la șarpe !“

– Asta chiar a fost culmea. După ce prin șerpi s-au îmbolnăvit, au înălțat un șarpe ... Nu era mai nimerit să facă altceva, să zicem, un porumbel de aramă?

– Era, bineînțeles că era, dar privitul spre porumbel ar fi fost ușor.

– Și ce-i rău cu asta?

– Nimic, dar niște „furci caudine“ sunt puse și pentru credință. Altfel n-ar mai fi credință.

– Mai clar, se poate?

– Șarpele era cel mai hidos animal pentru ei. Dintotdeauna. De la șarpele Evei. Vrajmășia cu vechiul șarpe era în mințile tuturor și acum se adaugă și șarpele galben de Sinai.

Victimele nu puteau simți decât un dezgust profund: Când vom călca și noi pe șarpe? Promisiunea ne-a fost favorabilă. Partea cu călcâiul zdrobit s-a-mplinit, toți le avem sfârâmate ..., dar când o să-i zdrobim și noi capul?

– Bune întrebări, dar cred că e vorba de ceva mai profund.

– Exact. Autoritatea Vechiului Șarpe pe pământ a fost anulată de jertfa Domnului Isus. În toiul luptei, spun specialiștii, Domnului Isus i-au fost străpunse călcâiele. Piroanele romane

au fost bătute în călcâie.

– Insuperabil și pentru gând.

– Pe baza acestei jertfe omul poate să biruiască șarpele. Continuă. Îi trebuie îndrăzneală fiindcă este ca unul care n-are nici o altă armă împotriva șarpelui decât propriul călcâi. Șarpele este neputincios în fața călcâiului. Dar, cum am spus îți trebuie credință, nu toiag sau ..., „pantofi“.

– Cum o să lupți cu șerpii, desculț?

– Asta-i prescripția. Te surprinde?

– Ba bine că nu.

– La fel a fost și-n pustie. Prescripția „Doctorului“ i-a surprins, ca o zăpadă la treierat ... După ce șofarul i-a scos din corturi, li s-a dat un „jug“ complet nepotrivit: Cine vrea vindecare să se uite în ochii șarpelui de pe prăjină.

Derută ...

– Prăjină și mai ce?

– Așa s-au întrebat și ei: „și mai ce“? Când li s-a răspuns că doar atât, s-au certat între ei.

– „E glumă, nu“?

– Cui îi arde de glume?

– Ești sigur?

– L-am auzit pe Moise cum le cerea lui Bețaleel și Oholiab să ia aramă multă și să facă un șarpe.

– Noi murim și ei fac „figurine“?

– Nu-i nevoie să murim. „Figurina“ n-a fost ideea lui, a primit-o de la Yahve.

– Și ce-ai zis că trebuie să facem noi?

– Ochii la șarpe! Uite-l, se zărește! Ce repede l-au isprăvit!

– Unde?

– Uită-te în sus!

– Da, da, îl văd, îl văd bine ..., lucește, Bețaleel e meserie. Ce frumoasă e arama lustruită, zici că-i foc, și ce bine se vede, îl văd așa de aproape și mi-e așa de bine, de mult nu m-am simțit așa.

– Nu-nțeleg de ce nu mă mai doare nimic. Mi s-au luminat și ochii.

– Să păstrăm șarpele ăsta și pentru altă dată.

– „Nebunia“ Doctorului i-a salvat.

– N-a fost chiar o nebunie.

– Bineînțeles. Astăzi depindem de Același Doctor. El a găsit Calea de vindecare și pentru noi. I se zice „nebunia propovăduirii crucii“. Tot un fel de prăjină și ...

– Înțeleg unde bați, dar Isus ...

– Domnul Isus, ce?

– El este respectabil și nu e greu să crezi în El.

– Iudeii, romanii, grecii și toate neamurile n-au gândit așa. L-au condamnat ca pe ceva otrăvitor. Scandalos! De la Domnul Isus, Care S-a prăbușit pe Via Dolorosa, de la Cel Ce agoniza bătut în cuie pe lemnul blestemat îți întorceai fața.

– Astăzi ...

– Nu-i altfel. „Totuși El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui“.

Vreascuri

Deși „la curent“ cu ce făcea David, Don Aurel nu s-a grăbit să intervină. L-a lăsat să se „limpezească“. „E tânăr. O să-și vină el în fire“.

Puțină activitate s-a prestat totuși. I-a fost refuzată „intrarea“ în oraș și i s-a ridicat recunoașterea, măsuri administrative care n-au făcut nici o impresie nimănui. Conducătorii cultici ridicau din umeri. Tovarășii sunt stăpâni. Recunoașterea e a lor și o dau cui vor. N-avem ce face. Nu trebuia să se pună cu ei.

David s-a mirat că l-au suspendat așa de târziu ... Se obișnuise să trăiască fără drepturi. O aprobare oficială l-ar fi înspăimântat.

Secu, fără tobe, a recurs la aceste acte, cu convingerea că el va înțelege că nu se poate. Că nu se poate fără ei. Nu, în România. Domnitorii erau ca ludovicii francezi. Dacă nu le intra cineva în voie, îi puneau în față două opțiuni: Ori te pleci, ori pleci.

Răbdător ca un șahist, Don Aurel susținea „simultane“. De regulă câștiga mai toate partidele. Ici și colô câte o remiză ... Ca „jocul“ cu rebelul să nu se încheie „egal“, mai puneam și eu vreascuri pe foc. Mereu mi-a plăcut deznodământul clar: șah-mat:

– De suspendat n-ați suspendat decât un carnet, care oricum nu făcea nici o treabă. David, cum știți, continuă să propovăduiască, ba încă și mai înfocat.

– Deocamdată da, dar cât o să reziste? Nu-i nici el „rezistența franceză“. E singur, e asediat și nici nu-și cunoaște adversarii. Acuși o să-i tăiem „apa“, dup-aceea „curentul“ și o să-l vezi cum

vine în genunchi să ne cerșească mila.

– Credeți că el o să capituleze cu steagul alb? Va mai curge multă apă pe Colentina.

– Nu contează câtă apă curge, dar de capitulat, cum te văd și cum mă vezi. Dacă i se pare rușinos să se predea, poate să se retragă în satul lui, nu-l oprește nimeni. În fond, n-a încălcat nici o lege. Dacă vrea poate să-și ia catrafusele și să se care în occident. Nu-l oprește nimeni.

– De ce nu-i dați totuși autorizația de funcționare? Sunt destui pastori mai rebeli ca el în țară și care totuși au autorizație. Doar nu-i vreo somitate.

– Autorizație, lui? Niciodată.

– S-ar evita scandalul. Așa îl faceți erou.

– Nu erou al clasei muncitoare.

– Este chiar așa de periculos?

– Noi știm ce facem.

Când tonul se înăsprea, discuția înceta. Cred c-așa își încheia Don Aurel toate audiențele. Ridica tonul: Nu ne înveți dumneata pe noi. Mă retrăgeam în vârfuri, lăsând impresia c-am luat aminte.

Pe drum înspre serviciu, îmi începeam meditația. Mai frunzăream și dosare vechi aruncate la întâmplare prin cutele memoriei. Plajă, pescuit, prietenii mei prind... șerpi. Șerpi de apă și se joacă cu ei ...

Aproape că uitasem de ei. Îi țin în mână, în sân, ți-i oferă să-i mângâi. Dacă te ferești de ei, copiii te asigură hotărâți: „nu-ți fie frică, nu mușcă“.

N-avea sens să insiști, ei știau cel mai bine.

– Nu mușcă, vezi? Dacă mușcă, de ce nu mă mușcă pe mine?

Nu erau ei niște vrăjitori de cobre negre, nu cântau din fluiet, totuși nici unul din copii n-a fost mușcat vreodată! Aveau un secret. Oribil, dar eficient. Înainte de a lua șarpele în buzunar, îi scoteau dinții. Cu o batistă ... Șarpele, vrând să scape din mâna copilului, își înfigea dinții în batista oferită ca momeală. Atunci, harști, i se smulgea batista cu tot ce era în ea și-ntr-o clipă șarpele devenea jucărie.

De ce mi-oi fi amintit de ei tocmai acum?

Da știu. După ei s-a luat Secu. Dacă te suspectează că ai „dinți“, adio recunoaștere. Dacă nu accepți „batista“, ești un indezirabil și un rebel.

În schimb dacă te supui, dacă accepți proteza ..., te roagă ei să primești autorizația. Dintr-o dată devii și frumos și înțelept, ba și bun cântăreț.

David i-a refuzat pe „stomatologi“, neînțelegând că de ei depinde locuirea în țară. N-a priceput că doar eunucii sunt tolerați în palatul regal.

Văzându-l hotărât să nu cedeze și obosită de așteptare, Instituția a „mărit presiunea“. Prin inspectorul de culte, Niță Pascu, l-a somat să-și ia pașaportul și să se ducă la „frați“.

Niță, cu alura de Moș Crăciun, păr alb și geantă cafenie, se voia perceput ca suporter al credincioșilor. „Lucra“ la departamentul „14 Culte“:

- S-a hotărât. Nu ți se vor pune piedici. Poți pleca la frați.
- Ce s-a hotărât și despre ce frați vorbiți, domnule inspector?
- Frații tăi, de dincolo ...
- Aici sunt frații mei.
- Aici ai căzut în dizgrație. Trebuie să pleci. Nu-i nici o nenorocire, se mai întâmplă.
- Când am căzut, că eu n-am fost niciodată în grație?
- Asta este, ai reușit performanța. Eu doar îți transmit ce mi s-a dat. Mie-mi ești simpatic Alții însă te socot fanatic.
- Care alții?
- Nu pot să-ți spun.
- Voiam doar să le transmiteți că n-au nimerit-o.
- Cred că îți dai seama, aici nu e locul potrivit pentru ce vrei dumneata.
- Aici e locul meu, fie ce o fi.
- Ascultă-mă ce-ți spun: nu este o propunere rea. Ți se va elibera pașaportul și te poți duce unde vrei dumneata. Câți n-ar dori asta? Nu vreau să zic prea multe, dar, dacă n-aș fi bătrân, cred că și eu aș considera ...
- Deci, pașaport se poate și o amărâtă de viză de flotant aici, acasă, unde am serviciu, nu?
- Ce să-i faci, uneori e altfel.
- Voi sta fără autorizație.

- Într-o zi o să te ia sectoristul de guler și o să-ți pară rău că ai refuzat propunerea mea.
– Ce mi-o fi scris.

Refuzul de a pleca i-a mirat pe tovarăși. Don Aurel cel puțin, nu-și credea urechilor. El fusese convins că rebelul se va prinde de propunerea lui cu amândouă mâinile. „Nimeni nu dă cu piciorul într-un pașaport. E o avere în ziua de azi.“

- V-am spus.
– Nu știm ce să mai credem despre el. Dacă nu caută să plece, de ce nu stă în banca lui? De ce se agită?
– Așa-i slujba.
– E un exaltat, dar, dacă-i place aici ..., poate c-o să-i dăm și recunoașterea înapoi. Nu e un aventurier.
– Nu vi se pare curios cum gândește? Pe mine mă surprinde mereu cu felul cum pune ..., sper să nu regrete într-o zi.
– Ce să regrete?
– Am vrut să spun că ...
– De regretat or să regrete cei plecați, că cine-i mai bagă pe ei în seamă pe dincolo? N-au toți bafta lui Scharanschi ...

Cândva apostolul națiunilor se plânga de „strânsoare“, din două părți. Pe de o parte ar fi vrut să plece la Domnul, la repaus, dar îl durea sufletul, când se gândea la frații pe care urma să-i lase singuri.

David nu era nici el la loc mai larg: Afară lupte, înăuntru conflicte. Dacă ar fi fost de ales, nici n-ar fi știut ce să prefere. Capela, unde trebuia să fie refugiul lui, nu era nici pe departe o Betanie ...

Frații, deși puțini, erau învrăjbiți unii cu alții și mai toți cu el. Prezența lui acolo le-a cam încurcat ițele și închiudați au ajuns să se întrebe: Ce caută ăsta printre noi? Nu l-a vrut nimeni ... Vrea să ne șefească. Ce-și închipuie el, că nu ne descurcăm fără el? L-am adus, da, am greșit ..., n-am fost corecți, i-am spus că ne desființăm, dacă nu vine la noi ... Așa este, dar n-aveam altă cale.

Ne-am folosit de puțină „diplomație“, ca să nu ni-l bage „comunitatea“ pe gât pe ăla de la Cluj. Ce să faci? Suntem în comunism, nu în „mia de ani“. Acum pericolul a trecut și toată problema e doar el ...

În Adunarea din Bobești, ca peste tot, creștinii s-au împărțit în două tabere: Una care mergea drept în Rai și cealaltă care se îndrepta neabătută spre locuința morților. Așa se percepeau mutual.

Liderii facțiunilor beligerante, Stânjenică și Neagoe, vânaseră postul de pastor pentru ei înșiși și sosirea lui David le-a frânt visul. „Pentru asta trebuia să plătească“.

A plătit ..., muncind un an de zile fără nici o plată.

Casierul nici nu stătea de vorbă cu el. Îi transmitea doar prin Stânjenică: „N-avem de unde. Suntem la fundul sacului“. Ba nu, o dată l-a chemat la birou ..., nu, nu ca să-i dea vreun ban, ci ca să-i atragă atenția că mototolește bancnotele pe care le pune în „perș“. Observase întâmplător și „trebuie să respectăm...“.

David a strâns cureaua și și-a văzut de treabă. Ținea slujbe, vizita bolnavii, îi căuta pe cei căzuți pe cale, îi învăța cântări, înălța rugăciuni ...

Dar frații nu se lasă câștigați ușor. Când unul, când altul, îl luau în primire: „a fost o greșeală venirea ta aici ...

– Tot răul poate fi spre un bine, nu?

– N-ai nici un viitor. Suntem puțini ..., cei mai mulți au plecat.

Au presimțit naufragiul.

– Mă încred în Dumnezeu.

– Nu-i vina dumitale, este a lor, a celor ce te-au chemat. Te-au făcut să crezi că te vor susține. Ce fel de susținere? Ai început să-ți dai seama. Nu te mai lua după ei, vor să conducă pe alții și nu-s în stare să se conducă nici pe ei. Se folosesc de dumneata. Niște răzvrățiți, vor să scoată castanele din foc cu mâna dumitale. Și, după ce o să le scoți, o să vezi. Crezi că le-ai căzut cu troncu? Așteaptă puțin sau nu, mai bine, nu. Pleacă! Ești tânăr, nu-ți îngropa viitorul. Aici e cimitir.

– Dumneavoastră stați într-un cimitir?

– Ce știi dumneata? Du-te unde vezi cu doi ochi.

– N-am unde.

– Nouă ne pasă de dumneata, ai familie, dar biserica ne rupe inima. Ea e prioritatea. Te-am putea susține noi, cei de pe margine, dar nu ești omul potrivit. Cu stilul dumitale, ai fi mai

bun în altă parte ... la ..., acolo ai fi și mai bine plătit ...

– Unde aș fi bun?

– Nu vrem să te superi, dar ai fi ..., mai bun la circ. Am auzit că unii îți zic deja „circularul“.

– Nu mi-a zis nimeni în față.

– Dacă preferi să vorbim „deschis“, uite: Noi avem pe cineva ... A fost vorba să vină înaintea dumitale. Profesor, pregătit în Anglia, om serios.

– Și de ce n-a venit?

– Nevastă-sa. N-a fost de acord, că de era, n-ajungeam aici. Acum este. Doar dumneata mai stai în cale.

– Îmi pare rău pentru ce simțiți dumneavoastră, dar eu trebuie să fiu credincios chemării mele.

– Absolut, să fii credincios, da, dar nu aici. Cum ți-am spus, nu te potrivești cu noi.

– Simt că aici mi-e locul.

– Simți rău.

– Mi s-a proorocit să vin aici.

– Să nu-L amestecăm pe Dumnezeu în voia noastră.

– N-a fost visul meu să ajung aici.

– N-o să ai succes, dacă rămâi. De fapt, păguboasă meserie ți-ai ales. În vremuri ca ale noastre, omul se mai orientează, nu se face popă. În comunism te faci securist, activist, nu pastor. Știi cum s-a lansat fratele Daniel?

– Cel care proiectează podul?

– Da.

– Bănuiesc c-a studiat ...

– Poate și asta, dar la angajare le-a prezentat un portret al lui Lenin, făcut de el. „Leit“. Alte probe n-a mai dat. Vezi?

– Îl privește. Pentru mine esențial este să fiu găsit credincios în lucrul meu și la locul meu. Nu eu am hotărât ce să mă fac ...

Tatonarea a trecut. Berbecii și-au pierdut coarneau, așa că asediatorii au apelat la juncana lui Samson.

Într-o sâmbătă, când pastorii își pregătesc predicile, prezbiterul Neagoe, cu ton mieros și față onctuoasă, l-a invitat pe David la el:

– Vino că e ceva special ...

– Sunt onorat și nici nu mă gândesc să lipsesc.

Fusese convins că este invitat la masă. Acolo, însă, în loc de mâncare a dat peste o ceată de „sâmbătiști“ care de care mai plin de zel. Toți ca unul, pe diferite tonuri, i-au cerut același lucru: Fă-ți bagajele și du-te. Așa nu se mai poate.

David, tot cu gândul la mâncare, n-a înțeles imediat că-i vorba despre el. Credea că i se povestește vreun episod din trecutul zbuciumat al bisericii. La confuzia lui a contribuit mult și radioul. Dat la „maxim“, aparatul transmitea melodii de Maria Lătărețu. (Ca să nu-și dea seama vecinii că la Neagoe în casă se desfășoară activități „spirituale“).

Când, în sfârșit, a priceput „ce și cum“, ca să rămână în frăție și mai ales ca să nu le strice ziua, le-a promis că va pune situația „înaintea Domnului și, oricare va fi răspunsul, se va conforma“. Mare nădejde le-a dat dregătorilor de spărturi.

Mai mult nu. Pe când se gândea el la un mod în care să aducă problema înaintea Domnului, s-a luminat ca de fulger: Dacă acestui grup îi pasă așa de mult de biserică și de sufletele pierdute, de ce ascultă el cântece populare, în loc să plângă între „tindă și altar“. Dacă sunt oamenii Duhului Sfânt, de ce nu mijlocesc ei pentru săraci și nemântuiți? Și de ce mă amenință?

Unde e spiritul cântărețului care spunea că nu se va odihni până nu va găsi un loc pentru Dumnezeu?

Concluzia l-a ținut pe loc: Sunt „aleși“, dar nu chemați!

Pastorii din oraș țineau și ei mult la Adunarea din Bobești. O puneau pe ordinea de zi în ședințe. „Simțim durere pentru ei, sunt frații noștri. Nu-i putem lăsa. Din păcate David nu-i soluția. Ei sunt slabi și el e fără putere. Trebuie să renunțe.“

Având rezoluția întocmită, au năvălit asupra lui David. „Nu este voia Domnului ca tu să vii la această Adunare. În mod sigur, Domnul are ceva mai bun pentru tine. Roata se învârtește și poate revii. Acum nu e momentul. Înțelege! Dacă ar fi fost în planul Lui, autoritățile te-ar fi recunoscut ..., așa ..., ușa fiind închisă ..., uită-te după vreo fereastră ..., undeva. Știi cum

lucrează Dumnezeu. Mai sunt posturi prin țară“.

S-a clătinat. Aceștia erau îngerii Adunărilor și, dacă și ei, „văzătorii“, „văd“ așa ..., ce mai era de așteptat? De la cine?

Dezidenții, ce să mai zic? Cu pașapoartele în buzunare și cu un picior pe scara păsării de fier, nu vedeau în el decât un nesupus care „caută cearta cu lumânarea, un aventurier care, dacă ar dispărea, n-ar păgubi nimeni. Nu-i nici cal nici măgar“.

„Cireașa pe tort“ a pus-o însă Stânjenică, diaconul ales. La-nceput, un supporter înfocat al lui David, treptat, și-a retras și el susținerea: „Nu credeam c-o să meargă așa de greu. Toți m-au amenințat. Eu sunt vinovatul, nu tu. Ei știu că din cauza mea ești tu aici ... Cred că e mai bine să te retragi în Ardeal. Acolo o să-ți fie mai ușor. Pot să-ți pun o pilă, am un frate la Sibiu ... Aici trebuie să vină altcineva. Trebuie! E București și nu vine cine vrea. Să știi că-mi pare rău“.

Fără sprijinul lui Stânjenică, rebelului nu-i mai rămânea decât să-și împacheteze lucrurile. „Alea“ au fost aruncate. Anunțarea divorțului era o chestiune de ore.

Mă pregăteam din nou să zic „hop“. Mă hotărâsem chiar să-i spun lui Don Aurel: Vedeți, domnule maior, c-am avut dreptate?

V-am spus că se anihilează singuri ... Nu e nevoie de secu ...

Ramura de măslin

Nu mi-a fost scris să fiu profet ... Parcă înapoi cineva îmi tot stătea împotriva. Ori Cineva mare Care nu permitea nimănui să-I încurce planurile sau cineva care pur și simplu nu mă avea la inimă.

Pe strada numită „Dreaptă“, David a fost oprit de un bătrân cu un nume ciudat, Orășanu. David nici nu-l cunoștea, dar patriarhului nu i-a păsat de asta. L-a tras de o parte și, cu autoritate, i-a poruncit: „Ferește-te de acești farisei, nu-i asculta. Nu pleca de aici. Nu ei te-au adus aici, nu ei te scot de aici“.

– Se pare că nu sunt potrivit ...

– Cui i se pare?

– Tuturor.

– Ești foarte potrivit, din câte știu eu, ești.

– O să mă mai gândesc.

– Nu te mai gândi, vezi-ți de treabă. Și eu am pățimit din pricina lor ...

Gură de aer pentru David și o nouă izbitură între ochi pentru mine. A rămas asumându-și riscurile.

Dac-ar fi fost numai atât, dar la Bobești o mână nevăzută a preluat hăturile. După Orășanu, alții, din toate colțurile orașului, i-au dat același mesaj: Rămâneți. Aici vă este locul. Suntem cu dumneavoastră, frate!

Paiul care a frânt cocoșa cămilei a fost intervenția unui tânăr într-o ședință:

– Pastorul nostru nu-i nici nebun, nici farsor, așa cum tot aud. Cred că e timpul să ne venim în fire. Toți. Recunosc, eu însumi, când am auzit că fratele David va veni la noi, am crezut că-i o glumă. Dacă vine, mi-am zis, e nebun. Să mă ierte bunul Dumnezeu c-am gândit așa și să mă ierte și dumnealui.

Declarația a dat naștere la dezbateri înainte ca el să-și isprăvească tirada:

– Așa gândesc și eu.

– N-am terminat încă.

– Păi, termină, că mai au și alții de vorbit!

– În opinia mea, dânsul are o credință cât noi toți la un loc.

– De unde știi tu asta?

– N-am vrut să spun, dar dacă mă siliți ... Înainte de venirea fratelui la noi voiam să plec și eu. Am început să lipsesc de la slujbe și-mi căutam un loc în altă Adunare. N-am fost aici când l-ați ales. Și n-am fost prezent, fiindcă mă săturasem de predicile noastre, voiam altceva, ceva tainic, vizionar. M-am rugat să ne trimită Domnul un astfel de om. Drept răspuns El mi-a dat un vis în care l-am văzut pe fratele David rugându-se în tren. Cerea un cuvânt, pe care l-am auzit ... Când a ajuns la noi ne-a dat acel mesaj. Avea fior în el și mi-a aprins viziunea. Mi-a sfărâmat nepăsarea ce mi se cuibărise în suflet. Dacă dânsul n-are credință, atunci eu nu știu ce înseamnă credința.

– Asta așa e. Unul fără credință nu venea aici, nu. Eu unul nu veneam, nici să fi știut că mor de foame. La ce? Ca să lucrezi cu omul, ce-i mașină? O programezi? Aici ori ai pe cineva Sus, ori n-ai ce căuta.

Sosise momentul arătării cărților. Scânteile săreau ca dintr-o „forjă”. Nimeni nu se mai sfia de nimeni. Fiecare dorea să se facă auzit.

– Am cerut cuvântul.

– Liniște, să-l ascultăm pe fratele Stănescu. E om ...

– Așa. Mulțumesc. Ca bătrân al Adunării, eu am fost și pe „Aradului“, cred că mi se cuvine această cinste. Fratele David, să nu se supere că nu mă adresez direct dumnealui, dar, mă știți, eu nu umblu cu diplomația și, deși-s bătrân, eu n-am vise. Trăiesc cu picioarele pe pământ. Sunt așa cum trebuie să fie orice creștin, realist. La mine ce-i în gușe și-n căpușe. Dânsul, și aici cer să fiu iertat pentru ce am să zic, nu este vreun erudit, ca fratele de la „Odobescu“ și nu are cine știe ce talent oratoric. Nu-i vina lui și nu poți cere omului ce nu i-a fost dat. Nici Dumnezeu nu face asta. Poate vă întrebați, ce are? Ca oricare dintre noi, are și el părți bune. Crede. Riscă. Încearcă. Vrea să transmită curaj și nu putem spune că nu-i și acesta un merit. E mare, e mic? Voi decideți. Atât am avut de spus.

– Să-l ajute Bunul Dumnezeu să ridice biserica asta. E tânăr, are entuziasm, nouă ne place de el. Noi l-am vrut aici. Vă spunem acum ca să știți, noi două, eu și fiica mea, i-am dat ideea lui Stânjenică să-l cheme. Cu el o să ajungem departe.

– Stați surorilor, nu săriți așa departe. Ar fi prea mult să-i cerem lui ce ... și nici n-ar fi drept, n-o să reușească el ce n-a izbutit nimeni până astăzi și, vorba aia, aici au fost numai pastori unul și unul. Dumnealui poate-și găsește ceva mai pe potriva capacității. Până atunci poate să stea cu noi, nu se supără nimeni, mai învață câte ceva și dacă ..., într-o bună zi, ne anunță că pleacă, n-ai ce-i face, așa-i în viață. N-ar fi nici primul, nici ultimul care își dă seama că aici e totuși prea greu. Suntem o capitală doar. Cel de dinaintea lui n-a stat aici decât două săptămâni.

– Sprijiniți-l și o să vedem atunci, dacă reușește sau nu. A vorbi e ușor, dar, de pus umărul, câți pun? Eu una nu mă dau în lături.

– Zic s-o luăm de la capăt. Ștergem cu buretele tot ce a fost, punem și bisericii un nume nou, că acesta pe care-l avem e o greșală. Nume de cartier ...

– În provincie așa au toate bisericile, dar acolo, ce-i drept, sunt frumoase: Bujac, Fabric, Ioșia, Măgheran. Nici Bobești nu e chiar urât, dar, e drept, în ultima vreme cartierul nostru a devenit renumit pentru altceva. O Biserică are totuși nevoie de un nume potrivit.

– Numele lui ar fi cel mai potrivit, David, cred că-i și corect.

– Bine că nu-i punem David Bravu.

– Nu trebuie și bravul. David e destul. Cel din vechime a fost

mai brav ca Mihai. A fost un viteaz între viteji. Plus c-a fost și rege, și cântăreț. „Biserica David din Bobești“, sună spiritual, nu? Am băgat de seamă că lumea zice deja: Mă duc la David. Propun să-l supunem la vot. Așa se reușește oriunde. Am auzit că David a făcut treabă bună pe unde a fost.

– Eu am auzit exact invers, că n-a făcut deloc treabă pe unde a fost. De aia l-au și concediat. Mai mult, a încins spiritele. Am auzit că la asta e bun. Prin predici irită. Când am încercat să aflui mai multe detalii, mi s-a spus că nu-l mai vor înapoi în ruptul capului. Cât despre numele lui pentru biserică, este o ineptie. Nu vedeți că-l faceți idol? Mai bine ar pleca acum până nu-i prea târziu pentru toți.

– Dacă pleacă el și eu plec.

– Și noi ...

– Ei, și dacă plecați, ce?

– Te lăsăm pe dumneata cu nevasta dumitale că de când dați din coate. Vă luptați ca să puneți mâna pe amvon, de aia-i săpați pe toți pastorii. Nimeni nu-i bun pentru voi. Nimeni nu stă aici din cauza voastră. Nu vă temeți că vă bate Dumnezeu?

– Fără blesteme. Să nu uităm unde ne găsim.

– Lasă-i, frate, că așa au învățat. Eu n-am săpat pe nimeni și nu dau afară pe nimeni, cât despre condus ..., dac-am fi vrut ..., dar vorbește invidia din voi.

– Noi nu plecăm și nici David. Plecați voi și va fi liniște. Luați și amvonul cu voi!

David și-a pierdut răbdarea. S-a ridicat și a rostit un singur cuvânt: Plec ...

S-a așternut liniștea. Stupoare. Apoi un val de voci ... Nu, frate, nu pleci nicăieri. Aici e locul dumitale, nu te lua după niște mofturoși, din cauza lor, ați văzut ce-ați făcut?.

– Plec, dacă Biserica nu se va înviora. Plec dacă Duhul Sfânt nu ne va vizita. Plec dacă vom continua să vorbim cum am făcut-o astăzi. Plec dacă ne mai bârfim. Plecarea mea ar trebui să fie ultima dumneavoastră grijă.

Văzându-se ascultat le-a făcut și o propunere pe care o citise la Spurgeon: „Dați-mi șase luni și dacă mai e unul pentru plecarea mea, la revedere. Nu mai stau un minut. Mă duc direct la gară“. S-au învoit. „Șase luni trec repede“.

Tot el a câștigat și cu numele pentru biserică. Era biblic și-l

găsise prin ziare: Eben-Ezer. Așa se numea Biserica din Atlanta, unde a predicat Martin Luther King Jr.

Târâș-grăpiș, prima rundă i-a aparținut. A la Pirus, dar câștigată. Acest fapt i-a convins pe admiratorii Mariei Lătărețu că-i vremea să-și retragă „suportul“. „In corpore“ au plecat „să salveze“ altă biserică aflată pe tobogan. Castelele lor se năruiseră și șase luni au bălăcărit Adunarea în care au fost mântuiți și în care au slujit.

Ținta preferată, se-nțelege, a fost David, care: „S-a lăudat degeaba, nu va pleca în veci. E un comunist, frate. Centrează Adunarea în jurul persoanei lui. Vă faceți iluzii în privința lui. Nu-i cu nimic mai bun ca alții, poate mai rău“. Se străduiau din răzputeri să scufunde barca pe care o părăsiseră, dar „Eben-Ezer“ n-a trimis Îngerul în tabăra lor.

La capătul celor șase luni s-a auzit cântul turturicii. Dintr-odată în Adunare nimeni nu mai avea nimic de împărțit cu nimeni. Nimeni nu mai dezgropa morții, nimeni nu mai pleca.

Au început să se adune cu bucurie, să cânte cu veselie, să-și spună rugăciunile de parcă l-ar fi avut pe Dumnezeu în mijlocul lor.

S-a întâmplat și un lucru mai puțin obișnuit. Grupuri de credincioși și chiar de necredincioși au început să migreze spre capela săracilor. Ca la potopul lui Noe, erau atrași de

„corabie“.

Enoriașii cei vechi se frecau la ochi, se întrebau: Este ploaia târzie pentru care s-au rugat bătrânii sau ce? Nu știa nimeni, dar mișcare era. Dintr-odată locașul de adunare a devenit neîncăpător și atmosfera electrizantă.

Se povesteau întâmplări neobișnuite. Unii mărturiseau c-au fost vindecați în timpul rugăciunii, alții în timpul predicii, alții acasă. Mulți și-au aruncat medicamentele la gunoi. Tuturor li s-au schimbat convingerile vis-a-vis de credință: Este mai presus de cum ne-am imaginat-o, e dinamică.

În privința Domnului Isus, i-au dat dreptate apostolului: Este Același ieri, azi și în veci.

Lumea începuse să creadă chiar și în minuni. Din păcate n-am văzut nici una, dar nu m-aș mira să aflu că s-au întâmplat.

David, cuprins de spiritul de înnoire, căpătase alura unui mistic, dar nu numai el, toți. Mai ales tinerii.

Vizitatorii Adunării, creștini de prin diferite părți, erau mișcați de felul în care începea slujba ... Sala se umplea cam cu o oră înainte de începere. Nu se auzea nici un zgomot. Oamenii se rugau în gând. Așteptau ...

La „fix“, apărea David, care fără un cuvânt îngenunchea în fața amvonului. Audiența se ridică în picioare.

David le adresa câteva cuvinte și apoi începea să cânte un cântec. Un cântec de închinare: „Veniți creștini la rugăciune“ sau „Hai și-L lăudați pe Domnul sfânt“...

Când vocile se uneau, se pogora Duhul Sfânt. Tainic, ne lămurea ce drepturi avem prin Har. Apoi Harul Însuși Își începea lucrarea, erau zilele cerului pe pământ.

Eu eram tot „Saul între prooroci“, dar mă bucuram. Atmosfera era contagioasă și nu m-a lăsat neprins.

Într-o seară chiar am intrat de-a binelea în pielea regelui beniamit. Sosise ora de începere și David nu era prezent. Sala plină, curtea la fel, însă nimeni nu îndrăznea să se adreseze mulțimii. Până la urmă comitetul m-a desemnat pe mine să cuvânteț. Am urcat la amvon și de la primele vorbe am realizat că mi se puneau cuvinte în gură.

Oare de ce m-o fi ajutat Dumnezeu?

Uluiala

Vestea schimbării la față a Bobeștilor, pentru urechile lui Don Aurel, a fost lovitură de tun. I s-au scufundat corăbiile.

„De-ale bisericilor“, am căutat să-l consolez. „Așa e de când lumea. După sterpiciune urmează și nașteri“. N-a servit. A ripostat ca o mașină programată:

– Ce de-ale bisericilor?

– Astfel de grupuri se trezesc ...

Nu mă auzea. Se uita în gol. Căuta un vinovat ...

Când s-a mai calmat puțin, a început interogatoriul.

– Cum e posibil așa ceva, tovarășe Lae? Ce-ai păzit dumneata acolo? Ai dormit? Te-au plătit ăia? Spune. Te-au cumpărat? Vorbește. Ce-i adevărat din toate acestea? Nu ți-am spus noi să stai cu ochii în patru?

– Am stat.

– Trebuia să raportezi ce pun ei la cale. Imediat! Cum îi mai oprești acum? N-avem nevoie de un nou „Caransebeș“ și în București.

– Ziceați că nu vă interesează, dacă se roagă, dacă citesc ... Altceva n-au făcut. S-au rugat, s-a auzit, au fost și alții interesați ... Afluența de lume i-a surprins pe toți. Vă spun nu-i vina mea.

– Mai ai și curajul să vorbești?

– M-ați întrebat ...

– De ce n-ai vorbit când trebuia? De ce nu ne-ai prevenit că ei „pregătesc terenul“ pentru asta?

– S-a-ntâmpnat deodată, l-a surprins și pe pastor. A recunoscut că nu se aștepta la așa ceva...

– Vezi-ți de treabă! El știa ce urmărește. Fiecare pas a fost calculat.

– Habar n-avea.

– Fii, dom'le, serios.

– Sunt.

– Ce te face să crezi că n-avea habar?

– Lumea a făcut asta.

– Care lume?

– Oamenii de prin Adunări, nu cei din Bobești ... Nemulțumiții cu regimul, ca să nu zic cu dictatura, de prin alte locuri, au aflat că la Capelă totul este permis și au dat sfoară.

- Au dat mai mult.
- Eu nu știu de altceva ...
- Nu vom permite. Nu vom tolera ca o nulitate ca ăsta să-și propage bazaconiile lui. Ce s-ar întâmpla, dacă s-ar lua și alții după el? Îți dai seama?
- Aveți dreptate.
- Ce face, ce le promite, ce le dă? Zii!
- Nimic, și de promis ...
- O să aflăm noi. De aia suntem poliție, să aflăm. Deocamdată singurul lucru sigur este că-și bate joc de tine. Se joacă de-a șoarecele și pisica. Ai face bine să deschizi ochii. Află ce surse are, fiindcă, dacă le interzicem, se stinge totul.
- E trezire.
- Poate te trezești și dumneata. Nu va mai fi nimic. Nimic. Auzi la el, trezire.
- Nu e doar el acolo.
- Ce vorbești? Dar cine mai e?
- Alții ...
- Totdeauna unul e capul răutăților. „Alții“ dumitale sunt dominați de el. Se tem de el. De ce n-a fost nimic, până n-a venit el?
- Tinerii dau tonul. Ei cântă, ei misionează ...
- Tinerii!? Ce tineri, dom'le?
- Tinerii Adunării, chiar și copiii au liste de rugăciune ...
- Și cine i-a stârnit, poți să ne spui? Și unde au stat ăștia până-acum, știi? Ce i-a apucat deodată pe toți? Am auzit că s-a umplut casa de tineri? Ei ar trebui să meargă la discotecă, nu la biserică. Acum e timpul lor, ce le trebuie lor biserică?
- Se întâmplă un fenomen pe care nu-l poți controla. Apare și ..., să știți, apare destul de rar, e greu ..., stă puțin și se stinge. Singur.
- Sigur?
- Așa a fost peste tot, unde s-a ivit acest fenomen.
- Fenomen! Nu e nici un fenomen. E pacostea asta de rebel, care nu mai are astâmpăr ...
- Îi dați prea mult credit. E ce vă spun eu, un mic ..., în scurt timp se reintră în normal.
- Lasă-ne, dom'le, cu misticismele. E mâna acestui agitator. Noi l-am subestimat, i-am dat timp și, uite, a ajuns să ne ducă de nas. Un puști! Trebuie oprit.
- Se va opri, vă asigur. Nu durează mai mult de ...

- Nu mai durează deloc. Îl vom opri acum. E periculos. Un inconștient. Nu-și dă seama că se pune cu noi.
- Don ..., tovarășe maior, un incult vă face pe dumneavoastră să ..., dați-o încolo, nu-i decât un foc de paie. Se stinge cum s-a aprins. E un aiurit, nu-i în stare ...
- Nu cred nimic din ce spui despre el. De unde știi dumneata că-i aiurit? Văd că știe câteva limbi străine, deși zice că n-are școală.
- Rupe Don ..., scuzați, tovarășe maior, rupe. Nu știe nici una ca lumea. Să-l vedeți cum se bâlbâie, n-o știe nici pe aia maternă, darmite ..., cum v-am spus ..., rupe.
- Rupe, da, și rupe rău. Trebuie stopat. Auzi la el, vrea „mișcare“ în capitală. Ce, noi suntem morți? Aici nu mișcă nici FUSul fără să-l învârtim noi.
- Ce trebuie să fac eu?
- Vezi cine-i în spatele acestei agitații. Ce noi nu știm cum se fac astea?
- Vă promit că nu voi precupeți ...
- O să te vedem, deocamdată ne prindem și noi în joc.

Prinsul lor în joc a fost masarea unor piese „de calibru“ pe frontul de vest. Aveau destui „ași“ în mânecă ...

La loc de frunte era vestitul cântăreț Luțu. Absolvent de conservator și dispunător de timp liber. Provenea, ca și mine, dintr-o familie de protestanți, știa Scripturile și se dădea dezident. Se amesteca în toate grupările și era iubit de toți nemulțumiții. Așa și voia să fie perceput, campion al umilițiilor și obidițiilor. În realitate, Luțu semna statul de plată la „ai noștri“.

Nu știu de ce s-a prins el în „horă“, fiindcă pușcărie n-a făcut ... Să se fi predat de bună voie?

Don Aurel l-a detașat pe lângă David, care s-a bucurat de el ca de Moș Crăciun.

Se cunoșteau din copilărie.

„Mare talent“!

David căutase în mai multe rânduri, fără succes, să-l capteze ca dirijor sau solist și acum i se împlinea dorința: „Ca să vezi cum lucrează Dumnezeu. Când îmi luasem gândul de la el, Luțu mă caută!“.

Obsesia lui David de a recunoaște degetul lui Dumnezeu în orice lucru l-a făcut să lase din nou garda jos. Putea să-l întrebe măcar, de ce?

Nu-i trecea lui prin cap că „Pavaroti“ putea fi vocea tovarășilor. Și minunatul Luciano n-avea pentru David decât o singură arie: Relele vin de la cult.

– Nu înțeleg. Cum de la cult?

– Ți-au făcut numai rău, corect?

– Au făcut ce au putut.

– De ce n-ai și tu măcar o viză de flotant?

– Hotărârea tovarășilor. Ei se ocupă cu darea asta.

– Siiigur, tovarășii ... Ce simplu e să dai vina pe alții când te chinuie invidia!

De ce ești tu mereu hărțuit? Ce rău ai făcut? Te-ai întrebat dacă lor le pasă?

– Nu pot mai mult. Așa-mi spun.

– Dar pentru ei pot. Pentru beizadelele lor, pot. De ce nu-ți dau nici măcar amărâțul ăla de salariu. Ce vor, să cerșești? Țștia-s frați? N-au fost ei aleși să ne reprezinte?

– Au fost.

– Ei? Te-au reprezentat măcar o dată? Ți-au dat măcar un răspuns negativ?

– Păi numai asta-mi dau: Ne-ga-tiv.

– Te mint. Nici n-au discutat cazul tău, darmite să lupte pentru tine. Halal conducători! N-ar mai fi!

– Nu se știe dacă ce pare rău e chiar rău. Aparențele mai și înșeală.

– Lasă, nu mai face tu pe grozavul. Eu să fiu în locul tău nu le-aș mai da nici „bună ziua“. Dușmanii!

– Vorbești ca Tudor Vladimirescu sau poate ești în campanie?

– Orientează-te și tu. Uită-te la mine. Eu i-am părăsit, când mi-am dat seama că-s vitregi.

– Cum sunt, eu țin la ei, cred că aș fi în stare să mor pentru ei.

– E o prostie să gândești așa.

– Asta mi-e cultura. Nu este iubirea de frați evidența trecerii din moarte la viață?

– Dar pentru ei nu e? Doar pentru alții? Ne predică nouă apa și ei beau vinul.

– Aici e în joc veșnicia. Fiecare e liber să facă ce vrea. „Linia“ se trage mai încolo.

- Recunoaște măcar c-am dreptate.
- N-ai.
- Ce, nu-i adevărat că lor nu le pasă câtuși de puțin de tine? Nu-i adevărat că v-au lăsat pe drumuri? Nu-i adevărat că ei nu țin decât la un singur lucru?
- Ce lucru?
- Fotoliul lor.
- Nu e treaba mea să-i judec și nici s-aștept ceva de la ei.
- Nu vrei să vezi realitatea, nu vrei. E treaba ta. Eu mi-am făcut datoria. Te mai întreb un singur lucru: Cum stai cu „tovarășii“?
- Cu tovarășii? Cum să stai? Normal, adică prost. Ei mă urăsc și eu mă străduiesc din răspuțeri să nu le întorc favoarea. Vreau să nu-i urăsc, deși mi-e tare greu. Am impresia că „regula de aur“ funcționează și invers.
- Cum invers?
- Răul pe care ți-l face cineva, te cheamă să faci la fel ... Iubirea vrăjmașilor e testul vieții mele.
- Nu e normal să te ai rău cu ei. N-ai înțeles rolul lor.
- Pardon? Pentru mine, vis-a-vis de ei, e mai simplu decât cu frații. Deși trebuie să-i iubesc, sunt talpa iadului. Simt că-mi fierbe sângele când mă gândesc la ei și, reține, nu uit o clipă că trebuie să-i iubesc. Îmi închipui c-or fi necesari pentru ceva, dar din nou, când se amestecă în „teologie“ ... Nu știu cine i-a inventat, oricum acel om n-a avut în vedere binele nostru. Înțelegi dilema: Ei te sabotează cât pot și tu iubește-i ca pe tine însuși!
- Prin ei îți va veni ajutorul. Și nu-s sabotori, sunt oameni deosebiți. Tu crezi ce auzi despre ei?
- Cred că nici nu se spune destul. Ce am văzut cu ochii mei îmi ajunge.
- Sunt rău cunoscuți. Au niște inimi de aur. Fac mult bine. Nu mâncăm noi „sarea curții domnești“?
- O mâncăm, dar aici e vorba de o altă sare, aceea care sarează jertfa.
- Eu nu știu decât un singur fel de sare și aceea e sarea domnească.
- Întrebă-l pe Nichifor, c-o să te lămurească. Știu că vă cunoașteți. El nu numai că știe teologia sării, el chiar este o jertfă sărată.
- Bine, o să-l întreb, dar pân-atunci, te rog să nu mai confunzi „Securitatea“ cu „caghebeul“ sau cu miliția. Aia da, sunt brutali,

așa se cere.

– Mie nu trebuie să mi-i laude nimeni. Sunt atei. Binele pentru ei e „Stalinismul“.

– De unde știi tu ce au ei în inimă?

– Nu contează ce pretind ei că au. Faptele lor strigă atât de tare, că-mi țiuie urechile.

– În vremuri ca acestea „înțelepții“ ...

– Pe mine nu m-a acuzat nimeni de așa ceva.

– Lasă modestia.

– Pot să te întreb?

– Ce?

– De ce zici tu „prin ei îți va veni ajutorul“? Chiar crezi așa?

– Bineînțeles.

– Nu crezi că mai este și o altă cale?

– Nu văd.

– Atunci ascultă. Dacă nu-i altă cale, sincer, prefer să rămân un neajutorat toată viața. Mai bine mă duc în vreo peșteră. Colaborarea cu ei înseamnă falimentul credinței. Nu vreau nimic de la ei, decât să mă lase în pace sau, dacă încalc vreo lege, să mă aresteze. Dar șicanat nonstop? Cum numești tu asta preludiul ajutorului?

– N-ai înțeles.

– Știi c-or să plătească, dar e decizia lor.

– Ce o să li se întâmple?

– Risipirea. Așa scrie: Risipite vor fi popoarele cărora le place să se bată.

– Au și ei faliiții lor, dar mai marii sunt pentru pace.

– Nu împărtășesc. Bătaia-i norma la ei. Descurajarea, arma favorită. Distrug, nu lasă pe nimeni să se ridice. Așa au fost învățați, așa fac. Americanii trimit oameni pe lună, iar la noi, n-ai voie nici să-ți faci rugăciunea. Guvernării lu' ...

– N-ai răbdare ... și nu-mi vorbi mie de americani că tu nu-i cunoști cum îi cunosc eu. Eu am lucrat cu ei și-i știi. Stai și tu odată calm și socotește-te puțin. Care-s cei mai credincioși oameni de pe pământ, nu rușii?

– Habar n-am despre ce vorbești.

– Știi prea bine. Nu se zice că lumina vine de la „Răsărit“?

– La templu venea așa și era o altfel de lumină. Biblia zice că Slava vine ..., de la ruși ne-a venit urgența. Nu de la Stalin?

– Fii atent cum vorbești! Ne cunoaștem de o viață. Am să-ți fac

o confidență. Pot să am încredere?

– Ba bine că nu.

– Eu pe ei mă bizui mai mult ca pe frați.

– Pe ei? Tu?

– Da, eu pe ei. Le și predic. Și mă ascultă. Analizăm Biblia. Duminicile acolo le petrec, la ei. E mai interesant ca-n Adunare. Ți-o spun încă o dată, nu ne vor răul. Se prefac doar că ne persecută, să nu le sară ortodocșii în cap.

– Cred că nu mi-aș crede urechilor, de nu m-ar obliga ochii ...

– Ce te uimești așa, nu ți-a mai spus nimeni?

– Nimeni de calibrul tău.

– Gândește-te și mai stăm de vorbă.

– Cred că am epuizat capitolul ăsta. Despre altceva, oricând.

– Tu nu vrei să-ți fie și ție bine?

– Nu prin ei.

– Păi, dacă frații tăi nu mișcă un deget? Ceva trebuie să faci.

– Să mă milogesc la ei?

– Nu să te milogesti, deși nu ți-ar strica puțină smerenie.

– Cu smerenia sunt de acord, dar nu cred că Dumnezeu vrea să mă închin înaintea lor.

– El i-a ridicat.

– Tot El l-a ridicat și pe Nabucodonosor, și pe Cirus, și ..., pe vremea acestor „ridicați“, copiii Lui, credincioșii au fost aruncați la fiare, uneori în foc, alteori în pușcăria din „casa Cezarului“, dar s-a proșternut vreunul?

– Sunt alte vremuri.

- E același Dumnezeu.
- Dar, n-a zis chiar Pavel că s-a făcut grec cu grecii, iudeu cu iudeii?
- A zis, dar ți-l imaginezi tu pe Pavel prieten cu Secu? Nici mort.

L-a înfuriat tenorul. Nu-l credea „colaboraționist“, nici pe departe, doar confuz. Regreta că un om ca el făcea, fără să-și dea seama, jocul împuțerniciților:

- M-a dezamăgit artistul. Crunt. Eu îl cred genial, când colo el îmi laudă „brațul“ de fier al partidului. Dacă-l mai ascultam mult, ajungea să-mi spună că Secu este „Biserica subterană“ și el, Luțu, episcopul din catacombele Bucureștiului.
- Știe el ceva. Nu uita, e mai educat ca oricare dintre noi.
- Dacă este conștient de ce face, atunci e mai periculos ca ideologii partidului.
- Ei sunt polul răului?
- Absolut.
- Sunt niște intelectuali, unu și unu.
- Or fi, dar induc lumea în eroare.
- Când interesul cere, trebuie. Peste tot sunt și miniștri cu propaganda. Așa se face. Trebuie, altfel cum?
- Înțeleg, dar, un om ca tenorul ...
- Și el e om.
- Poate fi și altfel. Știi ce mă irită la indivizii care colaborează cu Secu?
- Sunt curios.
- Prezintă instituția ca pe o societate filantropică și o mai fac și „din convingere“, când ei știu mai bine ca oricine care-i realitatea.
- O fac pentru supraviețuire.
- Viață de câine înlănțuit. O fac, fiindcă le place să fie slugi. Mersi, decât așa viață, mai bine mort.
- Ușor de zis ...

Deviza lui David era simplă: Stai cât mai departe de Secu,

fiindcă Dumnezeuul tău este un Dumnezeu gelos.

Era în vogă pe atunci o veche deviză a puterii: „Dacă voi nu mă vreți, eu vă vreau“.

Cu cât David fugea mai tare de ei, și o făcea cât îl țineau călcâiele, cu atât țineau tovarășii să pună mâna pe el. De ce fuge? Înseamnă că are ceva de ascuns ..., trebuie să-l prindem. Nenumărați vânători de capete au fost mobilizați. Fiecare cu unealta și cu metoda lui.

Laici, pastori, chiar și șefi de culte se interesau de viața lui, căutând să-l devieze de la lucrul lui.

Într-o zi, l-a vizitat un pastor recunoscut ca om spiritual. Mai era și predicator de mâna întâi. O minune de om. Reușise chiar să fie prieten și cu tovarășii, fără ca el să facă nici cel mai mic rabat de la standardele propăvăduite cândva pe munte. Până la el nimeni n-a mai fost în stare de așa ceva.

În vizită, marele evanghelist venise în calitate de umilă de însoțitor al inspectorului cultelor. Ca ghid: „Dacă dâșii ne ajută să ne facem meseria, uneori îi mai ajutăm și noi pe dâșii. Aparținem doar aceluiași minister“.

Mulțumit de prezentare și stăpân pe sine, omul puterii, fără ceremonii și în numele legii, i-a cerut lui David lista cu membrii de partid botezați de el în anul respectiv.

S-a așternut liniștea.

Să fie o glumă? Patriotul cel minunat răsfoia o revistă și părea total absorbit de ea. David se aștepta ca acesta să intervină, să-l pună pe inspector la locul lui, dar diplomatul, visător și plictisit, i-a aruncat: „Eu am dat-o. E o lege nouă, trebuie să ne supunem, doar suntem cetățeni loiali, nu lucrăm cu ascunzișuri“.

– Tu ai dat-o?

– Când e lege, eu nu mă toclesc.

– Ești sigur c-ai dat-o?

– Nu va avea nimeni de suferit. Dâșul are sarcinile lui. În fond, venind aici îți face o favoare, te scutește de un drum.

Confuz și neconvins, David a pomenit un nume: Moraru ...

Simțind mirosul sângelui, inspectorul de la „Culte“ s-a apropiat mârâind:

– Moraru și mai cum?

– Gheorghe.

– Adresa?

– N-o știu.

- Dar ce știi?
- Nu știi cine este comunist și cine nu este. Nu facem discriminare aici și nu scrie pe fruntea nimănui.
- De unde știi atunci că „Morarul“ dumitale e comunist?
- A spus-o el. Când l-am întrebat cum „se împacă“ cele două, a zis că nu mai vrea să fie „membru“, fiindcă ateismul este incompatibil cu simțirea și cu gândirea lui.
- Și eu te întreb dacă acest Moraru este singurul membru de partid pe care l-ai convertit?
- Nu cred că el mai este membru din moment ce ..., cel puțin așa cred.
- Alții?
- Nnnnu.
- Noi trebuie să știm totuși ce s-a-ntâmpat, ce greșeli s-au făcut, fiindcă tovarășul Moraru, mă rog, „fratele“ Moraru, a fost mai întâi în rândurile noastre, unde a intrat din convingere. Așa-i la noi.
- Am înțeles.
- Acum, vii dumneata și spui că s-a sucit.
- Nu vin, dumneavoastră ...
- N-ai spus că și-a schimbat convingerile. De ce? L-ai întrebat?
- Nu. L-am întrebat doar dacă vrea să-L urmeze pe Domnul Isus ... și, nici nu m-a lăsat să-mi sfârșesc bine întrebarea, că mi-a replicat: „din toată inima, până la moarte“.
- Trebuie să mai ai și alte întrebări ...
- O să fiu mai „organizat“ pe viitor.
- O să mai vorbim despre asta.
- Sper să nu.

A doua zi, minunatul pastor l-a sunat pe David. Era nemulțumit de felul cum a decurs întvederea cu inspectorul. Cu tonul unui om de stat, i-a reproșat:

- Ce ai făcut, măi băiatule?
- Ce am făcut?
- Ai fost un fraier. Nu trebuia să le dai nimic.
- Păi nu m-ai îndemnat chiar tu?
- Ești slab tinere, n-ai înțeles gluma. Eu n-am dat nici o listă. Ce,

e numai cum vor ei? Unde scrie că trebuie să le dăm lor nume?

Cu oameni ca tine, nu facem noi revoluție în România, ține

minte. Ai dezamăgit și Ambasada Americană.

– Ce treabă are ea cu mine?

– Așteaptă mai mult de la noi.

– Și pe ei îi preocupă cazul Moraru?

– Foarte mult.

– Mă rog.

– Nu cred că Moraru o să mai vină la Adunare, dacă află și el că

l-ai trădat.

– O să-i spun că n-am înțeles gluma ta.

– Hai mă, du-te ...

Păcate pe tarabă

Tentativele lui Don Aurel de a face din David un Pancho Villa s-au soldat cu fiasco. Se consola totuși:

- Nu i-am dibuit încă punctul slab.
 - Poate că n-are.
 - Orice om are unul, chiar și Ahile și Pancho Villa.
 - Cine e Pancho?
 - Un revoluționar mexican extraordinar. A atacat, cu oamenii lui, America.
 - A atacat America? Săracu'! Și ce a pățit?
 - Nimic, era mai tare ca americanii.
 - Mai tare? Incredibil.
 - Ca să scape de el, americanii i-au dat bani.
 - Și asta a fost tot?
 - Da. A luat banii, a renunțat la luptă și ... l-au împușcat vechii lui camarazi.
 - De ce tocmai ei?
 - S-au simțit trădați, când l-au văzut în Cadillac, la cravată, cămașă albă ..., trebuia să prevadă.
 - Sperati să se prăbușească așa și David?
 - Vom vedea. Până vine specialistul nostru, dumneata ții și mai aproape.
 - Lăsați pe mine.
- Aș fi făcut-o și pe cont propriu. Discuțiile cu David îmi deveniseră un ritual necesar. Parcă trecea și timpul mai ușor.
- David, ce crezi tu că se-ntâmplă aici?
 - Adică?
 - Mie îmi place, e apa caldă, sunt și alții ca mine, dar sunt și destui care te critică.
 - Fii concret!
 - Zic că numai ce e ușor se ridică în aer. Că-i un foc de paie, că urmărești să ...
 - Stai că pierd firul. Să-ncepem cu focul de paie ...
 - Nu e foc?
 - Focul de paie? Este foc, chiar și focul străin e foc.
 - Acum stai tu. Mereu am vrut să te întreb ce e focul străin? Arde sau nu arde? Dacă nu arde, nu e foc, iar, dacă arde, de ce e numit „străin“?

- Arde, dar este numit „străin“ ca să sublinieze o formă de evlavie, „Made in România“, adică fabricată de om, nu aprinsă de Dumnezeu.
- Credeam că este focul din cădelniță.
- În cădelniță trebuie să fie foc, dar nu unul aprins de om. Este acceptat doar focul care cade de Sus pe jertfa adusă de om. Focul acesta ieșit de la Dumnezeu este sacru. El trebuie colectat și apoi întreținut de om. Tu crezi că eu am aprins focul aici?
- Nu.
- Focul, în noua economie, este purtat în inimă, mistuie măruntaiele, vrea să iasă afară. Este aprins tot de Dumnezeu, dar în suflet. Și El îl aprinde doar atunci când ne oferim pe noi ca „arderii de tot“ sau când ne consacram Lui ca jertfe vii. Dacă „focul“ din noi este aprins de goana noastră după bani, după slava deșartă sau de duhul de ceartă, suntem sub sabia lui Damocles, chiar dacă ne numim Martin Luther.
- Înseamnă că pe lume e mai mult foc din asta, străin.
- Aparent.
- Se vorbește despre tine că vrei să introduci și dansul în biserică și ...
- Am mai introdus ceva?
- Păi rugăciunea pentru bolnavi.
- A fost introdusă de mult. Încă din zorii Bisericii.
- Și cântecele moderne, tot de atunci?
- Mesajul lor e și mai vechi: Psalmi. Cât despre dans ...
- Știu că nu asta cauți, dar lumea vorbește și așa vreau să știu care va fi următorul pas? Toți știu că tu ești cel ce dă tonul.
- Și tu vrei să mă aperi, nu?
- Ce n-ai și tu nevoie?
- Sunt apărat ... Vom vedea ce va fi, deocamdată nu se întâmplă mare lucru.
- Unii te invidiază și pentru asta.
- Trebuie să fie chiar disperați.
- Nu te pot „înghiți“, zic: „Lui David prea îi merge bine“.
- N-am nici măcar act de identitate. Trăiesc ca-n vremea fiarei
- ...
- Cum adică?
- În sensul că nu pot cumpăra nimic ..., n-am „număr“.
- Ce număr?
- Glumeam, mă refeream la buletin, nu la 666.

- Fără „666“ pe frunte nu se va cumpăra nimic ...
- Stânjenică-mi cumpără de mâncare. Știi asta? Săptămânal.
- Bine ..., dar ...
- „Tovarășii“ sunt tot timpul pe urmele mele. Îmi schimbă mereu „simbria“: Ba îmi interzic accesul în oraș, ba mă anunță că am domiciliu forțat. Acum vii tu și-mi spui că sunt invidiat.
- Frații sunt supărați de altceva.
- Ce am mai făcut sau ce n-am făcut? La noi asta se taxează: „de ce nu m-a ajutat și pe mine ca pe ceilalți“? De ce nu m-a băgat în seamă? De ce este numai pentru unii mumă ...
- Te acuză că faci vindecări, alții zic că nu faci, doar pretinzi.
- Nu pretind nimic, Doamne, iartă-mă. Și de făcut, Dumnezeu face. În orice caz, n-ar fi nici o infamie, dacă aș face și eu. Ar fi cât se poate de normal. Cei ce cred vindecă și se vindecă. E biblic.
- Crezi că cei ce te critică nu știu Biblia?
- Din păcate asta o cred.
- Ești sigur?
- Dacă ar ști Scriptura n-ar tăgădui puterea. Pe mine pot să mă conteste cât vor.
- Nu crezi că invidia față de tine s-a născut odată cu „tulburarea apei“?
- Tot nu-mi vine să cred că poate cineva să mă invidieze.
- Eu cred.
- În fond, e treaba lor, n-am ce face. Doar n-o să mă supăr.
- Poți.
- Da, dar n-ajută. Într-o zi m-a supărat cineva și ca orice bun

creștin am alergat la Domnul Isus. Primele mele vorbe au fost: Doamne m-au răstignit pe nedrept. Când am auzit ce-am spus, mi s-a făcut rușine, mă plângeam de „răstignirea“ mea, cui?

– Dacă pui așa problema nimeni nu mai are dreptul să se supere.

– Suntem liberi să alegem.

– Zic să lăsăm asta.

– Mai ai și altceva pe suflet?

– Asta a fost numai introducerea.

– Care-i cuprinsul?

– Voiam să știu dacă tu crezi că aici se împlinește proorocia vecinei tale sau mai e ceva?

– Este așa cum a fost rânduit, așa cum mi s-a spus prin Năvenca, dar, ai dreptate, mai e ceva.

– Am fost convins. Nu puteau fi doar vorbele bătrânei.

– Nu, mai sunt și păcatele mele.

– Ce-i cu ele?

– Le-am pus „de vânzare“.

– Ai avut așa de multe?

– Nici eu nu credeam. Dacă le-aș fi pus în fața lumii, „s-ar fi scârbit“.

– De păcatele tale?

– De ale mele. Inițial, când m-am întors la Dumnezeu, am crezut c-am scăpat de toate.

– Și nu-i așa?

– Nu chiar. Am fost nevoit să „vând“ fiecare păcat din inventar.

Unul câte unul ...

– Tu nu știi ce să mai născocești.

– Nu-i chiar o noutate.

– Și cine cumpără păcate?

– El. Ți-amintești de vremea „tinereții“ gândacului de Colorado la noi?

– Vag.

– Eu nici atâta. Știu, însă de la mama, că, dacă prindeai vreunul și-l duceai la primărie, luai bani pe el.

Așa a fost cu păcatele mele. Le-am dus înaintea Lui și le-a achiziționat.

– Să nu-mi spui că ți-a dat ceva pe ele.

– M-am mirat că a fost interesat. Când îi propuneam alte lucruri nu se arăta entuziasmat, dar acum a intervenit prompt, de parcă i-aș fi oferit pietre prețioase.

– De unde știi că le-a cumpărat?

-
- Mi-a răspuns la cereri sau, cum bine zici, mi-a dat ceva pe ele.
- Poți să fii puțin mai explicit, pentru un ageamiu în bucătăria pastorală?
- Cu bucurie: păcatele noastre, culmea, sunt averea noastră și au căutare. Sunt un fantastic potențial.
- Crezi că El le folosește la ceva?
- Tot ce știu este c-ar fi o pierdere ireparabilă să intrăm cu păcatele în mormânt, când putem să le convertim în lichidități.
- Nu cumva ești și tu vreun prooroc și noi nu știm?
- Nici vorbă. N-am stofă. N-am nici dorință, deși ar trebui să am. Este foarte greu.
- Ce-i așa de greu? Mânuiеști vorbe și atât.
- Mă faci să râd. „Mânuiеști vorbe“ ..., dar te-ai gândit vreodată ce fel de vorbe mânuiеști?
- Nu contează. Ca orice poștaș ...
- Da? Poți tu să spui cuiva: rânduiește-ți casa că mâine vei muri, poți? Sau că poimâine îți va muri copilul, poți?
- De ce nu, dacă-i așa?
- Eu găsesc slujba asta foarte grea. Proorocul, însă, trebuie s-o facă, altfel e pierdut. Ți-amintești de Iona?
- Cel cu peștele, ce-i cu el?
- A refuzat să asculte.
- Și pe urmă l-a înghițit peștele, nu?
- Exact. Știa care-s consecințele neascultării și ...
- A scăpat totuși.
- I s-a mai dat o șansă, dar, de nu se smerea acolo, nu mai citeam despre el.
- Nu-i cumva o fabulă?
- Fabulă? Omul a fost citat de Domnul Isus. Ce vrei mai mult?

Față în față

Dintre toate activitățile prestate de Secu, racolarea de acoliți era „specialitatea casei“. Maeștrii. Aveau și condiții. Când ești la putere, victoriile în cancelarii curg val.

Nici la casele mai mari n-a fost altfel. Împăratul Bonaparte l-a întrebat odată pe ministrul Talleyrand: „Care vă este cheia succesului în tratative“? Răspunsul demnitarului a fost scurt: „Sabia dumneavoastră, sire“.

Cât timp spada majestății corsicane câștiga războaiele, ministrul nu întâmpina dificultăți în negocieri. Lege.

Comuniștii, e drept, n-au câștigat ei chiar războaie, dar „alegeri“ au. Destul. În urma numărării voturilor, nimeni nu crâcnea în fața lor pe plaiurile dunărene. Era suficient ca „brațul executiv al pecereului“ să se îndrepte spre cineva că patriotismul dormant se și trezea.

Cei chemați se mirau că n-a pornit de la ei inițiativa: „Cuceririle revoluționare trebuie apărate“. Nu mai încăpea vorbă.

Ba, ca să recupereze timpul pierdut, aleșii nici nu se mai uitau înapoi. Lăsau sat, lăsau oraș și pe tata Zebedei cu plasele necârpite și se porneau după noii garibalzi.

Când i-a venit rândul să fie chemat, David n-a voit să lase pe nimeni, nici să urmeze pe cineva. N-avea inimă să lase mrejele sau părinții și nu-i plăcea să fie remorca nimănui.

Taleyranzii s-au frecat la ochi: „Îi lipsește gena patriotă sau ce?“

– E cumva un „caz medical?“

– Așa credem, dar avem noi leac, nu reprezentăm noi legea?

– Ce leac?

– Frica.

Poporul nostru avea o memorie de elefant. Știa de frică. Îi aprecia efectele. N-o iubea, dar meritele erau merite. N-au pus-o străbunii noștri paznic la pădure? Și nu au reușit? N-avem noi cele mai frumoase păduri din lume?

A fost adusă ca mediator în discuțiile cu rebelul:

– Domnu' David, înțelege. Știi prea multe și avem nevoie de un om ca dumneata.

– Ce ar trebui să fac?

- Să stai de vorbă cu noi.
- Stau, am zis eu că nu stau?
- Nu aici, aici te compromiți. N-ai dumneata nevoie de așa ceva. Ne întâlnim în alte locuri, prin parcuri, să zicem Cișmigiu. Te chemăm noi, telefonic. Îți dăm o parolă, un nume pe care nu-l vei ști decât dumneata. Ce zici de „Simion“? Nu trebuie să-l știe nici soția dumitale, nici nimeni. Ai înțeles?
- Eu nu pot să țin secrete.
- Te ajutăm.
- Nu pot.
- Ce nu poți este să ne scapi. Asta nu se poate, în rest, totul se poate.
- Eu nu sunt împotriva dumneavoastră.
- N-avem nevoie de neutri în sistemul nostru și dumneata nu ești Elveția.
- Eu mă rog zilnic pentru scumpa noastră patrie.
- Lasă, lasă, că știm noi ce fel de patriot ești. Hai, gata, ajunge. Dă declarația!
- Ce declarație?
- Declară ce-ți dictăm noi ..., să se încheie odată povestea asta cu haiducia dumitale, dacă vrei să mai rămâi în capitală, altfel zbori cât se zice pește.
- Regret, nu pot.
- O să poți.
- Nuuuu!
- Scrie și ai să vezi.
- Arestați-mă!
- De ce să te arestăm?
- Pentru refuz. Nu colaborez cu dumneavoastră.
- Dumneata ești sănătos la cap? Ai copii ... Nu te-am chemat aici ca să te arestăm, noi vorbim omeneste, nu comitem ilegalități, nu-ți cerem nimic împotriva conștiinței, dar legea e lege. Și pentru noi și pentru voi. Vezi ce scrie aici? E negru pe alb.
- Da, Legea cultelor.
- Toți ai dumitale o respectă. Cei mari ..., profesorii tăi ..., teologii ... au înțeles. Ești cu noi, ești cu Dumnezeu. Știi ce scrie la Romani, capitolul 13?
- Știu.
- Ia să vedem.
- Despre stăpânirile cele mai înalte.

- Adică despre noi. Noi suntem stăpânirile înalte. Dumnezeu e cu noi.
- Respect ..., dar nu pot fi informator.
- Vrei să calci legea, cu bună știință?
- Regret că s-a ajuns aici.
- Calci Biblia?
- „Romani 13“ ..., îl înțeleg diferit ...
- Ce va zice cultul dumitale? N-ar fi mai bine să te consulți întâi cu superiorii și apoi să iei decizia?
- Nu.
- Măcar cu seniorii?
- Nu-nțeleg.
- Rudele dumitale.
- Aha. N-au ei treabă.
- Noi ne-am înțeles bine cu ei.
- Și eu mă-nțeleg bine cu ei.
- Deci ești hotărât să dai în scris?
- Ce să dau?
- Ce ai zis. Nouă ne trebuie declarația, ori într-un fel ori în altul. Scrie, subsemnatul, numele, prenumele, data, locul ..., prin prezenta, declar că voi încălca legea țării și Biblia, data și semnătura, ai scris?
- N-am zis așa, dar dau.
- Te-ai gândit la ce vor zice enoriașii dumitale, când vor afla?
- Îi privește.
- Deci te dezici și de ei?
- Dacă n-am altă alegere.
- Nu este altă cale. Ori ești cu noi, ori ești împotriva noastră. N-a zis și Domnul Cristos așa? Drum de mijloc nu-i.

A pus tocul pe hârtie și a scris: Refuz să lucrez pentru dumneavoastră. Sunt conștient de actul meu și îmi asum toate consecințele ce decurg din el.

După iscălitură, l-au lăsat să plece. Se isprăvisc prima rundă. Dar o bătălie nu înseamnă un război și David, fără impresar, n-avea cum să le refuze revanșa.

Nici nu s-a stins bine ecoul gongului că tovarășii au și preluat

inițiativa. Cu autoritate.

Pleca David în concediu, plecau și dâșșii. Se întorcea David îl întâmpinau și dâșșii. Îl treceau pe la sediu. Trebuiau „clarificate“ unele aspecte ce nu sufereau amânare.

Acolo îl lăsa „uitat“ în vreun birou.

Ca din întâmplare, înainte de miezul nopții apărea paznicul sau ofițerul de serviciu, „nevinovat“ ..., văzuse lumină și a venit s-o stingă. Intrigat că găsește un om în oficiu îl lua pe David la întrebări:

– Ce faci aici?

– Am fost adus.

– De cine?

– Nu știu, un domn ...

– Poți să-l descrii?

– Da.

– Nu-mi dau seama cine poate fi. O fi vreunul nou ... Știi de ce te-a adus, ce-ai făcut?

– Aștept să mi se spună.

– Te-o fi confundat. Dinspre partea mea ești liber ...

– Mulțumesc, noapte bună.

A doua zi, înapoi: „Aseară s-a comis o eroare. Tovarășul care te-a invitat pentru o declarație despre un enoriaș care a făcut cerere de muncă în Siria ... a fost trimis într-o misiune urgentă, s-au furat niște arme de la o unitate militară ... N-a mai avut timp ..., ne cerem mii de scuze“.

Hărțuială. Lui David îi era clar că este implicat fără voie într-un război al nervilor, dar s-a hotărât să nu cedeze. „De ce să nu cedeze ei, ce dacă-s mulți?“

Era oprit pe stradă, urcat în mașini ..., amenințat. I se confisca ce avea la el. Îi perchiziționau casa.

În adunare au mărit numărul umbrelor ... Unii rânjeau la el tot timpul cât ținea slujba, doar o uita versetele ..., pe când alții îi arătau cea mai mare dragoste, după slujbă: „Vai ce grozav sunteți ...“

Până și vecinii i-au fost „înregimentați“. Unii pe post de „prieteni“, alții de observatori federali.

Scriși pe pământ

Peste vrerea lui David, Don Aurel l-a însărcinat pe președintele cultului să se apropie de rebel: „Trebuie îndreptat. E tânăr. Are familie. Mai târziu o să ne mulțumească“.

Dregătorul s-a mirat de omenia autorităților. Pentru el, David era trecut la „irecuperabili“ de mult ..., nu l-ar fi deranjat nici dacă autoritățile ar fi fost mai aspre cu cei ca David. Neavând opțiuni, stâlpul credinței balcanice s-a executat. S-a dus după el ca beduinul după oaia pierdută.

– Vin la dumneata cu gânduri de pace. Știi, ca păstor de păstori, ai răspundere. Dumneata ca să mă fac înțeleș ești oaia mea, chiar dacă pentru alții ești păstor.

– E plăcut să auzi că-i pasă cuiva.

– Da, da. Aș vrea mai întâi să-ți cer o favoare, dacă nu te superi.

– Pentru dumneavoastră ...

– Aș vrea să fac niscai cumpărături. Dumneata cunoști mai bine orașul. Eu nu prea ies.

– Ce doriți să cumpărați.

– Haine. Tot felul de haine. Nu știu dacă ți-a spus cineva, dar am decis să-mi refac viața.

– N-am auzit.

– Nu pot singur. De când a plecat Ligia, nu mai sunt eu. Nu pot dormi. Nu știu de ce mi-a luat-o Dumnezeu. Am fost împreună din '40. O viață de om.

– E greu.

– Și niște piese pentru „Renault 16“.

– „Adam“ și Gara de Est. Luăm „troleul“?

– Nu, mergem pe jos. Avem timp.

Șeful, în bună dispoziție, i-a vorbit „de la inimă“:

– Te văd băiat bun.

– Ne silim.

– Frate, am să-ți dau un sfat. Ești încă tânăr și poți primi: Fii mai maleabil în discuțiile cu autoritățile. E spre binele dumitale. Nu te compromiți, dacă stai de vorbă. Dacă Dumnezeu îi îngăduie, cine suntem noi să luptăm contra lor? Nu-i asta treaba noastră. Nu știm de ce i-a ridicat sau câtă vreme îi susține. E treaba Lui. Nouă nu ni se poruncește decât să fim supuși.

- Înțeleg ce ziceți.
- Nu eu, Scriptura zice. Romani 13, nu-i așa? Cum ai învățat la Seminar?
- Fiecare interpretăm ...
- Aici nu-i nevoie de exegeză, e clar.
- Dar și supunerea, n-are și ea niște limite? Cât de supuși trebuie să fim?
- Mai ne facem c-ascultăm, mai facem și ce știm noi, dar nu ne punem cu ei, nu-i provocăm.
- Cine-i provoacă? Ce, îi caută cineva? Ei vin spre mine ..., bombați, de parcă aș fi prădat trenul “Londra– Glasgow“.
- Așa le e meseria ...
- Eu vreau să rămân civilizată în relațiile cu ei, dar nu-i interesează. Ei mă vor informator și nimic altceva. Îmi cer să-mi trădez frații ..., normal că-s sălbatic. Am devenit alergic.
- Nu, nu, n-ai înțeles. Nu e vorba decât despre străini.
- Ce-i cu ei?
- E lege și pentru ei: Cine sunt, de unde vin, ce caută ... Legea ...
- Stupidă.
- Nu vorbi așa.
- Străinii sunt frați, vin la Biserică, se roagă, cântă ... Trebuie turnați doar fiindcă nu-s români?
- Sunt și oameni răi, frate, chiar spioni.
- Au și ce spiona la noi ... Oricum, eu nu pot sta de vorbă cu un om și apoi să mă duc să-l torn la Secu. Uneori mă mai ia gura pe dinainte, dar e altceva să-i spui la poliție. Nu am ce le spune lor. Chiar dacă aș fi vorbit cu cineva despre creșterea viermilor de mătase în România, tot nu le-aș spune lor.
- Și dacă-ți dai seama că sunt dușmani?
- Anunț poliția.
- Atunci de ce ți-e așa de greu să le promiți tovarășilor că le dai o mică notă? Scapi de urmărire.
- Le voi da dacă va fi cazul, dar până acum n-am descoperit nici o rețea de răufăcători.
- Poți să vorbești și de bine.
- Nu cred că mi-ar pica mâinile, dac-aș scrie pentru Secu o mică notă, dar simt că ei n-au nevoie de informații de la mine. Nu asta caută. E un pretext.
- Ce-i un pretext?
- Legea. Au făcut-o special.

- Ce vrei să zici?
- „Legea cultelor“, vor să ne desprindă de Evanghelie cu ea.
- Nu. Tu auzi ce spui? Fii om serios!
- Așa cred eu.
- N-am mai auzit pe nimeni spunând asta.
- Eu așa o văd. Se poate sluji la doi stăpâni? Spuneți. Nu credeți că ne mănâncă lupul?
- Frate dragă, uite cum văd eu: trebuie să fim înțelepți. De pildă eu: Am lucrat cu înțelepciune. Cu comuniștii nu-i destul să fii inteligent. Ai nevoie și de călăuzirea Duhului.
- Duhul îmi spune să îi dau pe mâna satanei, că altfel mă dau ei.
- Nu, nu, nu așa. Trebuie să înțelegi că ei au puterea și o vor avea multă vreme, dacă nu pentru totdeauna. Nu trebuie să visăm că va fi vreodată altfel. Nu mai apucăm noi alte vremuri, poate copiii noștri.
- Poate apucăm.
- Ai văzut vreun guvern comunist să cadă? Nu. De 60 de ani, ei numai câștigă. E veacul lor.
- Eh, cu Reagan și cu papa Giovanni Paolo, nu mai e ca 'nainte. Plus criza economică ...
- E mișcarea muncitorilor și nu poate fi oprită. Sunt mulți și vor comunism.
- Eu cunosc și din ceilalți.
- Toată lumea o să vrea . Cu toată opoziția americanilor. Ce Reagan e mai tare ca Hitler?
- Nu știu ce a fost în capul lui Hitler.
- Să-i bată pe ruși. Asta a vrut. Să câștige dreapta și să piară cei de la stânga.
- Parc-am mai citit noi asta undeva.
- Și a reușit? Ruina Germaniei.
- Nu sosise momentul.
- Comuniștii sunt de la Dumnezeu, ca toate autoritățile.
- Eu mă las pe mâna Duhului, cum simt călăuzirea Lui, așa fac.
- Nu, frate, duhurile proorocilor sunt supuse proorocilor.
- Chiar nu înțeleg versetul ăsta.
- Trebuie să folosești și duhul și mintea. Nu era chiar și apostolul Pavel prieten cu „mai marii Asiei“, care erau păgâni. Își folosea și el mintea ca să scape de primejdii.
- Și cu toată prietenia lor a înfundat mai toate pușcăriile Asiei.
- Frate, eu sunt de 50 de ani pastor. Din aceștia vreo 45 am fost

în organele de conducere și, slavă Domnului, n-am știut ce-i persecuția.

– Cum ați reușit?

– M-am purtat cu înțelepciune. Am folosit diplomația. I-am respectat și m-au respectat.

– Au și ei „faliții“ lor.

– Nu, frate, am rămas om, așa să știi. Dacă auzi vreodată că m-am vândut sau că mi-am călcat pe conștiință, să nu crezi.

– Vă mulțumesc, dar eu nu voi executa decât hotărârile Bisericii din Bobești.

– Dumneata ești șeful acolo. Îi consulți de formă, dar faci ce crezi dumneata și ei te urmează, nu ești tu pastorul lor? Și nu uita, comuniștii sunt lăsați de Dumnezeu.

– I-aș lăsa și eu.

– Bine a zis tizul tău că „Leii tineri duc lipsă și le-e foame ...“ Și eu am gândit așa la tinerețe, dar socoteala de acasă e una și cea din târg, alta. Viața m-a învățat o altă lecție ... Eu am prins și vremea legionarilor, a lui Antonescu ...

– N-a fost picnic nici atunci, îmi imaginez.

– Aia au fost răi, frate, numai omoruri. Dar am scăpat.

– O să scăpăm și de ăștia.

– Nu ...

Președintelui îi plăcea istoria. A și scris o „Istorie a cultului“. Reușită. O carte despre eroii credinței noastre, pionierii și câțiva contemporani care au găsit secretul. Pe sine nici nu s-a pomenit. Nu voia să intre în istorie, dar ținea să se știe că ține la păstori, iubește cultul și este de neclintit în negocierile cu autoritățile. Gibraltar.

Gurile rele spuneau că alta era istoria adevărată. A început păstoria când avea 25 de ani și doar doi de Seminar. A avut un debut promițător și asta i-a făcut pe mulți să creadă că în popor s-a ridicat un viteaz.

Dar nici inamicul nu doarme.

În plină ascensiune, pastorul-speranță a fost recrutat și a rămas în solda tovarășilor, „viețaș“. Trecerea în tabăra „învingătoare“ s-a petrecut în ziua când a fost chemat la miliție „cu valiza“.

S-a pierdut. Frica de persecuție l-a paralizat.

Mai târziu, a susținut că doar a mimat groaza: „M-am purtat ca David la filistenii: Am făcut pe nebunul, ca să scap.“

Văzându-l incoerent, tovarășii l-au trimis acasă, „să vă liniștiți puțin“. S-a dus, dar bucuria nu i-a fost lungă. Cu flerul caracteristic profesiei, securitiștii și-au dat seama că omul are „potențial“ și l-au rechemat. Jocul se isprăvise, începea „viața“. În democrația de tip sovietic, oricine se putea ridica pe treptele cele mai înalte în baza unui singur criteriu, competența. În „geanta“ fiecărui slujitor spiritual se găsea și un baston de „mareșal“ cultic.

Noii ierarhi n-au fost zgârciți cu el. Pe lângă toiagul cârmuirii, i-au dat „scaunul lui Moise“, o casă pastorală tip „Milo“ și, visul tuturor românilor, un pașaport de serviciu.

Nu i-au cerut în schimb decât să evedențieze realizările partidului comunist și marea bunăvoință a Secului față de neamul românesc. Bagatelă.

Zel ca la acest pastor nu se găsea nici în biroul politic. Striga la orice ocazie: „Binecuvântați sunt pastorii care lucrează cu securitatea. Pe mine ea m-a ridicat, nu frații. Dacă era după frați, pân-acum aș fi fost gonit din Biserică.“

Credincioșii, cunoscători de scripturi, au stat cu capetele plecate și nu i-au replicat niciodată. Știa că: „Fratele trebuie menajat, să nu mai facă vreun șoc. Cine ne mai conduce atunci“?

Dezoriatat

Partidul comunist ajuta sectele. Avea microbul ăsta în sânge. Nu chiar tot timpul, dar o dată pe lună o făcea. La ziua stabilită, pastorii, diaconii și liderii bisericilor erau strânși pentru orientare.

Într-o societate inclusivistă cum era a noastră, clerul nu putea fi lăsat în urmă și ideologii partidului luptau să-l aducă „la zi“. Munca era titanică: prejudecăți, superstiții, medievalisme ..., nu dispăreau peste noapte, dar încrederea în victorie le da activiștilor avânt.

La întruniri s-a demonstrat și maturitatea conducătorilor de biserici. Erau capabili să renunțe până și la punctele de vedere testamentale, doar ca să se atingă mai repede dezideratul orei astrale ce o trăiau.

Intransigentul Luther ar fi avut de învățat de la ei. Formula negativă a neamțului Martin, „altfel nu pot“, a fost aruncată la coș și înlocuită cu una pozitiv-reformistă „doar așa pot“.

Fiind „neoficial“, David nu era primit acolo și pierderea s-a văzut pe loc. Neorientat, s-a pus pe făcut botezuri, de parc-ar fi trăit în era apostolică. Boteza săptămânal. Bătrâni, adulți, copii ... îi cufunda în apă de parcă în afara botezului n-ar mai fi fost nimic. Nu era invidios pe cei orientați. L-am auzit zicând că, în ciuda numelui, ședințele produc mai mult dezorientare:

– N-aș avea nimic de obiectat, dac-ar fi fost invers.

- Cum invers, frate?
 - Adică, diaconii să conducă „orientarea“ și Secu să asculte. Unde ai mai pomenit să li se spună preoților ce și cum să creadă?
 - Aiurezi?
 - E prea mare ocară la care sunt supuși bieții oameni.
 - Nu le face nimeni nimic. Stau la masă, mănâncă și mai aud și ei ce gândește „suveranul“.
 - De ce n-ar auzi și suveranul ce mai voiește Domnul?
 - I-ar desființa.
 - Bineînțeles.
 - Ai vreo propunere?
 - Nu, doar o dorință. Ți-amintești de Mica? I s-a cerut și lui să zică ce ziceau ceilalți. Să-l laude pe Ahab, să-i cânte în strună.
 - Știu, n-a vrut.
 - Nici mort. A intrat în gherlă, a fost hrănit cu pâinea întristării. Dar a avut dreptate. Regele nu s-a mai întors de la război. Nu era mai bine pentru toți să nu se mintă?
 - Greu de realizat.
 - Mort e mai ușor? Pentru mizeria de azi, vor plăti.
 - Cine?
 - Și Secu și preoții lui Baal.
 - E lege.
 - E scuza lașilor.
- Când se supăra, dacă țineai la el, nu era bine să-l contrazici. Spunea atâtea perle, că putea fi arestat pe loc.

Don Aurel nu știa chiar totul. Nu cred că-l cunoștea pe Mica, poate nici pe Ahab. Astfel, se dădea în vânt după ședințele de „orientare“, unde era mereu invitat atât de „Departament“, cât și de Culte: Specialist cu „cadrele“ pe țară. Strălucea de plăcere. La fiecare sesiune, „tocmea“ lucrurile după ce câmpii fuseră bine bătuți de neinițiți. Drept „benedicție“ maiorul în loc de „Numeri 6“ invoca vreun proverb latin și era mai aplaudat ca Vraca. Pastori și diaconi împlineau psalmul 47 cu unu: Bateți din palme ... În Adunare nu băteau, dar în fața lui Aurel își aminteau că-i o poruncă. O „maximă“ a lui Don Aurel era: „Oamenii inteligenți nu se ceartă, se respectă“. Știau prelații că pentru ei vorbea și, în

consecință, dădeau și mai mult respect omului de tip nou. Aprobarea unanimă n-avea preț pentru Don Aurel, când își amintea de botezurile rebelului. Toată euforia i se evapora. N-ai fi crezut că o simplă cufundare în apă poate scoate pe cineva din minți: „De ce nu se aliniază?“, „Nu vede el cât de fructuoasă este colaborarea dintre secte și partid? Nu vede el intențiile noastre?“

Când îl părisea furia, cădea în dilemă: Cât să-l mai las? Gândea cu voce tare: „Nu spune nimeni să le suspende, dar face prea multe. Parcă înadins. Vrea să ne irite? Asta-i tot ce are creștinismul? Botezuri? Altceva nu poate găsi? Zi, noapte, el botează. În case, în râuri, el botează. Pacoste!“

I-a transmis în repetate rânduri să înceteze cu „băile comunale“ și nimic. Sporeau în fiecare săptămână.

Lațul trebuia strâns. În acest sens, diverși „comisari“ ai poporului își făceau cale spre Capelă. Cu banderola roșie pe mânecă, se interesau de David.

– Dumneavoastră sunteți pastorul?

– Nu e un titlu ...

– Dar ce sunteți, dacă nu pastor?

– Rob. Pastorația e o slujire.

– Greu să vă-nțeleagă cineva.

– Nu ne-nțelegem nici noi ...

– Ni s-a raportat că la dumneavoastră se înregistrează un prea mare consum de apă. La ce o folosiți? N-aveți cumva vreo țeavă spartă?

– E instalație nouă și, de plătit, suntem „la zi“.

– De ce nu faceți puțină economie? Știți, cu apa e o problemă, nu se găsește. În Africa se moare de sete.

– N-o folosim decât pentru baptistier, la botezuri. E un bazin mare de pe timpurile când nu se făcea economie.

– Cât de des botezați?

– Săptămânal.

– Aveți așa de mulți copii? Nașterile sunt în scădere, dar dumneavoastră și ... alte minorități faceți la copii ... De ce?

– Nu facem chiar așa de mulți. Ca biserică, ne preocupă mai ales „renașterile“. Pe adulții regenerați îi botezăm. E un act de cult. Îi cufundăm în bazin.

– Schimbați apa după fiecare adult?

– Nu ..., botezăm mai mulți într-o zi și vă asigur că nu facem nici un singur botez mai mult decât este necesar.

- Dumneavoastră rebotezați creștinii?
- Îi botezăm pe cei ce se încred în Domnul Cristos.
- Ce, până acum n-au crezut? N-ajunge c-au fost botezați o dată?
- Au fost, dar ...
- Vezi? Poporul nostru-i creștin. Născut creștin. Singurul din lume. N-are nevoie de renaștere. Astea-s invenții de-ale dumneavoastră, importate de dincolo.
- Cuvântul cere să devenim fii.
- Ce fii?
- Dacă nu ești fiu, prin credință, nu poți fi moștenitor. Sunteți fiu?
- Nu știu, nu știe nimeni așa ceva.
- Trebuie să știm.
- Dumneavoastră vreți să spuneți că dacă nu credem ca voi ..., ce, nu e adevărat?
- Nu-nțeleg?
- Că poporul nostru e creștin?
- Este adevărat. Poporul român este creștin ..., la modul nominal. Avem o istorie, dar eu cred că fiecare generație, fiecare individ trebuie să se încreștineze, dacă vrea Raiul. Nu putem repeta eroarea lui Constantin cel Mare.
- Ce eroare? Constantin a fost sfânt.
- Nu-i contest meritele.
- A dat libertate creștinilor.
- A dat și alții le-o iau.
- După cum sunt vremurile.
- Eu le prefer pe acestea.
- Totdeauna au fost și bune și rele.
- Cred că-i mai bine acum. Voiam să spun că, dacă favorizezi creștinismul, îi faci un deserviciu mai mare decât dacă-l persecuți. Asta a fost greșeala sau, mai corect spus, neînțelegerea lui Constantin.
- Adică?
- S-au răzbunat păgânii pe el și mai ales pe Biserică.
- Ce i-au făcut?
- Au intrat în Biserică fără a fi regenerați de Duhul Sfânt.
- Nu-nțeleg.
- Așa e omul, se mută unde-i bine.
- Și nu-i normal?
- Fără regenerare sau fără convingeri, doar din interes, în Biserică? Vă dați seama ce urmează?
- Oamenii au nevoie de Biserică, se zice.

- Avem nevoie de Dumnezeu, dar nici El, nici noi n-avem nevoie de sincretism. Pentru Biserică e mai păgubos ca persecuția.
- Bucătăria dumneavoastră, dar ce nu înțeleg eu este încăpățânarea dumitale de a boteza creștini și nu oricare, ci pe unii care au credința de 2000 de ani? Asta ai zis că faci, nu?
- Ar fi absurd. Nu, nu fac asta.
- Noi vedem că asta faci.
- Poate c-aș fi fost ispitit să încerc așa ceva, dac-aș fi și eu vreun Cezar. Nefiind, nu mă pot folosi de edicte. Eu îi botez doar pe cei ce primesc Harul în mod personal.
- Așa crezi dumneata, dar realitatea e alta.
- Se mai dă har, credeți-mă.
- Ești convins că oamenii primesc ce ziceți? Noi credem că e spiritul de turmă.
- Suntem o turmă minusculă. Dacă vreți să găsiți instinctul de turmă, nu vă uitați spre noi. Nu-i aici. De obicei, cei cu predispoziție se aciuiază în turma cea mare.
- Și aicea ce-i?
- Lucrare spirituală. În urma ei vine botezul care este administrat la cererea omului atins de Spirit.
- Deci, dacă cineva cere, dumneata, gata, îl botezi?
- Bineînțeles.
- Dacă aș cere și eu sau tovarășul, ne-ai boteza și pe noi?
- Cu bucurie.
- La asta, colegul activistului, speriat, ripostă:
- O clipă, eu nu cred în nimic. Te rog să nu mă amesteci.
- Nici eu, dar am pus cazul ca să văd ce zice dânsul.
- Așa da.
- Întorcându-se din nou spre pastor, deputatul continuă:
- Deci, ne botezați?
- Știu că vorbiți ipotetic, dacă ați cere botezul, v-aș aprecia curajul și v-aș considera credincioși.
- Aș putea păți ceva, dacă, deși nu cred, totuși mă botez?
- Sigur.
- Anume?
- Când Îl minți pe Dumnezeu ...
- Și dumneata n-ai nici o răspundere? Dacă vine un iresponsabil și cere?
- Eu cercetez candidații, dar niște oameni maturi ca dumneavoastră sau ca dânsul ...

- Hm. Și dacă se dovedește mai târziu că botezatul dumitale n-a primit nici un fel de har?
- E trist și pentru mine și pentru el, dar eu cred că acei care solicită au primit ceva. Cine s-ar expune „atenției“ autorităților de florile mărilor?
- N-ar fi mai bine să-i amii?
- De ce?
- Până se dovedește dacă într-adevăr au har ...
- N-am dreptul ăsta și oamenii trebuie încurajați, nu invers. Prin botez îi ajut.
- Ajuți copiii mici să devină sectanți, asta faci dumneata. Botezi copii mici, așa te-nvață Biblia?
- Nu neg ...
- Recunoști deci?
- Nu vă supărați ..., dumneavoastră când ați fost botezați?
- Când ne-am născut, la noi așa-i tradiția.
- „La noi“? Parcă ziceați că veniți de la consiliul ...?
- La ortodocși, adică la poporul român.
- Bazată pe ce?
- Știi dumneata bine că apostolii botezau familii întregi, adulți, copii sau bebeluși.
- Mda. Am mai auzit asta.
- Nu scrie așa și-n Biblie?
- Nicăieri.
- Mă rog, atunci tradiția are alte rădăcini, dar tot trebuie respectată.
- Vedeți, fiecare cu ale lui ... Dumneavoastră îi botezați de îndată ce se nasc, eu de îndată ce cred. Avem ceva în comun.
- Ce e comun?
- Promptitudinea.
- Dumneata exagerezi.
- De unde au știut părinții dumneavoastră că vreți să îmbrățișați ortodoxia, fiindcă ...?
- Au știut și așa era corect să facă.
- Și cum se face că milioane de botezați au devenit atei.
- Ei, atei! Fiecare om are o credință!
- Infirmată de fapte?
- Domnule, noi venisem să te întrebăm de apă. N-avem noi treabă cu religia nimănui. Botează mai rar și n-are nimeni ce să-ți reproșeze.
- Păi, domnule deputat, dacă ești părinte și ai zece copii, nouă sănătoși și unul bolnav, cum te simți?

- Te doare de ăla bolnavu, normal. Ca părinte.
- „Statistic“ ar trebui să jubilezi, nu? Ai nouă sănătoși ... Dar poți? Nici dacă ai avea 99 sănătoși, tot n-ai avea somn. Nici un tată nu exagerează când își împlinește menirea față de fiecare din copiii lui. Statistica n-are validitate pentru el.
- Cu dumneata nu se poate vorbi.
- Unde am greșit?
- Gândește-te ...

S-a gândit, dar nu s-a oprit. N-a putut să facă altfel, pe de o parte, fiindcă altceva nu știa să facă și, pe de alta, tot mai mulți îi cereau să-i boteze.

Prin alte biserici se făceau studii biblice: Pneumatologia, Parusia ... El nu-și bătea capul cu doctrine grele și boteza înainte. Într-o zi i-a botezat și pe copiii mei.

Când i-am văzut pe toți trei îmbrăcați în alb, când le-am auzit mărturia în botez, m-am frânt. Când au jurat credință lui Isus pe viață și pe moarte ..., am plâns ca un copil.

După aceea am căzut pe gânduri ..., „fără mine, ei n-ar fi ajuns în baptistier ... N-ar fi ajuns la credință ..., sunt snopii mei ...

Dar eu? Eu? Cine sunt eu? Degeaba am cunoștință. Degeaba aprob binele, dacă am bătut palma cu Aurel, înseamnă că-l urmez pe potrivnic ...

Și pentru ce?

M-au făcut scăpat înainte de vreme ..., dar nu tot ei m-au băgat

acolo de florile mărului?

Trebuie să le arunc odată „arginții“ în obraz. Întâmplesse orice ...

De la această decizie nu voi da înapoi. Martor mi-e Dumnezeu“.

Turnător

Șurubul se strângea peste toată țara. Cârmaciul s-a dovedit „proptea de trestie“. Poporul nu se mai ținea pe picioare. Cineva trebuia să plătească pentru faliment.

Se căutau țapii ispășitori. Nu s-a tras la sorti pentru ei, fiindcă erau cunoscuți aprioric: Sectele. Nu făceau nici măcar parte din popor.

Sistematic, s-a trecut la fapte. Cei care iritau mai tare trebuiau pedepsiți mai întâi. David era în primul lot, dacă nu primul din lot. Tot timpul îl interogau. Nu-l acuzau de nimic, dar se purtau cu el de parcă l-ar fi asasinat pe Jack Ruby. Îl presau să facă destăinuiiri complete.

Nici dac-ar fi vrut omul să spună, n-ar fi avut ce, dar paranoia nu-i doar un cuvânt în dicționar ...

Într-o seară, după o lungă zi de anchetă, David a venit glonț la mine. Neanunțat. Mi-a spus mai târziu că n-avusese de gând, dar că în dreptul casei mele cineva i-a șoptit: „Sări din tramvai și du-te la el“. Eram în săptămâna bobotezii. Ger siberian. Îmi părea bine că ne-am strâns pe acasă și că pot avea și eu o seară liniștită în sânul familiei. Când a sunat soneria. De cum l-am văzut am simțit că nu e de bine. În loc de bună seara sau de „pacea Domnului Isus“, „rebelul“ m-a întrebat nervos:

— Lae, de unde ai știut tu?

N-am răspuns ... Înlemnisem. Cum tocmai ieșisem din baie, halatul devenise brusc prea mare ... Nu mi-am imaginat c-o să aud vreodată acea întrebare. Am fost totdeauna prudent. Și acum, tocmai când sunt la patru pași de țintă, când aproape că pot vorbi despre colaborare, la trecut ... Acum interogația, Lae, de unde ai ...

M-am simțit trădat. Pedepsit chiar. De ce tocmai acum? Nu m-am hotărât eu să mă rup de ei? E drept nu m-am desprins încă, dar ... Câteva zile mai devreme, când aveam „discursul“ de retragere în buzunar, Don Aurel m-a clătinat cu o „stângă“ violentă: David va fi pus sub acuzare. I se va intenta proces. Crezi că l-am adus aici doar ca să ne treacă vremea? Aveam bănuieli și acum totul a ieșit la iveală.

- Nu pot să cred, ce, cum?
- L-am prins. Ți-am spus că ulciorul nu merge la infinit.
- Ce a făcut?
- O să afli. Nu scapă. Îi sucim gâtul. Păi ce credea el?
- Mor dacă nu știi!
- A trădat țara.

După tonul maiorului, mi-am dat seama că nu era momentul pentru demisia. Bineînțeles, nu renunțasem la hotărâre, doar am lăsat-o pe altă dată. Nu contează o zi sau două ... Amânasem cu gândul că pot fi mai util ... L-am avertizat pe David, care nici măcar nu m-a crezut. Credea că-s bolnav:

- Te vor pune sub acuzare
- Ți-e rău cumva sau ai visat?
- Cu așa ceva nu se glumește.
- Să mă acuze de ce?
- Vânzare sau trădare de țară, nu sunt chiar sigur. Nici cel care mi-a spus nu știa precis.
- Ești sigur că e vorba de mine?
- Sursă sigură.
- Unii au prea mult timp și nu știu ce să mai facă.
- Sper să fie așa ...

Cum vorbele mele s-au adevărat, David, normal, a pus doi cu doi laolaltă și a intrat la bănuiele. Din ele s-a născut: „Lae, de unde ai știut tu“?

L-am rugat să aștepte pe hol, până pun ceva pe mine. Îmi căutam hainele și mă uitam înfrigurat după un alibi. Mi-ar fi fost bună și o gaură de șoarece ... „Doamne, nu mă lăsa!“

Am ieșit împreună din casă și am pornit hai-hui pe străzile iernii.

Nădușeam.

De câte ori venea de la Secu, mi se spovedea. Așa a-nceput și atunci. Mi-a povestit ce zi de groază a trăit „la sediu“, cum l-au amenințat cu pușcăria, cum l-au acuzat că-a vândut străinilor informații secrete.

- Absurd, ei știu că tu nu te ocupi cu așa ceva.
- Nu știu ce cred ei. Eu știu că învinuirile ce mi le aduc sunt pure fantezii.
- Normal.

- Mă contrariază însă „siguranța“ lor.
- Ce fel?
- Mi-au spus că, după ce-mi vor arăta tot ce au la dosar despre mine, nu numai că voi ceda, dar mă voi ruga de ei în genunchi. Mi-au tot repetat: „Recunoaște acum ..., dacă spui, îți ușurezi situația, îți putem acorda circumstanțe atenuante“.
- Și ce le-ai zis?
- „N-am conspirat domnilor. Niciodată și contra nimănu“.
- „Cu străinii ce-ai vorbit“? zic ei.
- „Cu străinii am discutat diverse, nu politică. Ei vin cu Evanghelia, cu Biblii, cu broșuri, nu cu grenade“.
- Și cum de ți-au dat drumul, după astfel de acuze?
- Și eu m-am mirat. Mi-au zis, „vino mâine“. Li se terminaseră întrebările ... Cred c-ar trebui să renunțe. Eu nu fac politică. Nici dacă m-ar plăti cineva, n-aș face. Nu-i de mine. Eu sunt prea „monarhist“.
- Monarhist?
- De partea Regelui regilor.
- E totuși o bubă.
- Ce bubă?
- Secu nu suportă ca tu să ai întâlniri cu străinii sub nasul lor și dâșii să nu „participe“. Asta-i înnebunește.
- Să participe cât vor, dar nu prin mine. Eu nu-i invit pe străini. Vin de capul lor. De multe ori strică, dar nu pot să le zic „stați acasă“, mai ales că unii sunt realmente buni.
- Vin ei, da, e dreptul lor, dar vina ta este că vin la tine. Că te caută, că tu vorbești cu ei, că le spui ce știi, e vina ta. Pentru tine pare totul nevinovat, nu?
- Este.
- Dar înțelege o dată, omule, Secu e ca și Cezarul. El are partea lui și tu refuzi să i-o dai. Tovarășii vor ca tu să le spui străinilor ce „trebuie să audă“, nu ce gândești tu. Ei știi tot și nu le place.
- Cum adică știi tot?
- Ți-au împânzit casa cu microfoane.
- Nu-mi place, dar e bine, așa află și ei că străinii nu mi-au cerut niciodată nimic. În fond, ei sunt mai informați ca mine, chiar și despre ce se întâmplă la noi. Știi și ultimele bancuri cu nea Nicu. Cred că își iau informațiile de la ambasadă. Mai sunt și destui americani care învață carte aici. „Carte românească“. Au ei de la cine să se informeze. De ce le-ar păsa lor ce gândesc eu.

- Pentru străini tu ești „opinia publică“.
- Și? Chiar dac-aș fi, ce-i așa de oribil în ce spun eu? Tu știi ce gândesc. Cu tine am vorbit, că mă tot tragi de limbă.
- Asta așa e.
- Și sunt contra tovarășilor? Dacă-i îngăduie Dumnezeu, cine-s eu? Respect legile, pe care tocmai ei le calcă. Spune-mi le-ai spus tu ceva despre mine? Au vorbit ei vreodată cu tine? Era obosit și de flămând îi luceau ochii. Mi s-a făcut frică, nu de el, ci de Cel Care tulbura apa în Adunare.
- Puteam să-l mint, dar ceva mă constrângea să-i spun adevărul. Știam că pierd, știam că se va întâmpla așa, dar nu-mi păsa. Mă gândeam că pierzând, voi ieși din minciună și voi intra în adevăr ... Simțeam că dacă voi spune adevărul voi fi absolvit. Nu știu ce a fost cu mine atunci ...
- I-am povestit cum am făcut pușcărie, împrejurările în care am ieșit. El, statuie. N-aveam cum să-l ajut, nu mă puteam opri. Am pomenit apoi numele lui Don Aurel și atât a fost. S-a scuturat ca de șoc electric.
- Imposibil. Tu-l cunoști?
- Am fost obligat de el să devin „umbra“ ta.
- Ce-ai spus?
- Sunt una din umbrele tale.
- Nuuu! Nuuuu! Nu mi se-ntâmplă mie asta! Zi că-i o glumă ...
- Nu-i glumă. Am crezut că tu știi și că nu-ți pasă.
- De ce nu mi-ar păsa?
- N-aveai proorocia Năvencăi?

- Chiar dacă ...
- Eu am fost sigur că dacă proorocia e adevărată, Secu e fără putere și dacă-i falsă ...
- Straniu.
- Dar tu chiar n-ai știut? Toți știu că un pastor nu poate lucra fără „umbră“. Nu în București, de fapt, nicăieri. N-ai știut tu asta? S-a albit de furie:
- N-am știut. N-am vrut să știu și n-am vrut să cred că tu poți fi trădător. Nu mi-am imaginat niciodată. Mi s-a spus, Esty cel puțin te-a suspectat tot timpul, dar eu te-am socotit frate, nu iudă ... Cum gândești tu, așa a gândit și Iuda.
- De ce mă jignești?
- Eu mă bizui pe tine și tu, tu ești „dinte stricat“.

M-a durut ce-a zis. Nu meritam așa vorbe. Nu acum când nu mai aveam decât un pas până la lumină ..., dar trebuia să-i dau dreptate. El nu știa decât că l-am trădat. M-am mai prefăcut o dată, dându-i impresia că nu sunt deranjat de ultimele lui vorbe și am continuat conversația:

- Eu n-am nimic cu tine, asta mi-e slujba, adică mi-a fost, că n-o mai fac, dar tu chiar n-ai bănuțit nimic? Vizitele mele fără nici un rost, nu ți-au dat de gândit?
- Mi-am pus întrebarea, mai mult la sugestia altora, de unde atâta dragoste pe Lae? Dar mi-am dat singurul răspuns normal: Lae e creștin și dă o mână de ajutor unui tânăr pastor. Acum te întreb, deși e prea târziu: Cum ai putut să te pretezi la așa ceva? „Poza“ cu băiatul cu mâna frântă a fost de un cinism incredibil.
- Eram în cădere liberă și nu mă gândeam decât la mine. Era la-nceputul „prieteniei“ noastre și n-am avut încotro.
- Totdeauna este un încotro.
- N-am știut atunci ce știu astăzi. Am fost un alt om. Acum acel om a murit.
- Fraze! Le-am mai auzit ... Acel om nu moare niciodată. Nici dacă-l bați în cuie. Spune-mi, de frică ai acceptat jocul?
- Cred că da. Deși aparent eram lucid, cred că nu vedeam întregul.
- De Dumnezeu nu ți-a fost teamă?
- Știam că El înțelege. Mi-am asumat riscul ăsta. Nu-i mai bine să cazi în mâinile Lui decât să fii la mâna omului? Știam versetele, dar nu-L știam pe El.

- Acum Îl știi?
- Așa sper.
- Și înțelegi că El nu poate ajuta pe omul care merge contra naturii Sale. El este Dragoste și nu te ajută când urăști. El e lumină și nu te ajută când umbrești sau ești umbra cuiva.
- Atunci nu m-am gândit la asta, acum da.
- Ce fel de avantaje ți-au promis?
- Libertate ...
- A meritat?
- Mă faci să plâng. În solda lor ești mai rău ca la pârnaie. Acolo, cel puțin, nu faci rău nimănui N-am vrut răul tău ..., Martor mi-e El ..., dar e și vina ta.
- Ce am făcut eu?
- Nu, tu n-ai făcut nimic, dar cum ți-am spus, nu te-ai ferit și ... ei te și ascultă, non stop. Dar ție nici că-ți pasă? Tu râzi de ei, spui bancuri pe seama lor.
- Nu fac așa toți românii?
- Nu toți românii sunt pastori. Nu toți românii au relațiile tale. Ți-amintești că te-ai întâlnit astă toamnă, la stația „Dinamo“ cu un coleg de-al tău?
- Poftim?
- Nu ți-a spus că ești ascultat?
- Ba da, dar atunci n-a fost clar, mi s-a părut că-i beat. Vorbea despre cineva cu geantă care a ajuns mare și-i ascultă pe toți. Până la urmă am priceput că se referea la un alt coleg de liceu pe care el îl invidia.
- Eu l-am rugat să vorbească cu tine. Întâmplător am aflat că te știe. Dacă-ți spuneam eu te-ai fi prins că sunt conectat.
- Am crezut că e ..., cum ți-am spus.
- Asta a fost una.
- Ce a mai fost?
- N-ai primit astă vară niște înregistrări de la „Radio“ cu Secu și hipnoza?
- Ce-i cu ele?
- Nu ți le-a dat Viorel?
- Da.
- Ce crezi?
- Uluitoare. Le știu pe de rost.
- De ce crezi c-au ajuns la tine?
- Păi Viorel, ca mecanic la garajul lor ...

- Eu am aranjat ...
- De ce?
- Ca să te trezești. Să știi cu cine ai de a face.
- De ce ți-a păsat ție de mine, când îmi spui că erai „umbră“ și mă turnai?
- Atâția au nevoie de tine ..., și eu, ce eu nu-s om? Tu crezi că eu am slujit la doi stăpâni? – Nu spui chiar tu?
- Se va vedea. Necazul e că tu te-ai crezut invincibil. Ei s-au simțit provocați și acuma ești la mâna lor.
- Nu sunt. Să fie clar, nici mort.
- De ce ești așa pornit?
- Așa sunt. Așa m-a făcut mama și de dumnealor nu-mi pasă. Mă lasă rece „ascultarea“, hipnozele ... Nu-mi pasă. Mă deranjează doar că tu mi-ai ascuns adevărul „ca prieten“. În rest, Dumnezeu e mare. El o să hotărască ce și cum.
- Înțelege că au și ei un rol pe lume.
- N-au nimic.
- De ce zici asta?
- Așa simt. De câte ori m-am întâlnit cu ei, doar să ceară au știut. Ba una, ba alta.
- Nu mă mir.
- N-am putut fi de acord cu ei.
- Te-ar fi apărat, ți-ar fi dat „recunoașterea“. Așa s-a întâmplat cu toți. Decât să ai vrăjmași, nu era mai bine să ai prieteni?
- Dacă nu pot? Cunosco câțiva pastori-informatori și nu-i condamn. Dacă pot să fie și cu Domnul și cu Secu, îi privește, eu unul nu pot. Unii chiar susțin că ideea comunistă e cea mai bună. Pentru mine este catastrofală.
- Catastrofală?
- Dacă-i opusă lui Isus, cum poate fi numită, anticristică?
- Ești ca taică-meu. Apropos, ești sigur că acei pastori sunt „susținători“?
- Sigur. Unul mi-a recunoscut în față, alții, mai pe ocolite.
- Cum ți-a recunoscut, cine?
- Nu condamn, deci nu dau nume. Dacă vrei să ghicești, te privește. Cum zic, eram într-o zi în biroul pastoral al unuia dintre ei, împreună cu un senator american. Eu pe post de interpret. Americanul, un penticostal îndrăzneț, l-a întrebat pe pastor dacă-i securitist, că așa i se spusese lui.
- Așa, hodoronc-tronc?

- Da, fără nici un fel de menajamente.
- Și ce a zis susținătorul?
- Foarte abil. M-a uimit. A ocolit răspunsul, și, în schimb i-a dat senatorului un subiect de gândire, spunând: Eu păstoresc o biserică de o mie de membrii. Botez anual 50 de oameni. Am 40 de ani de slujire în același loc. Să raporteze vreunul din inamicii mei astfel de lucruri și după aceea mai discutăm“.
- Diplomatul de peste baltă a făcut niște ochi mari. Nu se aștepta. M-a-ntrebat doar: E adevărat?
- Ce era să-i spun? I-am confirmat, deși aș fi adăugat: Nu v-a răspuns la întrebare.
- Deștept ..., „patriotul“. Îl știu.
- Nu-i greu de ghicit.
- Securitiștii, la abilitate, nu-s mai prejos ca senatorii.
- Nu știu de ce, dar de câte ori mă gândesc la Secu îmi vin în minte nu senatorii, ci „templierii“.
- Ce-i cu ei?
- În evul mediu ..., călugării spadasini. Papa i-a recrutat să apere pelerinii și caravanele din țara sfântă. La început au fost mai eficienți ca Țepeș. Toți le știau de frică.
- Și pe urmă?
- Pe urmă, dând de bani, de putere, templierii au uitat de marele „Tâmplar“. Au devenit îngeri negri și au fost striviți.
- Tot banul.
- Ochiul dracului ...
- Crezi că securitatea e ca ei?
- N-am găsit altă comparație. Sunt devotați puterii, dar fac politică și pe cont propriu ..., doar ei știu ce urmăresc.
- Oricum e ceasul lor și nu e bine să te pui contra.
- Sunt pus deja.
- Întrevezi consecințele?
- Nu chiar ..., dacă vor să mă bage la-nchisoare, n-au decât.
- Nu vor ei asta. Ei așteaptă să fii și tu mai înțelegător. Altfel te-ar fi reținut până acum, cu sau fără dovezi. Crezi că e așa de greu pentru ei să obțină o „probă“?
- Îi privește, dar înțelegere, la „Sfântul Așteaptă“.
- Ce-ai de pierdut? Dai și tu cu plaivaisu. Nu-ți fie frică ..., toți o fac. „Eroii“ pe care îi admiri tu atâta, când e vorba de un avantaj personal, nu se dau în lături. Vrei să-ți spun eu cine colaborează? Ți se ridică părul.

- Lasă, nu te mai justifica și, de admirat, regret, dar nu admir pe nimeni. Așa că nu te osteni.
- Ce câștig eu dacă-ți spun?
- Vrei să zici că toți semnează „condica“?
- Într-un fel sau altul, da.
- Nu și profesorul ... El e mai persecutat ca ... Wurmbrand.
- Nu e persecutat deloc și da, poți să fii sigur, profesorul colaborează. Vârtos.
- Nu se leagă. Dacă este de-al lor, de ce-l persecută?
- De ochii lumii.
- Și atunci el, de ce se luptă contra oficialilor cultici sau e tot ...?
- Praf.
- Mi se face rău. Păi jocul ăsta e chiar murdar.
- Ți-am spus că este. Și-ți mai spun una, amicul tău ...
- Tu-l știi pe Minu.
- Nu, nu, vorbeam de amicul tău, de renumitul pastor ...
- E plecat.
- N-a dormit el la tine înainte de plecare?
- De mai multe ori.
- Ți-a spus de ce tot venea prin București?
- Da. L-a chemat Secu. Mi-a spus că așa se procedează înainte de plecare.
- Nu ți-a mai spus și altceva?
- Ba da ..., că este nevoit să vină, fiindcă își lasă părinții în țară ..., m-am și mirat.
- Plaivais.
- Nu pot să cred ...
- Crede.
- Sunt totuși unii care se jură că-n viața lor n-au dat cu „subsemnatul ...“
- Da sunt câțiva care n-au dat ..., dar ăia sunt „zeleții“ regimului. Joacă numai după muzica tovarășilor. Ce-ar avea ei de raportat?
- Se declară eroi ai credinței.
- Erori s-ar potrivi mai bine. Te mai întreb eu pe tine, cine le-a dat lor carnetul de pastor? Spune-mi că te ascult. Taci, ha?
- Păi au fost aleși de biserici și autoritățile i-au confirmat.
- „Tre-zeș-te-te, tu ca-re dormi“! Și tu ai fost ales de Biserică ..., și la ce ți-a folosit. Ce, ai călcat vreo lege? Nu-i Biserica autonomă în România? N-avea ea voie să te aleagă?

- Bineînțeleș ...
- Vezi? Nu-i destul să te aleagă o Biserică. Trebuie să te aleagă Don Aurel. El decide cine e potrivit și cine nu, pentru o slujbă religioasă. Biserica doar propune. Într-un fel sau altul, toți aleșii au bătut palma. Dacă nu ei personal, cineva „cu trecere“ a garantat pentru ei.
- Imposibil, eu știu atâția care urăsc Securitatea.
- Poză. Ce, i-a destituit pe ei cineva vreodată? I-a trimis cineva la canal? Nu, dânșii merg în vizite în state, la consfătuiri europene ... De ce crezi că le-a dat securitatea carnete, fiindcă-s dezidenți? Sau fiindcă-s independenți? Să fim serioși. Nu i-ai văzut la „orientare“ cum se iau la întrecere ca să-și impresioneze stăpânii? Ți se face silă.
- Știam că „departamentul de culte“ se ocupă de darea carnetelor.
- Vax albina. Departamentul de culte este paravan. Atât. Pa-va-nul Se-cu-lui. O instituție de inducere.
- Chiar nu mișcă nimic în țara asta fără acordul băieților cu ochi albaștri?
- Acum începi să-ți dai seama? Cam târziu ... Prefă-te și tu măcar în ceasul doișpe că te dai pe brazdă, altfel n-o să reușești nimic din ce vrei tu. Crezi că eu îi am la inimă? Mă prefac. Și alții fac la fel. Ce, tu nu poți?
- Nu. Înțeleg să te prefaci în „înger de lumină.“ Asta o face și Satana, dar să te prefaci în drac? Asta nu mai e prefăcătorie ...
- Ești major, fă cum vrei, nu te învăț eu pe tine.
- Mersi.

- Eu te rog doar un singur lucru: nu spune nimănui despre discuția asta și ..., c-o să fie mai rău de tine. Știi, în cazuri de astea ei n-au mamă, n-au tată. Nu știu să piardă. Pot să te și omoare.
- Ce-ai zis?
- Oricând îți pot aranja un accident. Eu te-am cam apărat ...
- Lasă, nu mai scorni, că nu suport. Îți place să bați câmpii? Știi că nu accept mila nimănui.
- În caz că vorbești, ți-ai pecetluit soarta. Ai auzit de Bogdan?
- Alerecistul?
- Da.
- Ce-i cu el?
- Mort, în casă la Didi Piele.
- Lipsesc Vava și Zagalo.
- Lipsesc?
- „Samba“. N-are importanță ... Știam despre Bogdan. Mi-a povestit chiar Didi. Nu-mi spui o noutate, așteptam să-mi spui cine l-a omorât.
- Nu se va ști niciodată. Toți cei care se cred prea deștepți o sfârșesc prost. Zi bogdaproste că nu trăim vremile lui Dej. Atunci nici nu stăteau de vorbă. Te declarau „hoț de drumul mare“ și te omorau pe stradă. Nu se mișca în front. Acum e „primăvară de Praga“.
- Groaznic! De-ai ști ce rău îmi pare de familia lui Bogdan. Nu-s credincioși. Doar el urma la Biserică. Am locuit aproape de el și-i știu pe toți ai lui. Părinții lui m-au tratat ca pe copilul lor.
- A căzut ca musca-n zer.
- Nu trebuia să moară pentru cauza alerecistă. „Apărarea Libertăților religioase și de Conștiință“, să fim serioși. Ei nu se pot apăra nici pe ei.
- Informează Vestul.
- Care se dă de ceasul morții pentru ei.
- Mai bine-și vedeau de treabă.
- Eu cred că-mi vād și tu spui că vor să mă omoare. Ce să mai pricep?
- Îți vezi, da, dar pentru ei, tu ești ca și Bogdan.
- Indezirabil? De ce? Eu nu sunt membru în nici o organizație și nu voi fi niciodată. Doar în Biserică.
- Pentru ei ești dezident ..., fiindcă nu colaborezi.
- Ce tot îi dați cu asta?
- Cum adică „îi dați“? Cine îi mai dă?

- Zilele trecute m-a căutat un ziarist din afară și m-a numit tot așa. De fapt, el spunea că sunt liderul dezidenților.
- Vezi?
- Nu, și nu-mi pare rău. De tine însă îmi pare rău. Tu ești mai urgisit ca mine și ca toți alereciștii. Ce vor zice copiii tăi?
- Dacă ții la ei, te rog, să nu știe.
- Eu nu vreau, dar trebuie să scapi. Mai e și celălalt pericol.
- Care?
- Cel iovin.
- Adică?
- Cartea lui Iov. Îți citez din memorie: „copiilor celor ce-și trădează prietenii li se vor topi ochii“. Aici e primejdia.
- Prrruuu. Poți să mă ierți?
- Fără discuție, n-am de ales.
- Cum n-ai?
- Nu vreau să-mi pierd iertarea mea.
- Ce înseamnă, „nu vreau să-mi pierd iertarea“?
- Exact cum auzi. Iertarea se pierde, n-ai citit niciodată despre robul datornic? A fost mai întâi iertat și, apoi, stăpânul lui l-a aruncat în temniță?
- S-a-nfuriat când a aflat că el n-a vrut să-l ierte pe un altul.
- Înțelegi acum?
- Oarecum. Deci, mă ierți?
- De câte ori vrei să-ți spun? Dar m-aș bucura să știu că scapi și tu de ei.
- Scap. Promit.
- Ai vreun plan?
- Aveam unul ... Dar tot o să scap, spun că sunt bolnav, ba nu, n-o să mint ... Zic că mă lasă memoria. Asta-i adevărat. Dar n-o să-i spui soției mele?
- Nu.
- Niciodată?
- Nu mă jur, dar așa va fi.

Pentru a doua oară în acea seară, mi s-au aburit ochelarii ...

Dezlănțuirea

S-a purtat cu mine ca un frate ... Să-i faci cuiva rău și când te descoperă, în loc să-ți răspundă cu aceeași monedă, el îți dă flori și-i pasă de ce se va întâmpla cu tine ..., nu-i de colea.

L-am auzit vorbind despre iertare, bine. Dar predica-i o nimica, pe lângă ce am trăit. Nici Jean Valjean n-a plecat din casa episcopului mai contrariat ca mine de la întâlnirea nocturnă.

Voi urma și eu traiectoria ocașului sau voi continua să lenevesc între verdeață și putregai? Cât voi mai zăbovi?

Evenimentele se rostogoleau ca râurile de munte. Rupeau drumuri, surpau maluri, trebuia să decid repede.

Ca un făcut, când aveam mai multă nevoie de liniște, tovarășii, negăsind un alt proiect demn de abilitățile lor, au decis să-i ia lui David ce avea mai scump în ochi, Capela.

La zece ani după cutremur și-au adus, tam-nesam, aminte că edificiul fusese pe lista clădirilor avariate. Cum n-a fost restaurat, au hotărât să-și facă „autocritica“ și să-l demoleze, urmând, ca pe viitor, în cazul în care se va decide că mai este „indicat“, să se ridice unul modern ...

Zis și făcut. Au masat buldozerele în fața clădirii, apoi l-au chemat pe David la minister unde Don Aurel l-a prezentat unui înalt funcționar:

– Dânsul este adjunctul ministrului, vrea să vă vorbească.

Marele om, când l-a văzut pe David, a râs. Se aștepta la un prelat masiv, cu alură tipică, nicidecum la un copil.

S-a-ncruntat puțin, părea că regretă ce urmează să facă, dar încetul cu încetul s-a recules. S-a îndârjit chiar. L-a informat pe David că a sosit timpul a se duce la îndeplinire o decizie a unui colectiv de specialiști. Capela poate cădea pe voi. Nu prezintă garanții. Trebuie demolată. Te-am chemat ca să știi de ce o demolăm. Dumneata trebuie să informezi credincioșii asupra motivelor. Nu cumva să creadă că dărâmăm Biserica pentru a face portul București în curtea voastră sau din vreun motiv politic. Dacă ar fi asta, le-am dărâma pe toate.

– Noi nu ne temem de prăbușire și ni s-a spus că rezistă la orice vreme.

– Cine v-a spus?

– Inginerii noștri.

- N-au autoritate și nu contează ce zic ei. O vom demola și dumneata porți toată răspunderea.
- Ce am făcut eu? Doar n-am declanșat și cutremurul.
- Mai rău. Ai stricat imaginea unei Biserici bine văzută.
- N-am făcut nimic ilegal.
- Unde crezi că ne trezim, în America?
- Adică?
- Cine ți-a dat ție voie să faci evanghelizări? Noi nu tolerăm așa ceva. Ți s-a atras atenția să te potolești ... și? Ai abuzat de bunăvoința noastră. Mai nou, ai anunțat că vrei să faci o Adunare pe stadion. Recunoști?
- Am zis că visez la asta, că ne rugăm, dar n-am întreprins nimic altceva.
- Las că știm noi cum e cu rugăciunea. Dumneata trebuia să fi fost mulțumit că v-am dat voie să vă adunați la Capelă. În schimb, dumneata incیți lumea. Nu-ți dai seama cیți or să sufere?
- Noi am sperat c-o să se bucure mulți.
- În locul dumatăle aș fi profitat de faptul că mă pot ruga în public.
- Chemarea noastră este să evanghelizăm țara ..., e legea noastră. Suntem obligați.
- Nu-i țara voastră și nu are nimeni nevoie de Evanghelia voastră.
- Cu respect, dar opiniile noastre nu converg.
- O să-ți pară rău.

Cum se reped vulturii asupra stârvului, așa au tăbărât tovarășii pe Capelă. Parcă de abia au așteptat ordinul. Se-mbrânceau, se călcau în picioare, n-aveau loc unii de alții, fiecare cu unealta lui de nimicire în mâini.

Ce bucurie pe ei când s-a dat semnalul: Loviți! Părea că a distruge ceva de valoare este un privilegiu. Nu mulți pot spune am dărâmat o biserică.

Cât a ținut demolarea, lumea privea cum erau călcate în picioare lucruri sfinte. De frică, nici o voce umană nu s-a auzit, doar praful se ducea în sus, ca mărturie. Picamerele scrâșneau, iar mânuitorii lor dintr-o dată mi s-a luminat că semănau perfect cu ființele din orașul subteran din zona mării negre.

Tinerii Adunării s-au strâns în jurul capelei și pentru durere n-au găsit alt alin decât cântul. Molcom au început să cânte

cântările Domnului pe un pământ rănit. Plângeau și cântau.

Li s-a ordonat să plece și, fiindcă ei zăboveau, poliția i-a ajutat. Aveau ducele pregătite. I-a silit să urce. În ducele i-a amendat pentru tulburarea liniștii publice. Bulldozerele nu tulburau pe nimeni, ele torceau acordate la fluierul mioritei.

În trei zile au isprăvit, dar furia nu li s-a potolit. Erau setoși de mai mult. L-au luat pe rebel și l-au expediat în provincie. I-au dat poruncă să nu miște de acolo și au pus câțiva oameni „să-l țină din scurt“. Pe supporterii rebelului i-au urmărit, i-au bătut, i-au dat afară din slujbe. Doar câțiva tineri au scăpat cu fuga, unii în provincie, alții peste graniță ...

Singurii neatinși de represalii au fost fricoșii. Lașii au fost sfătuiți să se alătore „pentru moment“ altor Biserici: Vă promitem că vi se va construi pe același loc o nouă capelă. Una modernă unde veți avea securitate.

Li s-a făgăduit și un pastor nou ... Orice dorință ar fi avut urma să li se împlinescă:

– Vreți și o „grădiniță“?

– Da.

– Nici o problemă.

– Vrem și un autobuz.

– Vă ajutăm.

– De ce atâta bunăvoință acum?

– Noi totdeauna am fost pentru colaborare ...

Surpriza pentru autorități a venit de la câțiva bătrâni din cartier care nu voiau să plece de la ruine: „Aici ne-am născut, aici vrem să murim“. Li s-au alăturat și câțiva tineri care nu știau ce-i frica. O vreme au vegheat pe ruine, noapte de noapte, nepermițând „păsărilor de pradă“ să se apropie.

Animăți de un curaj rar întâlnit, au început să țină slujbe acolo. Sub cerul liber. Stăteau și pe ploaie ..., cântau, se rugau ...

Nimeni nu se întreba, ce vom face la iarnă, fiindcă știau că „ajunge zilei necazul ei“.

Într-o zi, un necunoscut, picat ca din cer, le-a dat un cort. Mare. Tinerii l-au montat rapid peste ruine, însă primăria, atentă la orice mișcare ilegală, l-a distrus în câteva ceasuri.

Ceva trebuia făcut. Au deliberat: „Așa cum dâșii nu se sfiesc de nimic și dărâma în plină zi ..., așa trebuie să facem și noi pentru cauza noastră. Este o cauză mai bună. Primul pas va fi revenirea lui David. Trebuie, ce, e mai bine pentru el să stea ascuns? Tovarășii oricum știu unde este. Locul lui e aici ...“.

L-au căutat și l-au chemat înapoi:

– Veniți, trebuie ...

– Unde?

– Acasă.

– Pă viforul ăsta? Nu v-ajunge că nu puteți nici tuși, până când tovarășii sunt în fața ușii. Știu c-au dărâmat și cortul pe care vi l-a dat neamțul ...

– E nevoie de dumneavoastră. Am mai primit un cort și va fi altfel.

– Încă unul?

– Da, încă unul. O să-l montăm într-o Duminecă ...

– E riscant și pentru voi.

– Nu ne temem.

– Asta-i bine, dar „mătura nimicirii“ le-a fost pusă în mână.

– Suntem organizați ca pe vremea lui Neemia. Unii păzesc, alții se închină. Ne-am luat măsuri.

– Neemia este eroul meu ...

S-a întors și nu i s-au pus piedici. Parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Ființele din subsolul Babadagului dispăruseră subit.

David s-a apucat de treabă cu verva de la-nceput, deși lucrurile nu mai erau la fel. Tovarășii n-au mai demolat și al treilea cort, dar prea puțini mai îndrăzneau să li se alăture. Botezuri se făceau mai rar și pe chipurile tuturor se citea trauma.

Pe David nu-l durea faptul c-a fost părăsit de oameni. Îl devasta însă convingerea că Îngerul a fost întristat. Nu știa dac-o să Se mai arate și la cort cum S-a arătat la capelă.

Rugăciunea lui era copiată după a lui Samson: Doamne, mai dă-mi o șansă. Numai una.

Știu că Te-am întristat ..., Te rog, doar una.

Îmi plăcea de el acum, mai mult ca înainte. Mai întâi fiindcă m-

a tratat ca și cum n-ar fi știut de rolul meu. Era mai blând, mai smerit, mai calculat. Într-o zi a făcut un gest incredibil. A mințit pentru mine. N-avea voie, dar a făcut-o cu mine de față, deși știa că eu cunosc realitatea.

O întrunire a tinerilor ținută la noi acasă l-a adus și pe el. Nu s-a putut împotrivi dorinței lor, ținea la ei ca la copiii lui.

Când se pregătea de plecare, Gabriela l-a invitat până în bucătărie unde l-a confruntat.

– Se vorbește că soțul meu este informatorul Secului și că te-a denunțat și pe dumneata ...

David, surprins, s-a uitat la mine, a zâmbit și a exclamat hotărât:

– Eu nu știu nimic despre astfel de lucruri.

– Sunteți sigur?

– Categorie.

Am tresărit. Nu o dată mi s-a lăudat că n-a mințit în viața lui. Că nu suportă minciuna și acum ..., asta ce a fost?

Crezusem că a ales răul cel mai mic, dar, cu timpul, mi-am dat seama că de fapt n-a ocolit adevărul. Nu. Datorită iertării ce mi-o acordase, „minciuna“ lui era adevăr. M-a iertat și n-avea voie să mă dezierte. Pierduse acest drept.

Iertarea, am învățat de la el, nu schimbă trecutul, însă îi anulează puterea, îi calcă otrava-n picioare.

Când i-a spus Gabrielei că nu știe nimic despre turnătorie, a vorbit potrivit cu iertarea, care, nu-și aduce niciodată aminte de trecut. Nu dezgroapă morții. Pentru David trădarea mea nu mai putea fi adusă în actualitate. Nici dac-ar fi vrut. Se dizolvase în Sângele lui Isus.

Gabriela însă, dârză, ca totdeauna, nu l-a slăbit:

– Mi s-a spus că sora Esty s-a destăinuit cuiva de încredere, care, bineînțeles, a umplut orașul ...

– Dac-ar fi așa cum spuneți, de ce mă găsesc eu în casa dumneavoastră acum, de ce? Spuneți! Ca să-l ajut pe Lae să-și scrie raportul despre mine? Sau de ce?

– Așa m-am gândit și eu, dar lumea nu știe ce să mai născocască.

– Îmi pare rău.

– Dacă vrei, roagă-te pentru noi, că nu ne-am mai înțeles în ultima vreme. Mi s-a părut că văd în dumneata o schimbare. I-am zis lu' Lae ce-am auzit și s-a mâniat. Ne-am certat ...

– Lăsați, haideți să ne rugăm.

Cât timp au vorbit, n-am scos o vorbă. Am stat ca un acuzat în fața juriului. O vorbă „greșită“ de a lui ... și nu știu ce s-ar fi ales de mine sau de familia mea ...

David s-a rugat și a plecat ca din tun.

M-a făcut dator și ca să mă achit cumva, am insistat să-i spun tot ce știu despre liderii cultici. Voiam să-l conving să fie și el mai pragmatic. Avea familie. Copiii nu trebuie să sufere din cauza părinților:

– Liderii cultului sunt la curent cu toate activitățile „Secului“ în Biserici. Fără acordul lor nu s-ar face nimic. Ai noștri le dau listele cu „persecutabilii“. Pentru ei e un joc.

– E cea mai mare tâmpenie ce-am auzit-o în viață. Doar tu și tenorul aveți astfel de idei. Cred că-i cunosc și eu destul de bine. Or fi slabi, dar nu sunt vânduți.

– Pare incredibil, știu, dar sunt în aceeași barcă.

– Poți să dovedești?

– Ușor. Ți-a dat cineva de la cult „bună ziua“ după demolare?

– Îm ... , nu.

– Te-a căutat cineva cât ai fost izgonit?

– Pfu ... , nu.

– Măcar un pastor?

- Nu.
- Mai vrei întrebări?
- Da.
- Nu te-a apostrofat nimeni pentru demolare?
- O ho, câți.
- Nu-ți dă de gândit?
- Atunci cine scoate castanele și pentru ce?
- O mână spală pe alta.
- Sau se mânjesc reciproc.
- De ce ești iritat?
- Mă irită situația, dar nu pentru mine. Dacă mă vor suprima ..., c-o moarte toți suntem datori. I-o datorăm lui Dumnezeu.
- Atunci?
- Am ajuns mai rău ca pe vremea fanarioților.
- Nici chiar așa. Ce fac ăștia e practică veche.
- Pentru ei o fi politică necesară, dar pentru liderii cultici e pact cu moartea.
- Exagerezi. Comuniștii au destule păcate, dar sunt totuși o orânduire avansată. N-ai învățat la istorie? Așa merge lumea. N-am fost noi capitaliști? Am fost. Și ne-a plăcut?
- Nu știu.
- Nu. Nu ne-a plăcut de loc. Cei de acum au clădit școli, spitale. E ceva, nu? Cu masele procedează așa cum e nevoie.
- De ce nu zici și că-s paranoici, că lovesc oameni fără apărare?
- Așa se operează peste tot. Se suflă în iurt. Altfel se produce anarhie. Știi ce-a fost în monarhia lui Carol?
- Haos.
- Și nu-i mai bine acum?
- Dacă-i adevărat ce mi-ai zis mai de vreme, e mai tragic ca oricând. Ei nu cred c-au știut vreodată, mă refer la comuniști, ce-i bine și ce-i rău. Acum ne forțează și pe noi, să nu mai știm nici noi.
- Știi ei, dar li s-a suit la cap. Sunt convinși că lumea va merge pînă la urmă pe calea lor.
- Am mai văzut noi pe unul care se socotea mai popular ca Isus. Un „Beatles“. Avea idei, voia să schimbe lumea. Din „păcate“ n-a apucat ... Trufia este fatală tuturor.
- Nu lor. Are Dumnezeu un plan cu ei ...
- Ca Lăpușeanu cu boierii. Calea asta numită atît de frumos „comunism“ e diabolică.

- Fii serios.
- O văd mai nocivă ca socialismul lui Adolf. Și la urma urmei, te întreb ce este „comun“ în comunism în afară de frică? Libertatea cumva? Poate egalitatea?
- Cu nazismul ai nimerit-o, a fost o grozăvie.
- A fost, a funcționat câțiva ani și s-a cam stins. „Sistema“ asta însă, ține minte, va funcționa și după ce moare.
- Cum și „după“?
- Ne vom bănuși unii pe alții pentru totdeauna, ca într-un blestem. Fiindcă este un blestem. Fugim fără să fim urmăriți. Nu vezi că ne sfârâie călcâiele? Nu vezi că n-avem încredere în nimeni? Parc-am fi niște șoareci aruncați pe o plită încinsă.
- Chiar crezi că-i blestem?
- Da. Și încă unul meritat. Dacă nu l-am fi atras, sărea de la noi, cum sare vrabia pe crengi.
- De ce vezi tu așa un tablou sumbru?
- Ai citit „Procesul“ lui Kafka?
- Nu. Am auzit de el, dar nu-mi plac procesele, nu se vorbește de funie în casa spânzuratului.
- Un om nevinovat este condamnat ...
- Ca și mine... Și eu am fost o victimă.
- Toți vom fi victimizați, mai curând sau mai târziu. De fapt, ce spun eu vom fi, deja suntem.
- Ești prea amărât.
- Când faci sâlnicii, tu, autorul lor, ești prima victimă ...
- Noapte bună și ... calmează-te.
- Sunt calm.
- Înțeleg, ai suferit și încă suferi, dar nu uita, nu ești închis, te poți mișca, nu te-au bătut ... Ești o victimă, dar alții ar fi fost fericiți să pățească doar ce ai pățit tu. Ar fi fost floare la ureche.
- Ți-am spus eu vreodată că-s victimă? Nu sunt și n-am fost.
- Păi, nu despre victimizarea ta vorbim?
- Nici vorbă. Eu sunt un privilegiat.
- În ce fel?
- Păi, eu și dacă mor acum, știu unde mă duc. Mie nu-mi poate face nimeni rău, doar bine. De murit, trebuie să mor. Și nu uita că mi-am făcut rezervare.
- Ții minte data?
- Cum să nu, ziua de Crăciun, 1969.
- Și eu mi-am făcut „rezervare“, dar nu știu dacă-i valabilă?

– De ce să nu fie?

– N-am fost cinstit. Nici cu mine, nici cu ei, nici cu El. Am făcut-o din interes material. După aceea am mers din rău în mai rău. Cred că trebuie să mă și rebotez. Într-un cuvânt, n-am fost ușă de biserică și, când mă gândesc la asta, mă ia cu frig. Tu crezi că mai este iertare pentru unul ca mine?

– Mulți spun că nu mai este, dar eu cred că este. E prea mare jertfa Lui ...

– Ar fi bine să mă botez din nou, adică s-o iau de la capăt?

– Doar tu știi asta. Totuși, ce zi se profilează, ce zi! Toate la un loc nu-s ca ea. Când se vor citi numele, când se vor deschide cărțile, știi cum spune imnologul?

– Parcă, dar, mi-e frică ..., dacă nu-s scris? Se spune că omul este scris în carte încă înainte de întemeierea lumii. Tu ești sigur că ești?

– Bineînțeles. Când se citesc numele, acolo-i fi. E pe linie cu Cartea: „Bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri“.

Nu mă mai vedea. Se îndepărta și a-nceput să cânte: „În cereasca patrie“ ...

„Reconciliere“

Prins cu probleme din departament ..., dezertase nu știu ce mare ofițer. Don Aurel nu m-a chemat o vreme. Începusem să cred că s-a renunțat la mine.

În fond, de ce nu?

Ebenezerul era quasi desființat. Capela, doar numele i-a mai rămas. David, nu mai e ce-a fost. Ce aș putea să mai adaug pe lângă „Misiune îndeplinită“?

Când m-așteptam cel mai puțin, m-a sunat: „Mi s-a făcut dor de dumneata, dumitale nu de noi“?

M-am târât înspre sediu, deși mă apăsa toracele. Nu știu ce-am făcut, dar parcă-mi strivise cineva coastele. Abia respiram. M-a privit ca pe unul care s-a ridicat dintr-o boală lungă:

– Parcă te-aș cunoaște de undeva ...

– Am fost bolnav. Credeam că mi s-a isprăvit munca ..., oamenii aceia s-au prăbușit din cauza capelei și eu nu știu ce s-a-ntâmplat cu mine.

– Nu trebuia să fie așa.

– Atunci de ce ați făcut-o?

– Nu noi. Noi suntem soldați. Crezi că soldații vor războaie? Nu. Ei o duc cel mai bine pe timp de pace.

– Atunci cine?

– Nu-ți spun, dar nu e stilul nostru. David a deranjat pe alții care nu știu să negocieze. Doar dărâmă. Bat.

– Bat pericol.

– Dau ca surzi-n tobe și, de câștigat, nu câștigă nimic. Nu așa se face ... Nu, n-am fost noi. Așa ne știi dumneata pe noi?

– Mă miram.

– Nu știu decât să pornească buldozerele ... Dacă n-a ascultat de noi ... Ai văzut ce-a pățit? Nu poți să spui că n-am încercat cu el.

– Mda.

– De altceva te-am chemat, voiam să te întreb.

– Poftiți.

– Am auzit că înainte de „acțiunea edilitară“ te-a făcut să recunoști că lucrezi pentru noi.

– Da.

– Cum a fost? Povestește-mi.

- Rău. Nu v-a spus tovarășul?
- A zis Coman ceva, dar el era preocupat de mutare, eu aveam alte probleme și mi-au scăpat unele detalii ...
- Trebuia să se întâmple odată și odată.
- De ce trebuia?
- Proverbul cu ulciorul rămâne valabil. Mă mir că și-a dat seama așa de târziu. Și un orb ar fi văzut ... Nu mi-a fost ușor când m-a-ntrebat dacă vă cunosc și dacă am discutat. Am recunoscut tot.
- Ai făcut ce trebuia să faci. Noi ne-am așteptat la asta și am vrut să știm cum va reacționa David. A fost testul lui.
- Nu înțeleg.
- Parcă el a înțeles ceva! În loc să-și recunoască greșeala, să caute drumul cel bun, el se ambiționează să fie contra. Contra cui? El nu cu noi se luptă.
- Dar cu cine?
- Cu statul. Noi suntem doar uneltele. Apărăm statul de elementele ostile.
- David n-a fost ostil.
- Nici prieten. Știm că s-a reîntors. Nu-i dau mai mult de 100 de zile, dacă nu schimbă macazul, poate nici atât. Suntem cu ochii pe el.
- Ce se va întâmpla cu mine de acum încolo? Mă tem că mă vor bate cu pietre. Unii abia așteaptă să identifice vreun informator. David, într-un moment de iritare, mă poate arăta cu degetul și toți vor zice că din cauza mea li s-au întâmplat toate necazurile.
- Parcă ți-a promis că nu te spune?
- N-o să bată el toba, dar este imposibil să țină totul în el, mai ales acum când nu mai are ce pierde.
- Are. Ce, la niște ziduri se reduce totul? De câștigat, ce-i drept, n-are. Își dă seama că nu câștigă nimic dacă tace și nimic dacă vorbește! Cât despre tine ..., joacă „după ureche“, vezi și dumneata, orientează-te, ești lup bătrân de acum.
- Săptămânile astea, am stat de o parte, am fost bolnav ..., dar să mă duc la Cort mi-e frică. M-am întâlnit cu el, a fost la mine acasă.
- Și, ți-a zis ceva?
- Părea că regretă tot.
- Vezi? Fii liniștit. Ce o să se-ntâmple? O să-și facă și ei o altă capelă, nouă, rezistentă la cutremure. Chiar unde a fost cea veche. Li se va da aprobare.

- E sigur?
- Da, deocamdată cu o condiție.
- Care?
- Să renunțe la el.
- Atunci degeaba-și mai construiesc capela.
- Nu ne privește. Și dumneata, te duci. Ca și până acum. Ești membru doar. Ce, vrei să se confirme spusele unui exaltat?
- Dacă va vorbi?
- Ce dacă. Aiurează. E vorba noastră, contra vorbelor lui. Pe cine o să creadă lumea?
- Dacă vorbește, n-am nici o șansă. Nu acolo. Oamenii îl cred pe el. Mai ales acum. E martirul lor.
- Nu va fi în interesul lui, nu-i mai trebuie tulburări. Cred că-i pare rău că s-a încăpățânat. Dacă ar fi înțeles statutul pastorului în sistemul nostru, alta îi era soarta. Era și el cineva, era respectat, acum e prea târziu. O să vezi că va mușamaliza afacerea. Noi ne-am lămurit în privința lui, e un fanatic. Sunt și de ăștia pe lume. Dacă am fi știut de la-nceput ce material este, îl lăsam în apele lui. Chiar și acum, poate că nu-i totul pierdut, dacă ar renunța la vreo două, trei lucruri, ștergem cu buretele tot ce-a fost.
- La ce ar trebui să renunțe?
- La obsesia asta a lui cu dracu'. Una două, trage pe diavol. Chestia asta irită.
- Pe cine?
- Ei pe cine ..., dar pe bună dreptate. Ce, s-a dovedit vreodată că el există sau că face și drege ..., scorneli. El vede mâna diavolului peste tot. Deunăzi a spus că primarul Aripă este unealta necuratului ... Îți dai seama, dacă aude asta turbează. Îl provoacă la duel. Mai face și tot felul de aluzii. Cred că, între ai lui, ne blestemă pe toți.
- Nu cred că îndrăznește să meargă până acolo, încât ..., dar, în unele situații..., nu poți să susții că diavolul e fată mare și că nu-l împinge pe om în păcat. Eu personal, cred că-și vârstă coada.
- Nu e vorba de ce crede omul, ci de ce face cu acest crez, cu ce zice în public. Și noi mai credem câte ceva, că așa-i omul..
- N-am observat nimic exagerat la el.
- Sunt rapoartele. Uite: „David afirmă că diavolul zace în oameni“. Altul: „Sunt pline tramvaiele de draci“ și cere credincioșilor să se unească în rugăciune pentru a-i alunga. Păi să nu te enervezi? Mai departe: David insistă că „un creștin

trebuie să fie în stare să scoată dracii dintr-un om“.

– E cam umflată nota ce-o aveți. Am auzit predica. N-a zis așa. A povestit ce a auzit de la un bătrân care are vedenii.

– E crezul lui. Nu ți-ai dat seama? El, când „citează“, de fapt spune ce crede și nu puțini primesc. În special tinerii.

– Așa scrie în Biblie, așa citesc și ei.

– Știm poveștile biblice, dar trăim totuși în veacul 20.

Civilizația noastră nu poate tolera stupizeniile evului mediu sau exaltările lui „țărăniste“ În statul nostru se propagă altceva.

Îți dai seama ce vrea el? Nu suntem pe timpul lui Antonescu să-l consultăm pe Petru Lupu. Atunci era feudalism. Nu se mai poate. E altă societate.

– Dar dacă are dreptate?

– Nici atunci nu se poate.

– Și dac-ar renunța la obsesia asta ..., cu demonii?

– Atunci ..., ar fi prietenul nostru. Dacă vrea, de nu, treaba lui.

Nu noi pierdem. Dacă nu s-a convins nici acum... Ești tolerat o vreme, hai, două ..., dar la urmă vine vierul. Deși, ți-o repet, noi regretăm cele întâmplare, mai ales cu tinerii.

– Pe el nu l-au bătut, știu precis.

– Mai bine l-ar fi bătut pe el și-i lăsașu pe ăia nevinovații în pace.

N-am știut niciodată, dacă mi se spunea tot adevărul sau doar jumătăți. Don Aurel planta în mine tot felul de idei, dar n-aveam cum să-i cunosc adevăratele intenții. Mereu sunt în dilemă: Sunt în posesia informației legată de „obsesia“ lui David. În ea este inclusă făgăduința: „Dacă renunță la ea, îl vom lăsa în pace“.

Oare? Nu voi ști niciodată, dacă nu mă pun la încercare.

I-am repetat lui David discuția cu Aurel:

– Tovarășii regretă ce ți s-a-ntâmplat ...

– Nu mă interesează acești domni și parcă ziceai că scapi de ei.

– Nu pot acum, dar vine clipa. Presimt ceva. Sunt mai prietenoși, vor să te recunoască. Se întâmplă ceva. Pe cinstite. Vorbesc despre „armistițiu“ și cred că nu ți-ar strica.

– Prietenie, armistițiu ... cu ei? Tu n-ai auzit niciodată de incompatibilități?

- Sunt și ei oameni.
- Sunt și nu vreau să zic ce a zis Iov despre dușmanii lui ..., că nu i-ar fi pus nici în rândul ...
- Și n-a greșit Iov?
- Nu prea.
- Mi-au zis că dacă ai renunța la ideea ta cu duhurile rele te-ar lăsa să-ți vezi de treabă, ba chiar te-ar susține ..., te-ar ajuta să reconstruiești capela.
- Dacă renunț la ideea mea ... La ideea mea? Ce idee am eu? Eu n-am nici o idee, frate. Și pe duhuri le-aș lăsa eu bucuros, dar mă lasă ele? Unde mă învârt, dau peste ele. Mai ales în copii. E groaznic să-i vezi cât suferă. Știi zeci de cazuri de demonizare.
- Tu vorbești serios? Ești sigur că nu-i vorba de boli mintale?
- Zi-le cum vrei.
- Specialiștii, din câte știu, nu recunosc posesiunea demonică.
- Zbang! M-am topit, „specialiștii“! Crezi că demonii se simt jigniți, crezi că țin doliu național că nu sunt recunoscuți de specialiștii noștri? Sau crezi cumva că-i cuprinde mila de ignoranța noastră și intervin pe lângă ONU să facă vreo comisie specială care să se ocupe cu deschiderea minților noastre? O, nu. Lor le convine că îi ignorăm. N-ai văzut ce ravagii fac? Dacă tot nu-s reali ... Fenomenal statut le-am acordat.
- Mă depășește.
- N-ar trebui să ne depășească. Faptul că noi am făcut cataloage pentru boli și am decretat că duhurile nici nu există nu înseamnă că le-am și desființat sau că le-am fixat cu ace de gămălie pe vreo pernă de catifea aflată în muzeul idolilor. Nestingherite, ele fură, junghie și prăpădesc ... Unde le merge, unde nu-i nimeni acasă. De ce nu? Fură de rup pământul. Și noi? Ce facem noi? Alcătuim manuale savante: În numele „științei“ duhurile nu există. Nu ni se cuvine cumva și o decorație de la ele?
- Pentru ce?
- Atitudine cavalierească.
- Înțeleg, dar înțelege și tu. N-ai cum să ai numai tu dreptate. Mai ascultă și de alții.
- De cine? De cei care au pus mâna pe cheile împărăției?
- Poate.
- Tu nu vezi „scrisul“ de pe peretele lor?
- Nu-nteleg?
- Când ai cheile, ești obligat să intri, să deschizi și altora, nu să

ascunzi cheia.

– Nimeni, dar absolut nimeni nu vorbește despre duhuri rele în țara asta, doar tu și câțiva dezidenți penticostali. Nu crezi că prea îți dai importanță?

– Nu-mi dau nimic, deși mereu mi se spune asta.

– Lumea observă.

– Ce să-ți spun, e nemaipomenită. Și de binevoitoare i s-a dus vestea. Pentru mine opinia publică e un monstru cu picioare de lut.

– De ce ești mereu pornit?

– Am trăit în mijlocul ei. Când aveam vreo 16 ani, un frate s-a străduit să-mi demonstreze că nu-s normal.

– Poftim?

– Da, după o fotografie. Eram, împreună cu alții, într-un cortegiul funerar. Murise un cunoscut popă. Încolonată, lumea mergea în urma sicriului. Numai eu mergeam alături, pe trotuar. „Analistul“ mi-a explicat așa: Oamenii normali se încolonează, doar tu mergi pe alături.

– Cum îți explici?

– Ce să-mi explic?

– Faptul că nu mergeai în coloană.

– Nu-i nimic de explicat. Așa am vrut, așa am făcut. Cred că omul este dator să se întrebe ce vrea sau de ce face un lucru sau altul. Eu am căpătat convingerea că avem o moștenire contaminată.

– Adică?

– Ți-l citez din nou pe Iov: „Cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat?”

– Nu cred că poate.

– Nu poate. Și totuși oamenii își poartă moștenirea, ereditatea, ca pe un steag. Crezi că e normal să fie așa?

– Ce-i greșit?

– Faptul că nu pornim de la premiza biblică.

– Care?

– Avem nevoie de o nouă identitate. Trebuie să începem cu revelația c-am fost rânduți să devenim o creație nouă.

– Deci tu nu vrei să te încolonezi?

– Vreau, dar după El, nu după cortegiul funerar. Încolonarea e ușoară, am făcut armata doar, dar nu vreau să pierd perspectiva.

- Adevărul este că nu știu de ce tac ceilalți pastori. Pentru unii dintre ei, sunt sigur, este o nebunie să crezi în duhuri. Așa li s-a spus lor la școala de popi ... Sunt sigur că mulți tac din lașitate.
- Sau din prudență. Nu e un moment prielnic pentru credință.
 - Altă gogomănie. Urmează să-mi spui c-a trecut vremea credinței, nu?
 - Poate că n-a trecut, dar ...
 - Frăția ta, vremea credinței este totdeauna. Nici n-a trecut, nici n-a sosit: este. De ce n-aud eu niciodată c-a trecut vremea necredinței?
 - Și tu crezi că duhurile pleacă, fiindcă tu crezi?
 - Absolut.
 - Domnul Isus zicea că sunt soiuri de demoni care ies cu post ...
 - Nu mă pricep la soiurile demonilor. Știu că sunt organizați după modelul îngerilor, în cete, dar nu cred să fie și soiuri bune. E un singur soi, rău.
 - Atunci de ce a vorbit El despre „soiuri“?
 - Din text se poate înțelege că atunci când a zis „acest soi“, vorbea despre credință, nu despre draci. Credința poate fi de două soiuri: „mică“ și „mare“.
 - Deci duhurile rele nu ies cu post și rugăciune?
 - Ba da, dar mai întâi pleacă puțină credință din noi și apoi ies și ele, ca o consecință.
 - Am priceput: când e credință multă, sunt duhuri puține sau nu mai sunt deloc. Zic bine?
 - Foarte.
 - Totuși, renunță și tu la tema asta, că ai de unde alege, măcar pentru o vreme, până treci puntea. Ce pierzi?
 - Trebuie să câștig. Lupta asta trebuie câștigată.
 - Ce ai câștigat până acum?
 - Domiciliu forțat, capela sfărâmată ..., totuși, altfel nu pot.
 - De ce nu?
 - Nu pot să mă retrag, deși aș vrea. Ar fi cea mai mare trădare posibilă. Tu ai simțit vreodată durerea altcuiva?
 - Uneori am impresia c-au dreptate cei care te consideră căzut în cap.
 - Uite, frate, nimic nu este real până nu ți se-ntâmplă ție, nici cancerul, nici boala de nervi, nici demonizarea ... Mulți nu cred în lumea duhurilor. Treaba lor.
- Mulți nu cred nici că Secu este obsedat de religie. Mai de mult

nici eu n-am crezut. Îmi ziceam: „Ce să aibă Poliția contra bisericii“?

– Și?

– Tu întrebi? Pentru dumnealor, credincioșii sunt inamicul numărul unu. Orice se tolerează în socialism, numai credința în Isus, ba. Nici acum nici în veacul care vine. Pentru partid este cea mai periculoasă ideologie.

Lumea nu crede că asta-i realitatea, fiindcă nu se confruntă cu ea. Dacă spui cuiva că în secolul 20, în țara noastră oamenii sunt persecutați pentru credință mai rău ca oricând în istorie, ar râde de tine, dar adevărul ăsta este. La noi omul n-are libertatea să creadă. Asta-i civilizația ce am produs-o.

– Eu cred că-i destul de liberă credința. Zi mersi că nu suntem Albania, unde nici nu există biserici. La noi, numa-n București sunt peste o mie.

– Tu vorbești de muzee, eu vorbeam despre credință ...

– Da, da, despre credință și e liberă.

– Poate credința fără fapte.

– Este liberă și cea cu fapte.

– Cu fapte moarte.

– Libertatea religiei e garantată. Se știe asta.

– Se știe o minciună. Nu este nici garantată și nici liberă. Dacă nu s-ar sfii de „opinia publică mondială“, vorba confratelui Nicolescu, ar pune câinii pe noi și ne-ar vâna ca pe iepuri. Stai numai să vină clipa potrivită și ai să vezi cum sunt în stare să tragă o noapte a sfântului Bartolomeu, ce n-a văzut Parisul ... I-am întrece pe franțuji. Când e vorba de înăbușiri în sânge ... Nu l-am dat noi pe blajinul Vlad?

– De ce crezi c-ar fi Secu împotriva credincioșilor?

– Nu e împotriva lor, este împotriva credinței lor. Îi persecută pe bieții oameni ca să se lepede de ea. Credința îi deranjează. De oameni au nevoie. Ca sclavi sunt buni.

– Tu zici că, deși are nevoie de ei, îi lovește?

– Sunt convins. Am văzut scris negru pe alb, când am fost cătană, ce gândește partidul despre religie și m-am convins deplin la demolare.

– Atunci a fost altă treabă. Milităria a fost simulare...

– Nu tocmai. Ca să știi și tu, în armată m-am simțit, pentru prima și pentru ultima dată, tratat omenește.

– Vezi? Depinde de omul peste care dai.

– Așteaptă să vezi. Mă durea o măsea, dar rău, de mi se scuturau creierii. Am ieșit la raport și am fost învoit de locotenentul Velman să merg la Cernavodă la policlinică. După un drum de 7-8 kilometri parcurși „per pedes“, m-am așezat pe o bancă în sala de așteptare. N-aveam programare, dar speram să mă primească. Mă gândeam că haina militară le va stârni, dacă nu respectul, măcar mila.

După un timp, doctorul a ieșit, a văzut grupul de oameni și, calm, a anunțat că nu mai „vede“ pe nimeni în acea seară: „Veniți mâine“. Când a dat cu ochii de mine, s-a corectat: Soldatul să rămână.

– Și?

– Mi-a scos măseaua! Atunci m-am simțit privilegiat. Doctorul era turc și nu-l prea interesa pe el chestiunea cu sectele, altfel, cine știe, îmi scotea măseaua nevinovată.

– Deci renunți la lupta ta donquijotescă cu demonii?

– Mi-a plăcut Don Quijote dar eu nu seamăn cu el. Eu mă vad un fel de funcționar CFR care lucrează la biroul „Obiecte pierdute“.

– Ce s-a pierdut?

– Nimic nu s-a pierdut, Biserica a pierdut. Am pierdut puterea spirituală. Am pierdut îndrăzneala apostolică, am pierdut martirajul. Am pierdut fidelitatea față de Scriptură ..., în folosul datinei. Tu vrei să renunț fără luptă la ce este al nostru?

– Ziceau că așa ți-ai recupera carnetul ...

– Mi-aș recupera ce? Carnetul de pastor? Să-l țină! Pentru el și pentru alte câteva „privilegii“ similare, am dat prea mult. Nu carnetele trebuie recuperate, ci bolnavii. Posedații.

– Toți slujitorii, din toate cultele au autorizații.

– Autorizații de la dușmani. Nici fanarioții și nici faraonii n-au mers așa de departe. Cum le-ar cădea tovarășilor dac-am decide noi cine e bun și cine e rău comunist sau securitist. Dacă noi l-am numi pe secretarul lor sau măcar membrii comitetului central?

– Nu ești realist.

– Ar fi o mică joacă pe lângă tragedia pe care am acceptat-o noi. Ei s-au substituit Duhului Sfânt și noi le-am dat tot concursul. Le-am mulțumit pentru înțeleapta îndrumare. Nu crezi c-o să ne dea istoria în judecată. Dac-ar fi făcut așa primii creștini, nu ar mai fi fost Biserică pe lume.

– Crezi că ei au fost oameni diferiți de noi?

- Cred că da. Trăiau dragostea dintâi pe care noi am părăsit-o. Reține n-am părăsit dragostea, doar dragostea dintâi.
- E vreo diferență?
- Uriașă, ca între generația de la Marea Roșie și cea din vremea Izabelei.
- Atunci chiar e trist.
- Mie-mi spui? Am o idee. Renunț.
- Serios?
- Da. Renunț și la exorcism și la vindecare și la predicare, la tot, dacă veniți voi cu o soluție pentru cei chinuți de diavol. Arătați-mi planul și ies din ecuație.
- Și nu mai vorbești despre duhuri?
- Numai în cazul în care voi, tu, Aurelul și oricine mă mai vrea „în rezervă” vă implicați în exorcism. Dacă vouă vă pasă de „fiul văduvei” și-mi dați în scris că goliți țara de demoni, dispar fără urmă.
- Eu vorbesc practic.
- Și eu.

Nu se putea vorbi cu el.

Păcat. Ar fi avut numai de câștigat, dac-ar fi fost și vis-a-vis de Secu așa cum era în Adunare, cu frații, înțelegător, flexibil ...
Se temea cumva să nu-și piardă mântuirea?

Somnul lui Ahaşveroş

Mi-era greu să-l înţeleg. Avea atâtea motive să renunţe şi el tot îşi vedea de drum. Nu-i păsa deloc de părerea mea sau de a lui Don Aurel. Sunt sigur că-i făcea plăcere să ne ignore sugestiile. Am încercat să mă pun în locul lui, oare eu cum aş proceda? N-a fost o idee bună. Eu m-aş teme să am atâţia duşmani. N-aş avea pace. Pace n-am nici acum.

De ce n-o mai am? Unde am pierdut-o? De ce mă tem să dorm? De ce n-am curajul să mă rog? De ce şi când dorm, mă odihnesc mai rău ca satrapul Xerxe?

Şi de ce David o are? Urmărit, şicanat, trădat şi ..., mai vesel ca mine! Să fie drumul lui cel bun? Dacă l-aş întreba, David mi-ar arăta vreun verset cu care mai rău mă va încurca.

Trebuie să aflu singur. Trebuie să mă rog, dar mi-e groază. Cel mai greu lucru pe lume e să te rogi. Să vorbeşti cu Cineva pe care nu-L vezi şi Care ştie totul despre tine. Ştie cât ai trăit, unde ai trăit şi cum ai trăit. Ştie cât mai ai de trăit. Cineva Atotputernic. Dacă nu-mi întinde „toiagul împărătesc“? Pot plăti cu viaţa îndrăzneala.

N-are a face. O să risc. „Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu şi-i voi spune, tată ...“

Pe El L-am ofensat, la El trebuie să mă întorc. Ştiu „formula“: „Dumnezeule, ai milă de mine păcătosul“. O să adaug: Te rog frumos. N-o să mă omoare. Dacă ar fi vrut El să mă suprimă, ar fi

făcut-o de mult. A avut atâtea ocazii. N-am nimic de pierdut.

Am strigat și am plâns. Știam că așa se „biruiește“ Îngerul. Lecția asta străveche n-a fost trecută cu vederea în prelegerile lui David. Cred c-o aborda lunar. Mulți și-au însușit-o, au pus-o la probă și le-a vorbit Dumnezeu ...

Oare îmi va vorbi și mie? Oare se va înduioșa și de lacrimile mele?

Într-un târziu am auzit o șoptă ... „În ziua necazului tău te-am ascultat“

Urechea mea a prins cuvântul. I-a prins sensul: În ziua necazului tău te-am ascultat. Evrika!

Nu-mi trebuie nimic mai mult. „Slobozește, Doamne, pe robul Tău în pace“. Atât am așteptat, un răspuns de dincolo ..., și iată-l. M-a auzit și mi-a răspuns: „Te-am ascultat“.

Și eu care mă temeam ... Uite că nu m-a izgonit ..., deși El este Cine este și eu ..., să nu mai vorbim.

Asta-i Mântuirea. El îți vorbește ție și tu auzi și ești încredințat că e El ...

Cred că-mi vine să cânt, „Asta-i ziua“. Ziua pe care El a pregătit-o pentru bucurie. Piatra unghiulară este în sfârșit la locul ei ...

David ar trebui să fie primul care află. Obligatoriu. Cine altul? Pe nimeni nu-l va impresiona schimbarea mea, ca pe el.

S-ar putea să nu mă creadă. Ar avea motive, l-am mințit prea mult. Oricum, tot o să-i spun. Până la urmă o să creadă.

— David, trebuie neapărat să-ți spun ceva. Super important.

— Nu te mai strădui. Eu nu mă mai lupt, mă dau bătut. Felicitări! Ați câștigat.

— Nu înțeleg.

— Ți-am ascultat sfatul.

— Nu știi la ce te referi, dar eu vreau să știi că am învins. Am cucerit ...

— Normal, ca iscoadă a lor ... Voi doar cuceriți ...

— Nu, nu m-ai înțeles. Ascultă-mă numai de astă dată. Eu de ei m-am lămurit de mult. Știi ce le poate pielea. De tine n-am fost convins ..., nici ...

- Și?
– Acum, sunt.
– Presupun că azi ți-au dat o altă partitură, nu?
– Nu, nu. Ascultă-mă pentru ultima dată. Vântul de Sud a început să bată la botezul copiilor mei. S-a intensificat în bucătărie, când ai mințit pentru mine, când m-ai acoperit față de Gabi. Înteleg c-ai făcut-o datorită iertării.
– Ce vânt, frate?
– Lăuntru m-a muștrat. Îmi bătea inima de credeam c-o să mor acolo.
– Și continui să te întâlnești cu ei.
– Am căutat un prilej nimerit de desprindere. Nu puteam să dispar în ceață. Trebuia să le spun clar. E ca la armată. Nu poți să dezertezi. Trebuie să ți se aprobe cererea de ieșire.
– De ce n-ai făcut tu asta mai înainte? Te-aș fi crezut.
– Crede-mă și acum.
– Ți-ajunge, dacă te crede Dumnezeu.
– El m-a împiedicat să mă desprind de ei mai devreme. El a vrut să se întâmple așa. A vrut să mă smerească.
– Nu știu dacă tu te prefaci sau nu. N-ar fi prima dată. Oricum, mi-este egal. Mi-am făcut datoria. Acum ascultă c-am să-ți spun și eu ceva ...
– Te rog.
– Și eu mă retrag.
– Cum?
– Cum ai auzit. Mă duc.
– Unde?
– Nu știu, vom vedea. Motivele sunt personale.
– Nu se poate. Nu tu. Nu-ți este permis. Ce vor zice ..., toți?
– Că-s păstorul plătit care fuge când vine lupul.
– Nu cred că te temi tu de lup. N-ai spus chiar tu că, în fața oii, lupul n-are nici o șansă?
– Am spus și-o cred.
– Și totuși pleci?
– Plec plângând, dar sunt hotărât. Nu are importanță dacă se bucură cineva sau nu.
– Mă doare să aud ce aud. Ce se va întâmpla aici, te-ai gândit? Oamenii ăștia nu concep să trăiască fără tine.
– Unii nu concep ca eu să mai rămân. Am destui dușmani. Unii m-au acuzat deja de trădare ...

- Nu în Adunare.
- Crede ce vrei. Am greșit.
- Te-ai gândit la tineri?
- Iehova Iire: „Purta-va de grijă El, Domnul, cumva“.
- Fără tine?
- Da, El le-a purtat de grijă și până acum, nu eu.
- Pot să-ncerc să ghicesc motivul?
- Nu e un singur lucru. E o listă. Atacul cu buldozere și picamere a fost cumplit. Un potir prea amar pentru mine. Pentru partidul comunist a fost o demonstrație de forță. Pentru noi, Căderea Constantinopolului. Poate mai rău.
- Încă te doare demolarea capelei?
- O visez în fiecare noapte. Când trec pe lângă o clădire din care mușcă escavatoarele, simt durere de parcă m-ar sfâșia lupii. Totuși, nu pierderea casei mă doare cel mai tare.
- Dar ce?
- Faptul că El a îngăduit-o.
- Se întâmplă și gândește-te c-au căzut case mult mai mari.
- Just, dar totdeauna a fost o cauză. Știu că L-am întristat.
- Ești sigur?
- Da și mă doare.
- Și dacă pleci, îți trece?
- Sper. Oricum sper să înțeleg ce am făcut rău, deși în mare parte știu. Trag nădejde că mi se va da șansa unui nou început. Visez să fac acolo unde voi ajunge ce n-am fost lăsat aici. Dacă voi reuși, o să aflu.
- Nu știu prin ce treci și nu știu ce aș fi făcut în locul tău, așa că tac.
- Am sentimentul că acolo va fi și mai greu.
- Atunci de ce pleci? E o altă „Năvenca“? Sau ți-e frică?
- Mereu mă întreb asta.
- Da, fiindcă atunci când iei tu decizii trebuie să fie o cauză majoră.
- S-ar putea să plec peste ani sau niciodată. Dacă mi-ar fi frică, aș fugi peste graniță sau m-aș ascunde, dar aștept pașapoartele. N-am nici o garanție că le voi primi vreodată.
- Ai vreo proorocie?
- Tot cea veche. Când vă prigonesc într-o cetate, fugiți în alta.
- Dar tu fugi într-o altă țară.
- Da. Am acoperire pentru asta.
- Biblică?

- Cei din Iudeea să fugă ..., vezi, e vorba și de țară.
- Și e destul?
- Mă bizui pe El. Sper să mă călăuzească, fiindcă sunt pregătit pentru orice. S-ar putea să rămân pe loc, dacă tovarășii nu-mi vor da drumul.
- Ți-l vor da. Cred că trebuie să ne luăm „la revedere“.
- E prea devreme.
- Să nu crezi asta. N-o să ai timp nici să-ți saluți prietenii.
- Ce e scris și pentru noi ...
- Pot să te rog pentru încă o favoare?
- Sigur.
- Știu că tu ești convins că voi fi iertat pentru ce ți-am făcut, dar eu, pe lângă coșmarurile nocturne, am mari îndoieli. Mă lupt cu ele în timpul zilei. Mai spune-mi despre iertare.
- Rezervele de iertare nu scad niciodată.
- Rezervele?
- Da, rezervele de har. Nu se împuținează.
- De ce zic toți că dacă păcătuiești după botez, te paște iadul?
- Nu știu de ce zic asta, dar realitatea e alta.
- Cum de ești tu așa de indulgent, când toți te trimit la iad val-vârtej.
- Nu eu sunt milos, Cuvântul e. Sângele lui Hristos este. El ne curățește cugetele de faptele moarte, ca să-I slujim Dumnezeuului celui viu.
- Ți-e ușor ție să vorbești. Tu ai fost curățit și ai rămas așa, dar eu, eu nu-s convins că voi căpăta „curățirea“.
- Atunci explic-o altora. Treptat, vei primi credința în iertare. Predică mila, „grația plină“, că te pricepi la predicat.
- Cine-mi mai dă mie un amvon?
- Du-te la țară. Sunt destule.

Juruința

Râulețe de lacrimi au curs din mulți ochi, când s-a aflat că David ne părăsește. Tinerii i-au tot cântat: „țărâna rămâne“ și „Ne-om vedea la Răpire“, doar l-or convinge să renunțe la „documentele despărțirii“.

N-a cedat.

După zilele de doliu, noi cei rămași, ne-am reluat vechile deprinderi: împingeri, certuri, împrôșcări cu vorbe, lupte pentru întâietate ...

Cel mai lovit, eu am fost. Comitetul mi-a aruncat în față că sunt cauza plecării păstorului:

– Cine a mai născocit și asta?

– David, cine?

– V-a spus el că pleacă din cauza mea?

– Știm tot.

– Când v-a spus?

– Știm de mult.

– Și de ce n-ați acționat atunci, dacă l-ați crezut?

– S-a opus.

– Nu înțeleg nimic. Cât timp a fost aici, nu m-a învinuit niciodată de nimic.

– Ce era să faci? Să se pună cu dumneata? Știa că ești „blindat“.

De fapt el nu a spus niciodată nimic concret, dar avem și noi sursele noastre. Ce, numai dumneata ai prieteni?

– Omul trebuie să fie în stare să răspundă de ce a făcut. Spuneți-mi în ce fel sunt eu cauza plecării lui David.

– N-avem nevoie. Nu te mai vrem aici și nu vrem nici o socoteală cu dumneata.

– Îl credeți pe unul care mă acuză și n-are curajul să stea „față“?

– Frate, dumneata ești special. Nu vrea nimeni conflict cu dumneavoastră.

– Ce-mi propuneți.

– Întoarceți-vă acolo de unde ați venit sau ... sau unde vreți. Treaba dumneavoastră, nu ne privește pe noi.

– Mă goniți?

– Nu, doar că nu este oportună rămânerea dumneavoastră aici.

– Eu nu mai sunt cel de dinainte, nici cel de acum șase luni.

- „Lupu-și schimbă părul“.
- Și cine-i lupul?
- Frate, toți știm cine-i lupul ..., nu mai face dumneata pe inocentul cu noi.

M-am retras. Nu mă gândeam nici eu c-o să mai rămân acolo după plecarea lui David, dar, nici să mi se arate ușa, nu m-așteptam. Ce le-o fi spus David? Nu zicea că mă iartă? Le-a zis ceva Mitică sau Măciucă?

Ce s-a-ntâmplat?

Nici Secu nu m-a mai chemat ..., oare de ce?

Am devenit un indezirabil pentru toți?

Sper că nu și pentru El.

Dar El unde a fost?

De ce nu m-a apărut?

Nu m-am întors eu la El?

Ori de câte ori mi-e greu sunt abandonat ...

De ce-mi tot vine în minte, Romani 8:28?

„Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care-L iubesc“ ...

Să fi fost cumva planul Lui pentru mine să plec din Adunare?

Revoluția m-a prins pe nicăieri. Nu eram în nici o tabără ..., mai bine. Ce eveniment și revoluția asta! A fost o lovitură de stat, a fost efectul domino?

Nimeni n-o credea posibilă la noi și totuși. Ceaușeștii morți, partidul dizolvat ...

Oare ce a declanșat răsturnarea?

Să fi fost El?

Mai gândește cineva așa? David mi-ar fi spus. Precis L-ar fi implicat pe El. Ar fi găsit un verset: „Se întâmplă vreo zarvă în vreo cetate fără să o fi pus Eu la cale“? N-ai cum să interpretezi altfel.

Să ne fi scăpat El, fiindcă i-a plăcut de noi sau fiindcă voia să ne mai dea o șansă ..., să-L alegem pe El?

Viața mi-a fost singura pradă. Pentru a treia oară, implicit, mi se spunea: Trăiește! Mulți n-au prins zorii noii orânduiri.

Veselia a pus stăpânire pe țară, dar eu găseam că mi-e mai greu acum ca înainte. Nimeni din Adunări nu era dispus să-mi spună, „bun venit“. Se știa că sunt lepros. Sângeram. Câtă nedreptate! Când trădam, mă respectau și acum, când postesc și mă rog, mă alungă toți ... Unde-i dreptatea?

Îndemnul lui David: „Du-te la țară, du-te departe“ a început să-mi dea târcoale. Parc-ar fi înviat o Năvenca și pentru mine ... Du-te departe! Nu aici e locul tău!

Într-o Duminică mi-am scos bilet de tren. La întâmplare. L-am auzit pe cel din față cerând un bilet până la ...

Trenul m-a dus într-o comună numită, neinspirat, Câmpulung. Nu cunoșteam pe nimeni și nu mă știa nimeni. Fiind zi de slujbă, am intrat în Casa de adunare și m-am dat drept „frate“. Din București. Era adevărat, eram din familie, eram botezat, am urmat la Capelă. Singurul meu păcat, mărturisit de altfel, a fost colaborarea cu Secu.

Obosit, m-am așezat pe o bancă. Am mulțumit și inima și-a început cugetarea ...Dacă toate lucrurile lucrează spre bine ..., ce lucru bun a ieșit din colaborarea mea cu Secu? Plecarea lui David? Nu. Dărâmarea capelei? Nici atât.

Poate a fost bine pentru Secu? Nici măcar pentru cei doi ofițeri. Coman s-a retras mai de mult. S-a înscris la „drept“. Din prudență, o fi avut premoniții?

Don Aurel n-a avut parte nici de pensie. S-a împușcat la revoluție. Nevastă-sa l-a găsit răsturnat pe pat, într-o baltă de sânge, cu pistolul lângă el. Se zicea că din cauza copiilor ..., doi băieți diagnosticați cu un sindrom incurabil ...

I-a fost cumva frică de cei noi?

Romani 8 cu 28 nu se aplică decât celor ce-L iubesc. Pentru ceilalți este valabil pe dos.

Cei ce căutau să ia viața „pruncului“ nu mai sunt ... Adevărat. Nici eu nu mai sunt ..., dar mă introspectez, deci mai sunt. Sunt un om „cu trecut“, lăsat să trăiesc și în prezent. Cum voi trăi?

Cât atârnă de mine, nu voi fi prizonier. Nu mă voi întoarce în robie. Pârâșul fraților nu va câștiga procesul contra mea. Îl iau pe Dumnezeu martor că nu voi mai fi niciodată decât prizonierul Lui. El m-a făcut slobod și, cât voi mai avea suflare, mă voi arunca

spre ce este înainte. Voi vesti celor ce mă vor accepta iertarea. Alt mesaj n-am. Orice eroare este pardonabilă. Cu David m-am împăcat. Pe alții nu i-am turnat. Îmi voi căuta audiența și îmi voi spune mesajul ...

Dar dacă Dumnezeu nu m-a iertat și eu îl slujesc de pomană? Imposibil și chiar de ar fi așa, n-are importanță ... Îl voi sluji fără pretenții. Doar fiindcă El e Dumnezeu și eu exist.

Când pastorul Pleșu m-a invitat la amvon, nici nu mai știam unde mă aflu. M-am fâstâcit, dar apoi am vorbit ca unul care n-are ce pierde. Nu eram eu unul din aceia cărora li s-a iertat mult?

După slujbă, omul mi-a zis: „nici un predicator român n-ar fi fost în stare să vorbească așa de cald, cu atâta patos despre iertare. A fost hrană tare și foarte necesară. Îți mulțumim, frate, și mai vino pe la noi“.

Mă uitam la pastor, îl vedeam, îl auzeam, dar se părea că nu el îmi vorbește, ci Omul despre care am conversat cu David ...

Se adeverea oare cuvântul: „cui i se iartă mult iubește mult?“

Bucurie ca asta n-am mai avut.

Oare o să ajung să fiu ce mi-am dorit eu din copilărie, argat al lui Dumnezeu?

Știu, Cartea scrie despre fiu, dar pentru mine și argat ar fi prea mult. El știe tot ce am făcut ... Oare chiar mă primește în Lucrarea Lui? Ca slugă ..., n-am alte pretenții.

Îmi poate vorbi prin acest pastor, dar mai întâi va trebui să mă spovedesc și lui. Ca lui Dumnezeu. Să știe tot despre mine, să nu zică mai târziu c-am lucrat cu viclesug și c-am abuzat de încrederea lui.

M-a ascultat fără să mă întrerupă. Tot timpul cât am vorbit n-am citit pe chipul lui decât milă. Când am isprăvit nu mi-a spus un singur cuvânt de condamnare. Mi-a sugerat doar să nu mai spun la nimeni: „Nu vor înțelege și unii vor da cu piatra“.

– De ce nu dați dumneavoastră?

– Nici eu nu sunt fără păcat.

– Nu?

– Nu.

– Credeți că este cineva „fără“?

– Nu.

– Atunci de ce să nu le spun tuturor?

– Nu ajută. Trecutul tău este între tine și Dreptul Judecător.

– Sunt la mâna Lui.

– Singura care a fost străpunsă pentru noi.

Cuprins

„Slobod“	7
Fântâna cu smoală	12
Detaliul	16
„Omul din Damasc“	27
Norul din pustie	38
Rebel	41
Capela	49
Haine străine	60
Unul dintre voi	79
Limite	93
Copil la minte	97
Vreascuri	109
Ramura de măslin	118
Uluiala	125
Păcate pe tarabă	137
Față în față	143
Scriși pe pământ	148
Dezorientat	154
Turnător	162
Dezlănțuirea	176
„Reconciliere“	186
Somnul lui Ahașveroș	198
Juruință	204

